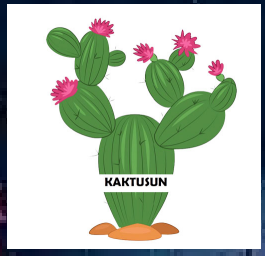
GÖLGELERİN ŞEHRİ'NE HOŞ GELDİNİZ.

GECE AVCISI

BİR NOCTURNE ŞEHRİ ROMANI

CAITLIN KITTREDGE

GÖLGELERLE DOLU BİR ŞEHİR VE KURTADAMLAR, KARA BÜYÜCÜLER VE CADILAR...

Luna Wilder, görevi şehrin huzurunu korumak olan güçlü bir polis memuruydu. Yalnız bir kurtkadın olan Luna, sürüsüz dolaşıyordu ve her şeyden çok içgüdülerine güvenmek zorundaydı. Benzer ritüeller içeren bir dizi cinayetin sorumlusunu bulmakla görevlendirilmişti ve aradağı katil, o güne dek yalnızca efsanelerde yaşayan bir iblisle bağlantılı görünüyordu.

Luna, baş şüpheli Dmitri Sandovsky'yi sorgularken, adamın kurtlara has cazibesine kapılacaktı. Tehlikeli bir sürünün lideri olan Dmitri, Luna'nın hayvani içgüdülerini coşturuyor ve onun sımsıkı sarıldığı bağımsızlığını tehdit ediyordu. Ama Luna ve Dmitri, bir kara büyü uzmanının tuzağına düşerek sonsuza dek hapis kalma tehlikesiyle iblislerle dolu bir dünyaya çekildiklerinde, birbirlerine güvenmekten başka bir çareleri kalmayacaktı.

"Bu kitabı uyurken okuma hatasına düşmeyin. Bütün gece uykusuz kalabilirsiniz."

-Lilith Saintcrow,
Working of Devil kitabının çoksatar yazarı

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

ISBN 978-605-304-478-9

ARTEMİS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YAYIN NO: 2033

GECE HAYATI - BİR NOCTURNE ŞEHRİ ROMANI
Caitlin Kittredge
Orijinal Adı: *A Nocturne City Novel - Night Life*

İngilizceden Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş
Editör: Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarım: Asmin Ayşe Gündoğdu
Sayfa Tasarım: Merve Güven

1. Basım: Temmuz 2019
ISBN: 978 - 605 - 304 - 478 - 9
Sertifika No: 43949

CAITLIN KITTREDGE © 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

GECE HAYATI

BİR NOCTURNE ŞEHRİ ROMANI

CAITLIN KITTREDGE

ARTEMİS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Annem için...
İlkini sana ithaf edeceğimi söylemiştim...

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BİR

Kızın kanının kokusunu almamla neon ışıklarının ortasındaki cesedi görmem bir oldu. Bar kapısından gelen ışıklar yüzünden görüntünün rüyalardakilere benzeyen gerçekdışı bir havası vardı, kaldırım yapış yapış ve sonsuzdu, cesetse pembe ve kaskatı.

Kanının kokusunu alabiliyorum çünkü ben kurtkadınım.

Merkezden beni aradılar çünkü bir kızın cesedi bulunmuştu.

Üniformalılardan biri elini kaldırıp beni durdurdu. "Hanımefendi?"

Ceketimi yana çekip kemerime iliştirilmiş olan Nocturne Polis Departmanı rozetini gösterdim. Polis, ışık yetersiz olduğundan gözlerini kısıp belime baktı ve başını salladı. "Özür dilerim Dedektif... Wilder. Lütfen geçin."

Geçebilmem için olay yeri bandını kaldırdı. Onu gülümsememle ödüllendirdim. "Bana Luna de, memur?.."

"Thorpe, hanımefendi." Gülümseyerek karşılık verdiğinde yorgun mavi gözlerindeki ışıltıları görmek beni biraz olsun canlandırdı. Saat sabahın üçü bile olsa ve paspal kot pantolon ve kırış kırış tişört giymiş bile olsam erkekler üzerinde böyle bir etkim var. Görev başında olmadığım zamanlarda böyle giyinmediğimi bilmelisiniz ama. İpek bluzlardan kanı temizlemek zor oluyor da.

Thorpe arkamdan seslendi. "Umarım akşam yemeği yememişsinizdir. Bu cesedi çoğu mide kaldırmaz!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Harika.

Bira tabelasından gelen kırmızı ışığa doğru ilerledim, olay yeri teknisyenlerinin ve dijital Nikon'un düğmesine basıp duran fotoğrafçının arasından geçtim. Kızın ayağının dibine gelince durup cesede baktım. Gırtlağı boydan boya yarılmıştı, göğsünde de kesikler vardı ama kan kuruduğu için onlar tam olarak görülmüyordu. İç organları -içinde fazla bir şey kalmamıştı- cesetten yere akan yağlı siyah bir maddeyle kaplıydı. Sol elinin işaret parmağının üst boğumu düzgün bir şekilde kesilmişti ve parmağının ucu pıhtılaşmış kan yüzünden kızıl-beyaz renkteydi.

Görüş alanımın dışında kalan biri konuştu. "Yeni bir gece, yeni bir kız cesedi. Bir rutinimizin olması ne hoş, değil mi?"

Bart Kronen, şehrin üç adli tabibinden biri, cesedin yanına çömeldiğinde kırmızı neon ışıkları, kel kafasını da geri kalan her şey gibi kırmızıya boyadı. Duruşunu taklit edip, kızın cesedine doğru eğildim.

"Benim seçeceğim kelime *hoş* olmazdı." Yanına çömeldiğimde kızdan yayılan tek kokunun kan kokusu olmadığını fark etmiştim. Altında daha keskin pudramsı bir koku vardı ve bu tek anlama geliyordu. Onun da anlayıp anlamadığını görmek için göz ucuyla Bart'a baktım ama termometreyle cesedin sıcaklığını ölçmekle meşguldü.

"Katil hatıra alacak kadar oyalanmış, bu yüzden otopsiden önce kızın derisini inceleyin. Boynundaki kesiğin neyle açıldığına dair bir fikrin var mı?" Açıkça ortada olandan başka bir nedeni olup olmadığını soruyordum. Pudramsı koku cesedin paniğe kapılmış bir kurtkadın olduğunun göstergesiydi. Belki yanlış sokağa girmiş ve rakip çetenin saldırısına uğramıştı, belki de sahipsiz kurtlardandı, yani insoli.

Kronen kıkırdamayı andıran bir ses çıkardı, dolgun yanak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ları kalkıp indi. "Eğer bu olay Tılsım Ayaklanmaları'ndan önce olsaydı elimizde haklamamız gereken bir kanun kaçağı olduğunu söylerdim ama şimdiki haliyle..." Omuz silkti ve cesedin çeşitli yerlerinden aldığı örnekleri ufak delil torbalarına koydu. Haklamamız kelimesini telaffuz ettiğinde, elimde olmadan irkildiğimi fark etmedi.

Likanlar ya da bazılarının kullandığı adla kurtadamlar, insanları öldürmez ve deliren birkaç tanesi sayılmazsa hiçbir zaman öldürmemiştir. Yine de Kurtadam saldırıları 1960 yılında Nocturne şehrinde yaşanan Tılsım Ayaklanmaları'nı tetikleyen şeydi. Isırılmışsanız sürekli olarak birinin sırrınızı keşfedeceği ve işinizi bitireceği korkusuyla yaşardınız. Cadılar ve Likanlar hâlâ pek çok medeni hakka sahip değil. Kâğıt üstünde elbette herkes eşit ama kendinde, işinizi bitirme hakkını gören bir insan peşinize düşerse fazla bir şansınız yok.

"Dedektif."

Dikkatimi yeniden Doktor Kronen'e verdim. "Efendim?" Harika, acaba aklımın bir karış havada olduğunu düşünmeleri için daha ne yapabilirim? Belki yarın işe pembe kazakla gelirsem konu kapanmış olur.

Kronen, ölü kızın ellerini işaret etti. "Şunlara bakmak isteyebilirsin. Kendini savunmaya çalışırken ciddi yaralar almış."

Delilleri bozmamak için eldiven giyip, sağ elini elime aldım. Parmakları hâlâ yumuşaktı, uçlarındaki etler parçalanmış, tırnakları ve kemikleri kırılmıştı. *Aferin. Sonuna kadar savaşmışsın.* Onu tırmalamış, tekmelemiş ve yaptığı saldırıyı saklamasını iyice güçleştirmişsin.

"Cinsel açıdan saldırıya uğradığına dair deliller bulacağını sanıyorum."

"Neden böyle söyledin doktor?"

Bana bakıp gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve pantolonundaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

var olmayan tozları temizledi. "Çünkü ölümden sonra da açılan yaralar var. Parmakların kesilmesi de eklenince tahminim bunun bir seks suçu olduğu yönünde."

"Cesedin tahribata uğraması genelde seks suçunun göstergesi midir?"

Kronen başını salladı. "Çoğu zaman. Ama parmağı kesilen başka ceset gördüğümü hatırlamıyorum. Kanını uyuşturucu kontrolü için laboratuvara yollayacağım. Ardından onu otopsiye alırım. Deri yalan söyleyebilir ama iç organlar asla söylemez."

"Kronen, kurbanlara yaklaşımın beni her geçen gün daha da şaşırtıyor."

"Dedektif, bizim işimizdekiler her şeyi hafife almayı öğrenmezlerse er ya da geç deliliğin kurtlarının kurbanı olurlar."

Yine mi kurtlar? Bu adamın sorunu ne? Her neyse, o kendi kendine böbürlenip dururken yeteneklerimi kullansam iyi olacaktı. Bakalım kaçırdığı bir şeyleri bulabilecek miydim.

İkinci defa kıza baktım. Derin bir nefes alıp, gözlerimi derisine, saçlarına, kırışıklıklara ve yaralara odakladım. En ufak bir ipucu olup olmadığını kontrol ettim. Kaldırımda işareti andıran garip bir çizim vardı ama cinayetten önce de orada olması muhtemeldi. Grafiticilerin çizdikleri sembollere benziyordu. Derken kafamdaki batma hissi, bana gözlerimin griden altın rengine dönmeye başladığını hatırlattı ve düzelmeleri için çabucak gözlerimi kırpıştırdım.

Yağ, çiş, kan, çöp ve yakın zamanda yağan yağmur yüzünden tuğlalardan yükselen nem kokusu birbirine karışmıştı. Hoş bir karışım olduğunu söyleyemezdim ama sıra dışı bir tarafı yoktu.

Kız yirmili yaşlarda görünüyordu, porselen bir teni ve siyah saçları vardı. Köklere bakılacak olursa gerçek saç rengi daha açıktı. Deri etek, siyah renkli platform topuk sandalet ve halter yaka, parlak limon yeşili bir bluz giymişti. Çantası, cüzdanı her-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hangi bir yerine sakladığı paralar veya kimliğini tespit etmemi sağlayacak başka bir şey yoktu. Ayrıca kızın kimliğini öğrenmek için, gidip sürüsünün kapısını çalamazdım. Benim gibi bir insoli en iyi ihtimalle kıçına tekmeyi yer, en kötü ihtimalle ölü kız gibi gırtlağı kesilerek öbür dünyayı boylardı. Ama gırtlağındaki kesik bana cinayeti işleyenin bir kurt olabileceğini söylüyordu.

Kronen'le birlikte adli tıp minibüsüne yürüdüm. "Söylesene, herhangi bir teorin var mı?" diye sordu bana, eşyalarını minibüse kaldırırken.

"Mahalleye ve kıyafetine bakılacak olursa... fahişeymiş. Bir müşteriyi kızdırmış olmalı. Trajik ama buralarda çok olur." Kronen iyi bir adli tabip ve adam gibi bir adamdı ama insanların "kurtadam=kötü, öyleyse zarar vermekte sakınca yok" tavrını benimsemişti. Ona her zamanki ölü fahişe masalını anlatmak en iyisiydi.

Kronen direksiyonun başına geçip, kapıyı kapadı. "Karanlık ara sokaklardan birinde öldürülen bir fahişe mi? Oldukça az rastlanan bir olay. Şok edici bile diyebilirim."

"Kesinlikle şok edici," diyerek ona hak verdim ve işi alaycılığa vurmasına sevindim.

"Otopsinin ne zaman yapılacağını haber veririm."

"Teşekkürler. İyi geceler."

"İyi sabahlar," diye düzeltti beni. Haklıydı, saat dört otuz olmuştu.

Olay yeri bandını geçip, 1969 model Ford Fairlane arabamda oturdum. Siyah, parlak, hızlı ve polis kuvvetlerinin verdiği arabalardan katbekat daha iyi bir araba.

Yalancının tekiydim. Teorimi Kronen'e söylerken bile kötü bir açıklama olduğunu biliyordum. Parçalanmış gırtlak, savunma yaraları ve kayıp parmak kötü giden bir alışverişten veya bölgesini koruyan bir kurt sürüsünün saldırısından çok daha vahşi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir suça işaret ediyordu. Pek çok sürü kanun dışı işlerle uğraşır, dişiler sokaklarda çalışır ama başka sürülerden birinin bölgesinde iş yapar ve alfalardan biriyle karşılaşırsanız boğazınıza kadar pisliğe batmışsınız demektir. Genellikle başka bir sürünün alanına girmenin cezası iyi bir dayak ve aşağılayıcı birkaç ısırıktır. Cinayetin kimseyi iyi göstermeyeceğini biliriz. Ölüm, her zaman, hepimiz için kötü haberdir. Ama belki bu sefer biri iyi bir ders vermek istemişti.

Onu öldüren katil ruhlu normal bir insan da olabilirdi, ama bu teoriyi çabucak zihnimden attım. Şekil değiştirmese bile kurt kanı taşıyan biri herhangi bir insanı rahatlıkla yener. Güçlüyüzdür. Örümcek Adam olduğumuzu söylemiyorum ama idare ederiz.

Cinayetin gerekçelerini bulma çabalarım sonuçsuz kaldığında haklı olduğuma iyice emin oldum. Bu iş göründüğünden büyüktü. Kurtadama dönüştüğünüzde beş duyunuz güçlenir ama bana soracak olursanız insanın sezgileri de güçleniyor. Şimdi sezgilerim bana derine inmemi söylüyordu. Kurtkadın olmanın verdiği bütün bu özellikleri kullanıp sokaktaki kızın neden öldürüldüğünü bulacaktım.

Olay yerinden ayrılırken arabanın saatine baktım ve Manolya bulvarına sapıp Nocturne şehrinin kalbine doğru yola çıktım. Bu bölgeye gerçekten şehrin kalbi diyeceksek dörtlü damar ameliyatına ve kalp piline ihtiyacı olduğunu da söylemek gerekiyor. Dükkânların karanlık vitrinleri boş göz yuvaları gibi bana bakıyor, kırık sokak lambaları ise yolları aydınlatmaktan çok şehrin günahlarını gölgeler arasında saklamaya yarıyordu.

Saatin 4:42 olduğunu görmüştüm. Parmak izleri alınıp, röntgenleri çekilmeden kızın kimliğini tespit etmenin yolu yoktu. Vardiyam boyunca yapacak daha iyi bir işim olmadığından Yirmi Dördüncü karakola döndüm, raporumu yazdım ve bak-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tığım diğer yedi vakada herhangi bir gelişme olup olmadığını kontrol ettim. Aslında olmadığını biliyordum. Cinayet masasında 12-8 vardiyasını almak insana iyi bir sicil kazandırmaz. Tek kazancınız gözlerinizin altındaki torbalar olur. Bazı geceler gözaltı kapatıcımı üreten firmaya yatırım yapsam rahat rahat emekli olabileceğimi düşünürüm.

Manolya'nın, Tepe Yolu'yla kesiştiği yerden sağa sapıp Victoria döneminden kalma binalarla dolu olan Tepeler mahallesine saptım. Şehrin en eski bölgelerinden biriydi. Tepe Yolu ve Tepeler denilen mahalle, belediyenin yüzlerce yıllık meşe ağaçlarını kesip sokakları genişletmesini engelleyebilmiş birkaç mahalleden biriydi. Ayrıca Yirmi Dördüncü karakola ev sahipliği yapıyordu. Tılsım Ayaklanmaları'nın ufukta bile görünmediği, itfaiye araçlarının su taşıyan at arabalarından ibaret olduğu günlerde itfaiye binası olan iki katlı bir binaydı.

Atlara ait olan bölüm, polislerin araçlarını park edebilecekleri bir otoparka dönüştürülmüştü. Arabamı boş olan tek yere park ettim. İki devriye arabası arasındaki ufacık alan. Dedektif olduğum için kendime ait bir park yerim vardı ama biri arabasını çoktan oraya park etmişti. Fairlane betona sürtündüğünde irkildim. Çıkan sesten siyah ojeyle kapatılamayacak bir hasar oluştuğu anlaşılıyordu.

Arabadan inip park yerimi kapan arabanın plakasına baktım. Üstündeki hilal sembolü bana belediye araçlarından biri olduğunu gösterdi, karartılmış camlı siyah bir Lexus. Hangi departmana ait olduğunu gösteren bir işaret yoktu. Bu arabanın Yirmi Dördüncü karakolda, benim park yerimde ne işi olduğunu o an için çözmekle uğraşamayacak kadar yorgun olduğum bir gizemdi. Öfkemi Lexus'un tamponuna bir tekme indirerek yatıştırdım ve karakola girdim.

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Karakol tarihinin bir noktasında yetkililer, floresan ışıklarının ucuz olmakla kalmayıp, aynı zamanda binaya çok yakıştığına karar vermiş ve bütün odalara onlardan takmıştı. Bu detay sayılmazsa itfaiyecilerin hoş bir binaya sahip oldukları söylenebilirdi. Pirinç itfaiye direği hâlâ karakolun bir köşesinde duruyordu. Bazen, örneğin yılbaşında, onu süslemelerle donatırdık.

Masam köşelerden birine sıkıştırılmıştı, o kadar küçüktü ki üstünde ancak bilgisayarıma, birkaç dosyaya ve kuzenim Sunny ve büyükannemle çocukken çektirdiğimiz bir fotoğrafa yetecek kadar yer vardı. Sunny ve büyükanne Rhoda gülümsüyordu. Ben gülümsemiyordum.

Ölü kızın raporunu yazmadan önce kahve içmeye karar verdim. Kimliği bilinmeyen cesetlere Jane Doe derdik, bu ceset bu yılki üçüncü Jane Doe olacaktı.

Karakol boş sayılırdı ama danışmadaki polis memuru içeri girdiğimi görünce bana el salladı.

"Uzun bir gece miydi Wilder?"

"En uzunlarından Rick."

Anlayışla başını salladı.

"Manolya'daki vahşi cinayetin sana düştüğünü duydum."

Polislerin dedikodu ağının nasıl bu kadar hızlı çalıştığını anlamayı denemeyi uzun zaman önce bıraktım. Buna kafa yormak insanın başını ağrıtır.

"Doğru," demekle yetindim.

"Söylesene, Sunny nasıl?" diye sordu bana, utangaççа gülümseyerek. Kuzenim şehre taşındığından beri Rick ona âşık. Sunny'nin cadı olduğunu çözüp çözmediğini bilmiyorum.

"İyi. Sedir Tepesi'nde meditasyon öğretiyor. Senin ufaklık nasıl?" Rick'in karısı üç yıl önce onu terk ettiğinden Rick beş yaşındaki oğlunu tek başına yetiştirmeye çalışıyordu. Gece çalışan biri için kolay bir iş olmasa da itiraf etmeliyim ki iyi iş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarıyordu. Çekici bir adamdı, sessiz sakin bir tipti ve gür, siyah saçları vardı. Betondan bir heykel kadar sağlam olduğunu söyleyebilirdim. Sunny için iyi bir sevgili olurdu. Ama baştan aşağı insandı ve bu yüzden ilişkilerini cesaretlendirmeye niyetim yoktu.

"Harika. Çok hızlı büyüyor–"

Koridorun sonundaki cam kapıların çarpmasıyla konuşmamız bölündü. Yirmi Dördüncü karakolun Emniyet Amiri Wilbur Roenberg dışarı çıktı. Onu bu kadar erken bir saatte karakolda görmek midemin düğümlenmesine neden oldu. İyi bir uyku çektiğim zamanlarda bile Roenberg ve ben iyi anlaşamazdık. Berbat bir vardiyanın sonundayken ilişkimizin iyiye gitmeyeceği kesindi.

"Tekrar konuşacağız Wilbur," dedi koyu renk takım elbiseli, kısa boylu bir adam. Emniyet Amirinin kapısındaki iki basamağı indi ve karakolu geçip Rick'le benim durduğumuz yere doğru yürüdü. Elinde siyah bir Bond çanta vardı, ayakkabıları ise parlayacak kadar cilalanmıştı. Başlangıçta koyu renk takım elbise olduğunu zannettiğim şeyin smokin olduğunu kavradım. Kırmızı ipek kravatı sayılmazsa siyah-beyaz bir filmden fırlamış gibiydi.

Roenberg elinin tersiyle alnını silip, erkekler tuvaletine doğru yürüdü ve görüş alanımızdan çıktı.

"İyi geceler efendim," diye seslendi Rick, ziyaretçi yanımızdan geçerken. Adam dönüp bize baktı ve Rick'e ters bir bakış fırlattı. Rick'in yutkunduğunu duydum. Smokinli adam, eli kapının kolunda bir süre onu süzdü. Duruşunda sürüngenlerinkini andıran bir şeyler vardı, dövüşmesini bildiği belliydi ama bahse girmem gerekse pis dövüşen biri olduğunu söylerdim.

"Flört etmek yerine işinizin başında olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu sonunda, koyu renk gözlerini bana çevirerek.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Düşmanca bakışlar atma sırası bendeydi. Smokinli adam irkilmedi ama dudaklarında hafif bir sırıtış belirdi.

"Size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mıydı efendim?" diye sordum ve tişörtümü düzeltip, rozetimin ve silahımın görünmesini sağladım.

Yüzyıllar gibi gelen iki saniyenin ardından bakışlarını kaçırdı. Luna'ya bir puan.

"Adım Lockhart ve bana yardım edebileceğinizden gerçekten şüpheliyim dedektif," dedi ve topukları üzerinde dönüp peşinden kovalayan varmış gibi hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Ne serseri," diye mırıldandı Rick bilgisayarının tuşlarına basarak.

Kapıya gidip smokinli adamın uzaklaşışını izledim. Benim yerime park edilmiş siyah Lexus'a binip Aşağı Tepeler'e doğru yola çıktığını gördüğümde şaşırmadım. Belediyedeki ağır toplardan biri. Lockhart. Bu ismi unutmayacaktım. Bir gün trafik cezalarının halledilmesine ihtiyaç duyacak olursa kimseden yardım görmeyeceğine sizi temin edebilirim.

Masamın başına dönerken az kalsın Emniyet Amiri Roenberg'e çarpacaktım. Kenara çekildi, yüzü kıpkırmızıydı ve nefesi kahve kokuyordu. "Pardon, Dedektif Wilder."

"Önemli değil efendim," dedim ona. Aslında özründe içten değildi. Roenberg bir dinozordur ve ne zaman göz göze gelsek, beni topuklu ayakkabılar ve fırfırlı önlükle hayal ettiğini bilirim. Ben de ne zaman onu görme şanssızlığını yaşasam kibirli suratına sağlam bir yumruk indirmeyi hayal ediyorum.

"Tamam o zaman..." dedi dalgın bir sesle ve yanımdan geçip ofisine gitti.

"Bu ne acele," diye mırıldandım ama aksi istikamete gittiğime seviniyordum. Neyse ki Yirmi Dördüncü karakoldaki bütün polisler Roenberg gibi değildi. Çoğunun kadın polislerle

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir sorunu yoktu. Asıl saklamam gereken kurt kanı taşıdığımdı. Fazla sırrım yoktu ama sahip olduğum tek sır başımı ağrıtmaya yetiyordu.

Jane Doe'nun raporunu daktilo edip erken çıkmaya karar verdim. Masamdaki yedi dosyanın nasıl olsa bu gece kapanacağı yoktu.

İsim sordu bilgisayar. *Jane Doe* yazdım. Yaş? *Bilinmiyor*. Fiziksel özellikler kısmını doldurdum ve raporun bir kopyasını Kayıp Kişiler bölümüne yolladım. Üç hafta içersinde eğer şanslıysam, bana hiçbir şey bulamadıklarını haber verirlerdi.

Ölüm nedeni? Parmaklarım donup kaldı. Kızın boğazında kurumuş kanla sokağa yığılmış görüntüsü gözümün önüne geldi. Sokağa akan kanı, uzun siyah saçlarına da bulaşmıştı. Kimlik ya da para koyacak cebi olmayan daracık giysileri hatırladım. Kendini korumaya çalıştığı kanlı eller... İyi de neye karşı? Boğazı neyle parçalanmıştı?

Gözlerimi kırpıştırdım. Uzun bir geceydi ve fazlasıyla ölüm kokuyordu. Ölüm nedeni bölümüne kan kaybı yazdım ve otopsinin tamamlanmadığını gösteren kutucuğu işaretledim. Yazıcıdan raporumun bir çıktısını alıp ilgili formları ekleyerek, Açık Dosyalar yığınının üstüne koydum.

Jane Doe: Dosyalandı, işleme konuldu ve kaldırılması gereken yere kaldırıldı.

Kalktım, gerindim ve deri ceketimi giydim. Sırtım ağrıyordu. Kesinlikle eve gitme zamanı gelmişti. Neredeyse danışmaya ulaşmıştım ki birinin bana seslendiğini duydum. "Bu hoş kalçalı kadın nereye gittiğini sanıyor acaba?"

Arkama döndüğümde David Bryson'ın suratıyla karşılaştım, dedektif arkadaşlardan biriydi. Gerçi bu arkadaşın poposuna tekmeyi basmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordum. Onu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

paramparça etmememin yegâne nedeni bir gün cinsel taciz suçlamasıyla işten atılacağını ve o âna şahitlik edeceğimi ummamdı.

"Hey, Wilder," diye seslendi. Kelepçeyle Bryson'ın eline bağlanmış esmer tenli genç bir adam vardı. Kafasında kanlı bir yara olan oğlanın her tarafı çete dövmeleriyle kaplıydı. "İyi bir kız ol ve bu pisliği sorgulamama yardım et," dedi Bryson bileğindeki kelepçeyi açarken. Kelepçenin o halkasını da oğlanın diğer bileğine taktı.

"Kafasına ne oldu?" Çete üyesi, ucuz ot ve korku kokuyordu. Bryson ise adrenalin ve kontrolsüz bir öfke.

Bana bakıp sırıttı. "Tutuklanmaya direndi. Ben de arabamın kaportasının ne kadar sağlam olduğunu ona gösterdim.

Derin bir nefes aldım. "Harika. Gerçekten muhteşem. Gecenin kalanında menüde ne var? Kafasına inecek telefon rehberleri ve klozetler mi?"

"Sana ne, hem bu pisliğin ağzını açması imkânsız. İngilizce bile bilmiyor." Çete üyesini ittirip masasının önündeki iskemleye oturttu. "Haksız mıyım Pedro?"

"*Su madre aspira martillos en infierno**," diye mırıldandı Pedro. Bryson'ın sırıttığımı görmemesi için başımı çevirdim. Oğlanın küfrettiğini anladığından yüzü kıpkırmızı olmuştu, başımı çevirdiğimi fark etmedi.

Bunun yerine Pedro'yu boynundan yakalayıp, kafasını karakolun tuğla duvarına vurdu.

Pedro inleyip yere yığıldı ve dizlerini göğsüne çekip, ayaklarımızın dibinde ufak bir topa dönüştü. "Komik olduğunu mu sanıyorsun?!" diye bağırdı Bryson, onu tekmelemeye hazırlanırken.

Pedro'nun yanına gidip elimi kaldırdım. "Bu kadar yeter Bryson."

Öfkeyle bana baktı, ayağı hâlâ tekme atma pozisyonundaydı,

* Annen cehennem ateşinde yanıyor. Ç.N.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

omuzları çökmüştü. Dövüş sporlarında eğitimli olduğumdan kendimden iri rakipleri alt etmesini bilirim ama Bryson sadece benden iri olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda silahlı ve eğitimli bir polisti. Onunla kavga etmeyi kesinlikle istemiyordum.

"Bu pislik başına gelecekleri hak ediyor," diye hırladı Bryson kenara çekilmeye niyetim olmadığını anlayınca.

"Onu rahat bırak yoksa bu zavallının, senin hakkında bir şikâyette bulunmasına yardım ederim," dedim Bryson'a. "Başdedektif McAllister'ı arayıp şikâyeti görmesini sağlayacağıma emin olabilirsin."

Uzun bir duraksamanın ardından Bryson geri çekilip kravatını düzeltti. Kelepçelerini çıkardığım Pedro ayağa kalkıp karakoldan kaçtı.

Bryson iç çekti. "Kahretsin Wilder. Bazen tam bir sürtük olabiliyorsun."

Bakışları göğsümde ve kalçalarımda dolaştı. "Eğer bu kadar sevimli olmasaydın suratına bir tane indirirdim." Arkama uzanıp hafifçe kalçama vurdu. "Tatlı kalçalarına dua et."

İşaret parmağını yakalayıp geriye doğru burktuğumda Bryson çığlık attı. Parmağa doğru şekilde baskı yapmak, bir insana suratına inen binlerce yumruktan çok daha fazla acı verir.

"David, bu konuşmayı uzun zaman önce yapmalıydık ve bu kadar gecikmenin benim hatam olduğunu kabul ediyorum. Şimdiye kadar gerçekten göründüğün gibi bir serseri olduğuna inanmayı reddediyordum ama anlaşılan öylesin, bu yüzden dinle."

"Zorladığın benim tetik parmağım!" diye inledi.

"O zaman onu kalçama yaslamamalıydın." Parmağını biraz daha ittirdim. "Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda değil. Ama kayıtlara geçmesi için söylüyorum bence sen vahşi, beceriksiz bir psikopatsın ve polislikle işin yok."

Ölü kızla Lockhart denilen serseri arasında bir yerlerde can

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sıkıntım büyüyüp öfkeye dönüşmüştü ve şimdi her yanıma yayıldığını hissediyordum. Bryson bu öfkenin hedefi olmuştu. Gerçi başına geleni hak etmiyor değildi.

"Şimdi birbirimizi anladığımıza göre David..." Parmağını sıkıp yeniden çığlık atmasını sağladım. "... Benim hakkımdaki görüşlerini alıp bir tarafına sokabilirsin." Parmağını kırma noktasına kadar zorladığımda canını yakmanın ne kadar kolay olduğunu görüp şaşırdım. İşini bitirmek ve gırtlağını parçalarken son nefesini verişini hissetmek ne kadar kolay olurdu. Elimi biraz daha ittirdiğimde parmağından bir çıt sesi yükseldi.

Onu bırakıp, birkaç adım geri çekildim.

Bryson gözlerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor ve elini tutuyordu. Ardından tek kelime etmeden, zırlak bir bebek gibi gözyaşları içinde koşarak odadan çıktı.

O gider gitmez dışarı çıkıp arabama yürüdüm.

Kahretsin. Dolunay haricinde böyle hissettiğim hiç olmamıştı. Dolunayaysa hâlâ yedi gün vardı. Tişörtümün altındaki zincire dokundum ve gümüş madalyonun tenime değdiğini hissettim. Karakoldayken hissettiğim öfke hâlâ dışarı çıkmanın bir yolunu arıyordu. Kan dökülmesiyle sonuçlanacak bir avın açlığını çekiyordum.

Kurtadamlar, içgüdülerden ve sinirlerden ibarettir, hilal zamanı tüm bunlar ince bir insanlık perdesi tarafından örtülür. Ama öfkelendiğimizde yardım almazsak kendimizi kontrol etme şansımız yok denecek kadar azdır. İnsanların canını yakmanız muhtemeldir ve hayatınızda en az bir kez bunu yaparsınız. İnsanken gümüş takmak, kendinizi kontrol altında tutmanıza yardımcı olur veya yaşlı bir kadının ilaç dolabı gibi kokmaya aldırmıyorsanız üzerinizde kurt otu taşıyabilirsiniz. Ama gerçek bir öfke içinizi doldurduğunda hiçbir şey kolay kolay sizi durduramaz.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Derin derin nefes alıp, arabayı çalıştırdım ve ellerimin titreyişini durdurmayı denedim. Bryson aptalın tekiydi ve kötü bir polisti ama ona yaptığım şey affedilemezdi. Kontrolümü kaybetmiştim. Bir şey içimdeki kurdu uyandırmıştı ve onun ne olduğunu bilmiyordum. Bu durum beni çok korkutuyordu.

Boynumda taşıdığım gümüş kolyeyi, tişörtümün dışına çıkarıp boştaki elimle birkaç saniyede bir ona dokundum. Ama güneşin doğuşuyla beraber eve doğru yol aldığım sırada sakinleşmek konusunda bana fazla bir yararı olmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İKİ

Eve vardığımda güneşin doğuşuyla ufuk pembeye boyanmıştı ve güneşse parlak turuncu bir kalp gibi yavaş yavaş gökyüzüne doğru yükseliyordu. Sunny'yle yaşadığımız iki katlı kulübe okyanusa bakan bir tepede, Siren Körfezi'nin aksi istikametindeydi. Popüler bir mahalle değildi ama temizdi ve geceleri çok az silah sesi duyuluyordu.

Arabadan indiğimde tuz kokusu beni çarptı ve dalgaların nazik gürültülerine kulak verdim. Nemli hava kulübenin önüne ektiğimiz yaban güllerine çok iyi geliyordu ve önden bakıldığında evin Hallmark kartpostallarındaki evleri andırdığı söylenebilirdi.

Mutfaktan ışık geldiğini görünce seslendim. "Eve geldim!" ve ön kapıdan geçip ayakkabılarımı çıkardım.

Eşofman ve tunik giymiş olan Sunny yalınayak salona geldi. Eğer ne giyerse giysin harika görünen ufak tefek kuzenim kadar güzel olsaydım hayatım çok daha kolay olurdu.

"Günaydın," dedi, çay poşetini mor seramik fincanına daldırırken.

"Erken kalkman gerekmediği halde niye bu kadar erken kalktığını hiç anlayamayacağım," dedim ona. "O kadar yorgunum ki Tılsım Ayaklanmaları şimdi yaşanıyor olsa her şey bitene kadar hiç rahatsız olmadan uyuyabilirim."

Sunny omuz silkti. "Cadılar şafağı karşılamayı sever. Bize

BELONGS TO KAKTUS TEAM

verilen hediyelerin nereden geldiğini hatırlamaktan hoşlanırız."

"Sanırım efsanevi Swann cadı kanına sahip olmamanın bazı avantajları var," dedim. Swann annemin kızlık soyadıydı, Sunny ise teyzem Delia'nın kızıdır. Delia, Sunny ve büyükannem ailedeki cadı kanını almışlardı. Ben almamıştım. Büyükannem bunun suçlusunun babam Vincent Wilder olduğunu düşünüyordu, ne de olsa sıradan bir insandı. Babamı suçladığını saklamaya gerek duymaz, kalbimin kırılıp kırılmadığını önemsemezdi. Onunla tartışsam da içten içe haklı olduğunu düşünüyordum ama bir önemi yoktu çünkü cadı kanı taşıyıp taşımamak umurumda bile değildi.

Sunny fincanını bana doğru uzattı. "Yeşil çay? Ya da bitki çayı?"

Başımı iki yana salladım. "Şu an istediğim tek sıcak şey, sıcak bir duş. Sonra da uyuyacağım."

"Sen kaybedersin," dedi göz kırparak. Güneşi karşılama töreni için ahşap hazneye bir tütsü yerleştirip yaktı.

"Yine de sağ ol," dedim ceketimi çıkarırken. Ceketin kalın deriden yapılmış olması pek çok kez hayatımı kurtarmıştı. Beni sadece soğuktan korumakla kalmıyordu, bir iki kere şüphelilerin bıçağı kaburgalarıma saplamasına da engel olmuştu.

Ceketi askıya, Sunny'nin yosun yeşili şalının yanına astım ve omuz askımı da aynı yere bıraktım. Glock'um her şeyi üstüne fırlattığımız eski masanın orta çekmecesine gitti. Çekmeceyi kilitleyip anahtarı boynuma astım. Yastığının altında tabancayla uyuyan polis hikâyesi tam bir safsatadır. Polisler de, siviller kadar sık dikkatsizlik edip yanlışlıkla kendi tabancalarıyla kendilerini vurur. Bu yüzden çoğu polis silahını kilitli tutmayı tercih eder.

Sunny onaylamayan gözlerle beni izledi, ne zaman silahımı çıkarsam aynı şeyi yapardı. Beyaz büyü kullanıcılarının çoğu gibi cadılar da şiddet karşıtıdır. Ne zaman silahı şimdi olduğu gibi abartılı hareketlerle kaldırsam kendimizi kandırdığımız hissine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kapılırım. İkimiz de Sunny'nin korkması gereken şeyin tabanca olmadığını biliyoruz. Ben, onun için başlı başına tehlikeyim.

"Vardiyan sırasında kötü bir şey mi oldu?" diye sordu. Hayır, Sunny medyum değildi ama bütün cadılar gibi enerji değişimlerini hissederdi.

"Cinayet," dedim gözlerimi ovuşturarak. Katlanılamaz ölçüde ağrımaya başlamışlardı, biri gözkapaklarımın altına kum doldurmuş gibi hissediyordum. "Bir kızın, daha doğrusu genç bir kadının cesedi bulundu. Yirmili yaşlarda. Ceset korkunç durumdaydı... Hızlı bir ölüm olmadığını söyleyebilirim."

Herhangi bir tepki vermeme fırsat kalmadan Sunny kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı. "Çok üzüldüm, Luna," diye mırıldandı.

Normalde irkilmiş veya Sunny'nin boğucu sevgisinden bunalmış olarak geri çekilmiş olurdum ama açıkçası bana kelepçeyle bağlı olmayan birinin varlığını yanımda hissetmek içimi rahatlatmıştı. Nazikçe omzuna dokunduktan sonra kollarından kurtuldum.

"Teşekkürler Sunny. Şimdi gidip duş alacağım."

Başını salladı. "Gündoğumu sona ermeden dışarı çıkmalıyım." Yalınayak ön kapıya gitti.

Birkaç saniye salonun ortasında durduktan sonra peşinden koştum. "Sunny!"

Yarı yolda durdu ve ön bahçeden bana baktı. "Efendim?"

"Uyandığımda ortalıkta olacak mısın? Benim..." İç çektim. *Gururu bir tarafa bırak Luna. Eğer dönüşümü kontrol altında tutamayacaksan gururun sana bir yararı olmaz. Sevdiğin insanların, en yakınındakilerin gırtlağını parçalamak istemiyorsan yardım istemelisin.* "Seninle dönüşümüm hakkında konuşmam gerekiyor. Dolunay olmadığı halde kurdu hissediyorum. Yanlış giden bir şeyler var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny başını salladı, yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Elbette tatlım. Bugün dersim yok, buralarda olacağım. Uyandığında gelip beni bul."

Üst kata çıkıp, kendimi duşun altına attım. Yıkanmak bana kendimi iyi hissettirmedi. Sunny'nin cadı olması, onu kurtadamlar konusunda uzman kılmıyordu. Beni yönlendirecek bir sürüm olmadığından karanlıkta el yordamıyla ilerlediğim söylenebilirdi.

Üstüme eşofman altı ve tişört geçirip yatağa yattım. Daha başımı yastığa koymadan uyudum.

Rüyamda Jane Doe'nun gözlerini gördüm, bana bakıyordu. Her yer kanla kaplıydı.

Bir melodi mırıldanarak odasında dolaşan Sunny'nin çıkardığı gürültüler beni uyandırdı. Ev arkadaşınız varsa hassas kulaklara sahip olmak iyi bir özellik değildir.

Beynim zonkluyordu, gözlerimin arkası ağrıyordu. Yan dönüp homurdandım ve çalar saatime baktım. Öğleden sonra bir. Sabahın sekizine kadar yatağa girme şansı bulamayan biri için son zamanlarda çok az uyuduğum açıktı.

Dolabın önünde durup giyecek bir şeyler aradım. Ayağım kot yığınına takıldı. Küfrettim. Giysilerimden bazıları moda özürlü bir zavallıya bağışlanmayı hak edecek kadar eskiydi.

Sunny uyandığımı duymuş olacak ki odamın kapısını çaldı. Yemin ederim bazen benden daha iyi duyduğunu düşünüyordum, üstelik kurt kanı bile taşımıyordu.

"Luna? Uyanık mısın yoksa yine uykunda mı küfrediyorsun?"

"Uyanıktan ne anladığına bağlı."

Kapıyı açıp içeri girdi, yatağın kenarına oturdu. Bol siyah pantolon ve pembe, dekolte bir bluz giymişti. Çoğu insanda bu kıyafet bir garip dururdu ama incecik bir beli olduğu için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny'ye yakışmıştı. Pijamalarıma şöyle bir baktım, onunla kıyaslandığında gerçekten kötü giyiniyordum. Sabahlığımı giyip, kırmızı saten terliklerimi ayağıma geçirdim.

"Konuşma işini bir an evvel bitirebilir miyiz? Kuşburnu kurutuyorum ve onları uzun süre açıkta bırakmamalıyım," dedi her zamanki neşesiyle.

"Bana, onları kaynatarak hazırladığın çayı içirmeyeceğine söz verirsen konuşmayı ışık hızıyla bitireceğime söz veriyorum."

Sunny surat astı. "Çoğu kişi çaylarıma bayılır."

"Fark etmediysen söyleyeyim kuzen, ben çoğu kişi değilim. Çoğu kişi dolunay olduğunda yüz kiloluk bir kurda dönüşmez." Koltuğumdaki tişörtleri yere atıp iç çamaşırlarını yana kaydırarak kendime, popomun sığacağı kadar yer açtım.

"Bu giysilerden bazılarını artık bağışlamalısın," diye gözlemini dile getirdi Sunny. Ona öfkeli bakışlar fırlatarak karşılık verdim.

Sunny ve ben pek çok açıdan birbirimize zıttık, buna giyinme şeklimiz de dâhildi. Doğup büyüdüğümüz San Romita kasabasından şehre ilk taşınan ben olmuştum ve Nocturn şehrine taşınmaya karar verdiğinde birlikte yaşamanın iyi bir fikir olduğuna beni ikna edebilmek için Sunny'nin neredeyse kafama tabanca dayaması gerekmişti. Bazen, örneğin saatlerce ayin yaptığında veya kötü kokulu bir büyü karışımı hazırladığında bu yeni düzeni kabul ettiğime pişman oluyordum.

"Söylesene neden dönüşümünde bir sorun olduğunu düşünüyorsun, ayın evrelerine uygun gitmesi gerekmiyor mu?" diye sordu.

Böyle zamanlarda yanımda olmasına gerçekten seviniyordum.

"Şeyy..." İç çektim. Bryson'a yaptığımı dinlenmiş kafayla gözden geçirdiğimde kendimden utanmıştım. Ne yani, kabadayıya mı dönüşüyordum? Bunu hak etmiş olsa bile yaptığım yanlıştı. "Dün gece Bryson'la birbirimize girdik."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny kaşlarını çattı. Bryson'ı tanıyordu. "Devam et."

"Beni elledi. Ben de onu parmağından yakaladım. Sanırım tetik parmağını kırdım. Acı içinde inliyordu. Ve bundan çok hoşlandım Sunny. Neredeyse gözünün önünde kurda dönüşecektim. Onu öldürmek istedim."

Sunny dudağını ısırdı. Görünüşümüz birbirine benzer ama benim yüzüm ince, onunki yuvarlaktır. Benim öfkeli bir havam vardır, o ise açık ve sıcakkanlı biri gibi görünür. Bunları anlattığım sırada kesinlikle benimle gurur duyuyormuş gibi görünmüyordu. Annem ve Rhoda'yla konuştuğum zamanları hatırladım.

"Onu öldürmediğini varsayıyorum."

"Boş ver bu lafları Sunny. Sence öldürmüş müyümdür? Başka bir polisin, karakolun ortasında acıyla kıvranmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Ama ona acı çektirmek hoşuma gitti. Bu da kötü durumda olduğumu gösteriyor. Yine de asıl mesele bu değil."

Kenarda duran sivri topuklu pembe ayakkabıyı elime aldım. Sevgililer günü için satın almıştım ama o gün sevgilim gelmemişti. Sonrasında neler olduğunu söylemek bile istemiyorum. Berbat durumdaydım. Tam bir zavallıydım. Aptalca şeyler yaptım. Kudzu ve La Quito'nun köşesindeki kurtadam serserilerden farksızdım.

"Beni asıl endişelendiren şey, Sunny, böyle bir olayın yaşanabilmiş olması. Birdenbire patladım. Böyle bir öfkeyi daha önce sadece dolunay zamanında, dönüşeceğimde hissetmiştim."

"Neden endişelendiğini anlıyorum," diye bana hak verdi Sunny. Ayağa kalkıp yatağı işaret etti. "Yüzüstü yat. Tişörtünü sıyır."

"Ahh, hadi ama Sunny..."

"Hemen şimdi dediklerimi yap Luna. Evimde ortalığı dağıtan delirmiş bir kurtkadın istemiyorum."

"Evimiz. Kiranın yarısını ben ödüyorum. Üstelik yanlış hatırlamıyorsam burayı bulan bendim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny, "Eğer ben olmasaydım asla kredi kontrolünü geçemezdin ve hâlâ eski korkunç dairende yaşıyor olurdun," diye yanıtı yapıştırdı. "Şimdi, yatağa uzan ve tişörtünü sıyır."

Peri prensesleri gibi görünse de cadı kuzenim bazen gerçekten dik kafalı olabiliyordu. Patronluk tasladığı zamanlarda onunla tartışmanın yararı yoktu. Yüzüstü uzandım ve mor saten kumaş tenime değdiğinde ürperdim. Tişörtümü, belimi ortaya çıkaracak şekilde sıyırdım. Sırtımın alt tarafındaki dövme açığa çıktı.

"Hımmm," dedi Sunny. "Normal görünüyor. Kızarıklık veya şişkinlik yok."

Dövmenin yapıldığı mürekkebe kurt otu ve gümüş karıştırılmıştı. Gümüş zincire takılmış gümüş madalyon, kurtkanı taşıyan birine huzur verebilir ama dönüşümü durduran tek şey tene işlenen mürekkeptir. Ama o bile ay ışığındaki bir likanı durduramaz.

"Dolunaya altı buçuk gün varken dönüşecek değilim," diye hatırlattım Sunny'ye. "Denesem bile imkânsız olurdu."

"Buna emin olamam," dedi Sunny. Yanıma oturup sırtımı yakından inceledi. "Gerçekten Luna, deneme yanılma yoluyla öğrendiklerimiz dışında durumunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Ne kadar az hata yaparsak, içim o kadar rahat olacak."

Son "hata" aklıma gelince yüzüm kızardı. Sunny'ye yeni bir kanepe almam gerekmişti. Büyük haksızlıktı ve iki haftalık maaşıma mal olmuştu. Kurda dönüştüğümde beni hapsettiği yerin kapısını doğru düzgün kilitlememiş olması benim hatam değildi ki!

Sunny sonunda tişörtümü aşağı çekti. "Her şey normal görünüyor. Kendini normal hissediyor musun?"

Sırtıma uzanıp, CD büyüklüğündeki dövmeye dokundum.

"Her şey yolunda." Elimin dokunduğu yerler karıncalandı, buz gibi parmaklarımı sırtımdan çektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sunny kaşlarını çattı. "Başka neden öfkelenmiş olabileceğini bilmiyorum. Bu konuda fikir yürütebilecek kadar bilgili değilim. Bize yardım edebilecek tek kişi..."

Onu durdurdum. "Unut bunu. Bilgisayarın başına geçip, dönüşümü durduran tılsımlarla ilgili bilgi edineceğim."

Burnunu çekti. "Elbette. Bir şeyler bulacak olursan bana haber ver."

Bulamayacağımı biliyordu. Likan olmakla ilgili her şeyi deneme yanılma yoluyla ya da tesadüfen öğrenmiştim. Normalde biri yeni ısırılmışsa, sürü o kişiye yardım eder ve kurtadam hayatının kanunlarını, ilgili büyüleri ve tılsımları nereden bulacağını ona öğretir. Elbette hayatımın genelinden de anlaşılacağı üzere o kadar şanslı değildim.

İnternette araştırma yapmaya başlamadan önce kahvaltı etmeye karar verdim. Mutfağa gittim. Neresinden bakarsanız bakın hapı yutmuş durumdaydım. Çoğu kişi küçükken ısırılır veya iki likanın birleşmesinden doğar ve ısırılmaya ihtiyacı yoktur. Birinin çocukluktan sonra ısırılması enderdir. Isırılmış bir yetişkin başa beladır, çünkü kafası karışmıştır ve yeni yeni ortaya çıkan vahşi içgüdülerle nasıl baş edebileceğini bilmez. Sürünün başını belaya sokabilir.

Buzdolabı dediğimiz ama eski ve bozuk olduğu için AK-47 kurşunlarına bile dayanabilecek olan buz kutusunu kontrol edip Sunny'nin bana bıraktığı bir şeyler olup olmadığını görmek için rafları araştırdım. Bana yemek bırakmamıştı. Fındık ezmesi ve muzla yetinmem gerekecekti. Bulup bulabildiğim ne varsa dolaptan çıkardım.

"Sunny, tabaklar nerede?" diye seslendim.

"Lavaboda!" diye karşılık verdi üst kattan.

Bazen bir sürü üyesi sorumluluğu almak istemez ve ısırdı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğı insanı orta yerde bırakır. O zaman ısırılan kişilerin bir sürüsü olmaz. Böylelerine insoli denir. Yalnız kişi anlamına gelen Latince bir söz. Başka adlar da duymuşluğum vardı. Aşağılıklar. Dışlanmışlar. Sürüsüzler. Bir sürü hakaret.

"Sunny, bıçaklar nerede?"

"Lavabonun altında, soldaki çekmecede!"

Mutfak, kulübedeki favori odamdı ama peynirli sandviç ve arada bir kek yapmak dışında onu kullanmıyordum. Raflar, şifalı otlarla doluydu ve içeriye tatlı bir koku hâkimdi. Eski porselen lavabonun üstündeki pencerenin kenarında kristaller duruyordu. Zemin yıllanmış ahşaptandı ve kilimlerle kaplıydı.

Yemek yapma becerisine sahip olmamam açlık çekmediğim anlamına gelmiyordu. Üstelik likan toplumundaki statümü düşünüp öfkelenmenin bana herhangi bir yararı yoktu. Mezuniyet balosuna gidecek sevgili bulamayan kızlar gibi oturup ağlamayacaktım. Zaten kurtkadına dönüştüğümde mezuniyet balosuna gitme kısmını çoktan geçmiştim ve başımda daha ciddi belalar vardı. Sandviçimi tabağa bırakıp çalışma odama gittim.

Orası benim alanımdı. Masa koyu renk ahşaptandı, bitpazarında onu bulduğumda parçalanmak üzereydi. Elden geçirmek çok zamanımı almıştı ama iyi bir iş çıkarmıştım. Üstünde, birinci sınıf dizüstü bilgisayarım, onu bağladığım büyük ekranım ve modem duruyordu. Makineler yavaş çalıştığında sabırsızlanıp onlara vurma eğiliminde olduğumdan, gelişmiş bir bilgisayar kullanmayı tercih ediyordum. Köşede, okuma lambasıyla siyah deri kaplama koltuk duruyordu. Raflar Ölü Müfettişin El Kitabı, Teşhis ve İstatistikler 4 gibi kitaplarla doluydu. Sedir Tepesi Devlet Üniversitesi'nden kalma suç hukuku ders kitaplarım ve lise yıllığım da oradaydı.

Odamdaki hanım hanımcık tek şey halıydı: En az iki santim kalınlığında sahte bir kürk. Yalınayak üstünde dolaşmaya ba-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yılırdım. Biraz dolaşır, sonra koltuğuma yığılır ve bilgisayarın açılmasını beklerdim.

Kahvaltımdan ilk ısırığımı almıştım ki Aç Küçük Kurt şarkısının melodisini duydum. Az kalsın sandviçi elimden düşürecektim.

Masanın etrafından dolaşıp tecavüz cinayet davasının şüphelileriyle ilgili belgelerin altına gömülmüş olan cep telefonumu aldım. Arayan adli tabipti. Fazla bekletmeden telefonu açtım.

"Ben Dedektif Wilder."

"Luna, ben Doktor Kronen. Kontrol edilmesi gereken bir sürü ceset var ama senin Jane Doe'nun otopsisini saat dokuza sıkıştırmayı başardım."

Yani vardiyamın başlamasından üç saat önce karakola gitmem gerekecekti. Ama şöyle bir düşününce, otopsinin yapılabileceği bir sonraki boşluğun aylar sonra olduğunu tahmin edebiliyordum. Jane Doe'nun cesedi alacak bir ailesi yoktu. Kimse hızlı bir cenaze düzenlemek ve onun için gözyaşı dökmek istemiyordu.

"Tamam doktor. Seninle dokuzda morgda buluşurum."

"Sesin huysuz geliyor," dedi. "Seni uyandırdım mı?"

"Keşke," diye mırıldandım telefonu kapamadan önce.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ÜÇ

Çoğu şehir, morglarını saklamayı tercih eder. Onları gözden uzak tutmak ve halka öldüklerinde nereye gideceklerini hatırlatmamak son derece mantıklıdır.

Nocturne'de böyle önlemlere gerek duyulmamıştı. Morg, granitten yapılma kişiliksiz bir binaydı ve en az adliye binası kadar büyüktü. Üst katında polis kuvvetlerinin adli laboratuvarları ve adli tabibin odası bulunuyordu.

Ama bu gece gitmem gereken yer dedektiflerin yarı şaka yarı ciddi Araf olarak adlandırdıkları alt kattı.

Adli laboratuvarda gece vardiyasında neredeyse hiç kimse çalışmaz. İçeri girdiğimde lobide canı sıkılmış görünen bir devriye polisinden başka kimse yoktu. Metal dedektörünün yanında durmuş, boşluğa bakıyordu. Silahımı, telefonumu, rozetimi ve anahtarlarımı plastik sepete bırakıp dedektörden geçtim.

Depo ve otopsi ünitesi yerin altındaydı ve oraya inebilmek için özel bir asansör kullanmanız gerekirdi. İçine girdiğimde asansör gıcırdadı ve kendi kendime gelecek sefer merdivenleri kullanmaya söz verdim. Binanın sakinlerinden birine dönüşmek istemiyordum.

Asansörden çıkar çıkmaz koku her yanımı sardı. Formaldehit, kan, çürümüş et kokusu. Morgun normalde berbat koktuğunu düşünüyorsanız bir de benimki gibi güçlü bir burunla orada dolaşmayı deneyin. Kusacak gibi oldum, yutkundum ve ellerimle

yüzümü ovalayıp Kronen'in otopsi salonuna girdim.

Ellerini yıkıyordu, suyu kapamaya gerek duymadan merhaba diye bağırdı. Camın diğer tarafında Jane Doe'nun kâğıt örtüyle örtülmüş cesedini gördüm. Çelik masanın iki tarafındaki haznelerden kan akıyordu.

Kronen musluğu kapadı ve kâğıt havlulara uzandı. "Başlayalım mı?"

Onun peşinden içeri girerken ameliyat maskelerinden birini kapıp yüzüme yerleştirdim. Koku bu odada, diğer taraflardakinden daha taze ve güçlüydü. Benim için her şey normalmiş gibi davranmak imkânsızdı ve ikinci dakikanın sonunda kokunun şiddeti neredeyse bayılmama yol açacaktı. Sulanan gözlerim Kronen'i endişelendirmiş olacak ki bana, kokuyu engelleyen kremlerden uzattı.

"Hassas burunlulardan olduğunu unutmuşum," dedi. Kremi burnumun altına sürdüğümde biraz olsun kendime geldim. Koku hâlâ korkunçtu ama artık kusmadan dayanabilecektim. "Dün gece de söylediğim gibi, Dedektif Wilder, elimizdeki bir seks cinayeti."

Kâğıt örtüyü çektiğinde yeni kokular havaya karıştı. Jane Doe'nun göğsündeki Y şeklindeki kesiği gördüm, gövdesinde morluklar, göğüslerinde ısırık izleri vardı.

Koku çok fazlaydı ve sadece ölüm kokusu değildi. Burun deliklerime dolan ve nefes alamıyormuş gibi hissetmeme yol açan güçlü bir koku daha vardı. Yaklaştıkça gözlerim kararmaya başladı, o kadar yoğun ve iğrençti ki bayılacağımı sandım.

Maskeyi yere fırlatıp, koşa koşa kapılardan çıktım ve lavaboya eğilip midemde hiçbir şey kalmayana dek kustum.

Kronen peşimden geldi ve ben çaresizce kusarken saçımı tuttu. "Ahh tatlım," diye mırıldandı. "Seni zavallı kız. Her şey yolunda."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olsun," diye inledim doğrulurken. Elimin tersiyle ağzımı sildim. Bütün vücudum titriyordu, midem bomboştu ve ağzımda safra tadı vardı.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu Kronen. Şok geçirdiğini ele veren yüzünün bana hissettirdiği utancı bir kenara ittirmeyi denedim. İlk cinayet vakamda bile kusmamıştım, üstelik bir vur-kaç olayıydı ve arabanın çarptığı kadın neredeyse ortadan ikiye bölünmüştü.

"Sanırım," dedim, duvara yaslanıp nefes almaya çalıştım. *Nefes al. Burnundan al, ağzından ver, burnundan al, ağzından ver. Bayılma, bayılma, sakın bayılma Luna.*

"Bulgularımı sana fakslayabilirim..." diye söze başladı Kronen.

"Hayır." Doğrulup terden yüzüme yapışan saçları kenara ittirdim. "Ben iyiyim. Şu işi bitirelim!"

"Verdiğin tepki..."

"Anlaşılan akşam yemeğinde bana dokunan bir şeyler yemişim," dedim öfkeyle. Kronen incinmiş göründü ama beni tekrar otopsi salonuna aldı.

Anlayışına aynı şekilde karşılık veremediğim için kendimi berbat hissettim. Ne yazık ki hayatta kalma içgüdüm bunu gerektiriyordu. Doktor Kronen'i severdim ama zayıf olduğumu düşünmesine izin veremezdim çünkü gidip bulguları fakslamasına izin verecek olursam ufak tefek bir kadın olan Dedektif Wilder'ın kustuktan sonra otopsiden kaçtığı dedikodusu her yana yayılırdı. O zaman uğraşmam gereken Bryson'ların sayısı artardı. Nereye gidersem gideyim kadın olduğum için rahatsız edici bakışlarla karşılaşırdım.

Yeni bir maske aldım. Burnumu, canımı yakacak kadar sıktım. Kronen'in peşinden içeri girdim.

Koku hâlâ oradaydı, iğrençti, sülfürümsüydü ama katlanılabilirdi. Yine de kendimi hasta hissediyordum, başım dönüyordu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve daha önce bu kokuyla karşılaştığımı düşünmekten kendimi alamıyordum. Kurt kokusu değildi. O koku, ölümün soluklaştırdığı tatlı kokuydu ama bu koku, kızgın kömürler üzerine konan çürümüş etlerden yayılan kokuları andırıyordu. Bir tür yanık kokusuydu ama bildiğim bütün kokulardan güçlüydü. Doktor Kronen'in karşısına geçip, Jane Doe'nun göğsünün üstünden ona baktım. Gözlerim yeniden sulandı.

"Başla."

"İsteklerin benim için emirdir," dedikten sonra cesedi işaret etti. "Gördüğün gibi boynun yanı sıra, göğüslerde de tahribat var. Vajinada, sokakta fahişelik yapan bir kadında rastlamayı bekleyeceğinden daha fazla tahribat yoktu, ama bu herhangi bir anlam ifade etmiyor."

"Bu tiplerin asıl istediği seks değildir," diye ona hak verdim.

"Bunu her kim yapmışsa, genç kız iyi karşı koymuş," dedi Kronen. "Ellerinde kırıklar ve kesikler var. Sağ kolunun kemiği çatlamış. Eğer yaşasaydı bir daha elini yumruk yapabileceğinden şüpheliyim. Bunun gibi narin görünüşlü bir kadın için oldukça şaşırtıcı."

"Ölüm nedeni boğazındaki kesik mi?" diye sordum. Yara temizlenmişti ve şimdi kapkara bir aralık olarak karşımda duruyordu.

"Hem evet hem hayır," dedi Kronen.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Ne demek hem evet hem hayır?"

"Elbette ben de başlangıçta boyundaki kesik nedeniyle oluşan kan kaybının ölüme sebebiyet verdiğini düşünmüştüm. Ama tecavüze uğrayıp uğramadığını kontrol ederken şunu buldum." Elini Jane Doe'nun altına soktu. "Yardım eder misin?"

O anda yapmak istediğim en son şeydi. Kesinlikle cesede dokunmak istemiyordum. Bir avuç gümüş dolar mı yutmak istersin,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cesede dokunmak mı deseler durup ciddi ciddi düşünürdüm.

Jane Doe'yu belinden tuttuğumda kaburgaları parmaklarıma değdi. Çektim ve birlikte onu yüzüstü çevirdik. Midemde bir şey kalmamıştı ama hâlâ kusacak gibi hissediyordum.

"Bu," dedi Kronen, Jane Doe'nun kalçasındaki kırmızı izi işaret ederek, "ölümüne neden olan şey. Kız kan kaybından ölmüş olabilir ama bu olmasa hâlâ hayatta olma şansı vardı."

Yakından baktım. "İyi de bu ne?"

Kronen kâğıtları karıştırdı. Yazanları kontrol etti. "Tahlile göre Diazepam'la karıştırılmış Percodan."

Doktora bakakaldım. "Biri ona uyuşturucu mu vermiş?"

"Kendisi isteyerek mi almış yoksa zorla mı vermişler, bilemem," diye yanıtladı Kronen. Jane Doe'nun üstünü örttü. "Percodan'ı bulmak kolaydır ama Diazepam sıkı kontrol altında tutulur."

"Sakinleştirici mi?" diye sordum, kendimi tam bir budala gibi hissediyordum ve yukarı dönüp raporumu baştan yazmam gerekecekti. McAllister neden hemen oturup raporu yazdığımı bilmek isteyecekti. Zaten aceleci davrandığımı düşündüğünden, lehime bir puan olmayacaktı.

"Eğer bir köpek veya kediysen öyle olduğu söylenebilir," dedi Kronen.

"Efendim?"

"O bir hayvan sakinleştiricisi dedektif."

Bu söz kaşlarımın havaya kalkmasına yol açtı. İçgüdülerime güvenirim ve onlar bana Jane Doe'nun ölümünün nedeninin kötü giden bir uyuşturucu vakasından fazlası olduğunu söylüyordu. Ama bu... Kesinlikle duyduklarıma hazırlıklı değildim.

"Birini uyuşturmak için garip bir uyuşturucu seçimi," dedi Kronen.

"Hayır," dedim. Ellerim titremeye başladı, midem kasılıyordu. Lanet olsun, katilin kızı neden onunla uyuşturduğunu biliyordum. Kız, kurt kanı taşıyordu. "Hayır, katil bolca zamanı olmasını istiyordu. Kıza bıçağını gösterdi, Bart."

"Parmakları ölümden önce veya sonra kesilmiş olabilir," diye devam etti doktor.

"İşkence ederken kızın bilincinin açık olmasını ama elinden hiçbir şey gelmemesini istiyordu." Kan beynime sıçramıştı. Bilinçaltımdaki kurt öfkeyle uluyordu. "Uyuşturucu, katile zaman kazandırdı. O sayede yavaş yavaş işini gördü ve kız çığlık bile atmadı. Ama bir yerde hesap hatası yapmış olmalı, kız kendine gelip onunla mücadele etti ve o da kızı öldürdü." Bu pisliği yakalamak istiyordum, hemen şimdi onu yakalayıp kanını akıtmak istiyordum.

"Birden fazla fail söz konusu olabilir," dedi Kronen. "çünkü birden fazla DNA buldum." Jane Doe'nun üstünü örttü.

Günün gidişatına bakılırsa söyleyebileceğim tek mantıklı şey "Kimin işi olduğunu biliyor muyuz?" olacaktı.

"DNA'yı analize yolladım, kayıtlara bakıp önceden yakalanan suçlulardan birine ait olup olmadığını söyleyecekler."

Başka kelimelerle ifade etmek gerekirse bu DNA'lar, o gün gelen yüzlerce DNA'nın arasına yerleştirilecek ve belki, şanslıysam CODİS sistemine kaydedilmiş az sayıdaki suçludan birine ait olduğu aylar sonra ortaya çıkacaktı.

Üstelik Jane Doe fahişeydi. Üstünden çıkan DNA'lar kim bilir kimlere aitti.

"En azından ölüm saatini tespit edebildiğini söyle," diye yalvardım Kronen'e. Beni otopsi salonundan çıkardı. İğrenç kokudan kurtulduğum için sonunda biraz rahatladım.

"Dedektif, bilimsel açıdan çok kesin şeyler söyleyemem ama elimde işine yarayabilecek bir şey var. Dün gece öldürüldüğünde yağmur yağmıyormuş. Ceset kuruydu ve kan dağılmamıştı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonunda kullanabileceğim bir bilgi. Telefon açıp yağmurun ne zaman durduğunu öğrenebilir ve bu bilgiyi raporuma ekleyebilirdim. Jane Doe'nun son saatleri şekillenmeye başlamış olurdu. Yağmurdan saklanmak için bir yere gitmiş ve çok daha kötü bir kaderle mi karşılaşmıştı? Yanlış zamanda, yanlış yerde olmanın kurbanı mıydı, yoksa sadist bir katil tarafından özellikle mi seçilmişti?

"Bu gece kimliğini tespit etmem gereken üç ceset daha var," dedi Kronen. Önlüğünü çıkardığında her zamanki gibi kumaş pantolon giyip, kravat taktığını gördüm. Bu seferkinin üstünde ketçap lekesi vardı. En azından ben o lekenin ketçapa ait olmasını umuyordum. "Daha fazla bilgiye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme," dedi.

Morgun halka açık olan kısmına geçtiğinde kapılar hışırdayarak açılıp kapandı. Diğer taraftaş yakınlarının cesedini almaya gelmiş akrabalar vardı. Bir kere daha Jane Doe'ya baktım, alnımı cama yasladım. Az önce kustuğum için içerisi hâlâ kusmuk kokuyordu.

Uyuşturucular vücudunu ele geçirirken fenalaşmış mıydı? Uyuşturucu bağımlıları, uyuşturucu etki etmeye başladığında, insanın sürekli kusma ihtiyacı duyduğunu söyler, uyuşturucu alıp intihar etmeye çalışanlarsa yaşadıklarının, o güne kadar çektikleri bütün acılardan daha korkunç olduğunu anlatır çünkü vücut kendisini öldüren maddelerle mücadele eder.

Derin derin nefes aldım. Neden o kadar garip kokuyordu? Neden ona uyuşturucu verilmiş ve vücudu tahrip edilmişti?

Bu soruşturma şimdilik neden'le başlayan sorularla doluydu ama hiçbirine verecek yanıtım yoktu.

"Yanıtları bulacağım," diye söz verdim Jane Doe'ya. "Bulacağım." Ölü bir kadına verilmiş boş bir söz. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yirmi Dördüncü karakola vardığımda vardiya değişim saatiydi. Gündüz polisleri ve ikinci vardiyanın polisleri ortalıkta dolanıyordu. Rick, gündüzleri danışma masasına bakan Shelley'yle sohbet ediyordu. Karakolda birkaç tane de sivil vardı, giysilerinden avukat olduklarını çıkarmıştım. Metal dedektöründen geçip masama gittim.

Masalarımızın yer aldığı bölüm sessizdi, ikinci vardiyanın dedektiflerinden biri bilgisayarının başındaydı, yorgunluktan ölecekmiş gibi görünüyordu.

Bryson'dan iz yoktu. E-postalarımı kontrol ettim. Yeni bir şey gelmemişti. Masamda, Emniyet Amirinin benimle görüşmek istediğini söyleyen bir not yoktu. Rahat bir nefes aldım.

"Kötü haber mi bekliyordun?"

Az kalsın yerimden sıçrayacaktım. "Hay lanet!"

Başdedektif McAllister tepkimi, her zamanki ciddi yüz ifadesiyle izledi. "Bakıyorum bu gece yerinde duramıyorsun, dedektif. Konuşabilir miyiz?"

"Lanet olsun," dedim yeniden.

McAllister hak verircesine başını salladı. "Geldiğimde Dave Bryson kapımda bekliyordu. Başlangıçta peşimde dolandığını düşündüm ama anlaşılan sorunu seninleymiş Luna."

İç çekip şakaklarımı ovaladım. "Bryson'ın benimle sorunu olmadığı bir zamanı hatırlıyor musun Mac?"

McAllister'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Şimdiye kadar görmezden gelinemeyecek bir şey olmamıştı." Oturmamı işaret etti ve ben oturmayınca kendi oturdu. "Bryson resmi bir şikâyette bulunmakta ısrar etti, bildiğin üzere raporu Emniyet Amirine iletmek zorundaydım."

"Demek yarın sabah on bire kadar vaktim var," dedim. Roenberg dakikliğiyle tanınmazdı, karakolda olmasına ihtimal vermiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pek sayılmaz," dedi McAllister. "Roenberg ikimizi ofisinde bekliyor."

Kahretsin. Eğer Roenberg gece yarısına kadar karakolda kalmışsa, Bryson gerçekten büyük gürültü koparmış demekti. Bir erkeğin tepkisini de ancak egosunu inciterek çekebilirsiniz zaten.

"Buna ayıracak zamanım yok," dedim öfkeyle. "Hâlâ çözülmemiş sekiz dosyam var ve bir tanesinin seri cinayete dönüşmesinden korkuyorum."

"Öfkeni benden çıkarma Luna. Az kalsın Bryson'ın parmağını kıracak olan ben değilim." McAllister'ın mavi gözleri kısıldı. İnce uzun bir vücudu vardır ve gerçekten öfkelenmediği sürece yüzünden ne hissettiğini anlamazsınız. Ama öfkelendiğinde gözlerine bakan biri, gri saçların ve yorgun gözlerin arkasında ne kadar tehlikeli bir adamın yattığını görebilir.

"Haydi ama Mac. Sen de ben de Bryson'ın çok daha fazlasını hak ettiğini biliyoruz."

"Bunun bir önemi yok. Ekibimin üyelerinin ortalıkta koşturup Serpico'luk oynamalarına izin veremem."

Ayağımın ucuyla yeri tekmeledim. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Seninle bir sorunum yok Luna," dedi. "Cinsiyetinle bir sorunum yok, kurtkadın olmanla sorunum yok. Seni severim ve iyi bir polissin. Ama kendini kontrol altında tutamayacaksan karakolumda kalmana izin veremem. Şehrin yüzde doksan dokuzu sizlerin tehlikeli hayvanlar olduğunuzu düşünüyor. İşinin başındayken böyle davranmakla onları haklı çıkarmış oluyorsun."

"Söylediklerin saçmalık!" diye fısıldadım. Isırıldığımı geri kalan herkesten saklasam da Mac'e söylemiştim ve bu sırrı bana karşı kullanmasına içerliyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Öyle olmadığını biliyorsun Luna," dedi Mac. "Şimdi kes bu saçmalıkları. Roenberg'in ofisine gidip şu işi bitirelim. Yoksa seni açığa alırım." Sandalyemden kalkıp Emniyet Amirinin ofisine doğru ilerledi. Peşimden gidip gitmediğimi görmek için tek bir kez omzunun üstünden bakıp beni kontrol etti.

Sözleri beni sarsmıştı, boğazımdan aşağı inip kaburgalarıma oturan soğuk, ağır bir taşa dönüşmüştü. Uzaklaştırılabilirdim. İki yıldır dedektiftim ve ondan önce de beş yıl devriye polisliği yapmıştım. Bugüne dek uyarı aldığım bile olmamıştı.

Ama asıl acı veren, bu sözleri Mac'ten duymaktı. Mac o güne dek likan olmamı, saçımın veya gözlerimin rengi gibi değiştiremeyeceğim özelliklerden biri olarak kabul etmişti. Şimdi azarlanmış küçük bir kız gibi hissediyordum ve bundan hoşlanmamıştım.

Ve şimdi Bryson'ın maço zırvalıkları yüzünden maaşım kesilebilirdi, küçük düşebilir ve dedikodu konusu olabilirdim. *Wilder bu işin altından kalkamıyor. Aşırı duygusal. Bir kadından başka ne beklenir?*

McAllister, üzerinde Roenberg'in adının yazdığı buzlu cam kapıyı tıklattı. Roenberg'in buz gibi sesi "Girin," dedi.

"Amirim," dedi McAllister başını kapının aralığından içeri uzatıp. "Bizi çağırtmışsınız."

"Troy," Roenberg başını salladı ve "Dedektif Wilder. İçeri girip kapıyı kapayın."

McAllister çoktan koltuğa oturduğu için kapıyı kapama görevi bana düştü. Nazikçe kapayıp, Emniyet Amirinin masasının önündeki yeşil koltuğun arkasında durdum. Eğer azarlanmayı bekleyen liseli bir kız gibi koltuğa oturacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu. Roenberg elindeki kâğıdı havada salladı. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz dedektif?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Doğrudan saldırıya geçmişti. İyiye işaret değildi.

"Bir şikâyet, efendim," dedim. Arkasından ne geleceğini biliyordum.

Roenberg, Mac'a döndü. "Troy, adamlarının karakoluma arena muamelesi yapmasına izin mi vereceksin?"

Arena mı? Ne benzetme ama. McAllister'ın boynundaki kasların gerilmesinden öfkelendiğini anladım ama konuştuğunda sesi sakindi. "Luna beni bu olayın sıra dışı koşullar altında gerçekleştiği hususunda bilgilendirdi."

"Dedektif Wilder'ın ne gibi bir açıklaması olduğu beni ilgilendirmiyor," dedi Roenberg bana bakarak. Gözleri kahverengiydi ve kan çanağına dönmüştü. İnsanda her an ağlamaya başlayacağı izlenimi uyandırıyordu. Oysa biri ağlayacaksa bile o kişinin emniyet amiri olmayacağına emindim.

"Dave Bryson daha önce de ortaklarıyla ve diğer dedektiflerle sorun yaşamıştı. Ayrıca hakkında şiddet kullandığı için yapılmış şikâyetler var," dedi McAllister. "Sivillerin de, onun hakkında şikâyet dilekçesi verdiğini biliyorsunuz."

Roenberg gözlerini devirdi, masasındaki oval gümüş bir nesneyi alıp, bir elinden diğerine fırlattı. "Lütfen, Troy. Tüm bunları biliyorum. Ama ciddi bir suçlamayla karşı karşıyayız. Dedektif Bryson parmağı kırıldığı için acil servise gitmek zorunda kalmış." Roenberg kırık parmak lafını, beyin kanaması der gibi söylemişti. İçimden bir sonraki karşılaşmamızda Bryson'a daha sert bir yumruk atmak fikri geçti.

"Sana şimdiden söylüyorum Wilbur," dedi Mac buz gibi bir sesle. "Bu olayda Dedektif Wilder'ın sorumluluğunu üstlenmeye hazırım."

Mac'e minnettar bir bakış fırlattım ama onun gözleri Roenberg'teydi. Emniyet amiri, gümüş nesneyi bir kenara bıraktığında onun cadı tekerleklerinden olduğunu gördüm. Metal

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tekerlekler ender ve pahalıdır. Ancak en yetenekli büyücüler metal aracılığıyla enerji akımlarını kontrol edebilir ve bu yüzden Sunny ve tanıdığım diğer bütün cadılar ahşap tekerlek kullanmayı tercih eder.

Ve görebildiğim kadarıyla Roenberg'de cadı kanı yoktu. Olsaydı kokusunu alırdım.

Bryson'ın şikâyetini bir dosyaya koyup, dosyanın kapağını büyük bir gürültüyle kapadı. Ardından masasındaki eşyaları düzeltti.

"Bu kadar mı?" diye sordu Mac.

Roenberg gülümsedi ama hoş bir gülümseme değildi. "Hayır, Troy, daha yeni başlıyoruz. Genç hanım," sonunda bana hitap etmeye karar vermişti, "ne kadardır polis kuvvetlerindesin?"

"Yedi yıldır, efendim," dedim. Genç hanım lafına aldırmamaya çalıştım.

"Neden polis oldun?"

Gerçekten ayağa kalkıp yaşlı gözler ve titreyen bir sesle "Korumak ve hizmet etmek için efendim!" dememi mi bekliyordu?

Anlaşılan evet, çünkü ben hemen yanıt vermeyince öfkelendi. "Yanıtınızı bekliyorum dedektif."

Gözlerimi yüzüne diktim. O da aynı şekilde karşılık verdi. Bakışları sertti. Ben onun için değersizdim. Üstüne atlayıp, boğazını sıkmama engel olan tek şey işimi kaybetme korkusuydu. Ama daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

"Dünyada kötülüğün var olduğuna inanıyorum Amirim," dedim. Sesim her tarafı kapalı olan odada çok hafif yankılandı. Beynimin hayvani kısmında, kan kokusu aldığım zamanlarda olduğu gibi öfke kıvılcımlarının çaktığını hissediyordum. "Yakalanması ve cezalandırılması gereken insanlar olduğuna inanıyorum. Bunu yapmak için polis oldum." Bir de Wilder ai-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lesindeki işe yaramaz serserilerden fazlası olamayacağımı söyleyen ısrarcı fısıltılardan kaçabilmek için.

Roenberg omuz silkti. "Neden sosyal hizmetlere girmeyi denemedin? Ya da güvenlik görevlisi olmadın? Öfkene daha uygun bir iş seçmedin? Neden sorunlarını benim karakoluma taşıyorsun?"

"Sosyal hizmet görevlileri ve güvenlikçiler hiçbir zaman on üç yaşındaki tecavüz kurbanlarıyla uğraşmak zorunda kalmaz," diye karşılık verdim. "45'lik kurşunun insan vücuduna saplandığında nasıl bir tahribat yarattığını bilmezler. Ben biliyorum. Bu yüzden ölene veya düzgün ateş edemeyecek kadar yaşlanana dek polis olacağım."

Mac uzanıp bileğime dokundu. O zaman sesimi yükselttiğimi, neredeyse bağırarak konuştuğumu fark ettim. Öfkem yavaş yavaş açığa çıkıyordu. Derin bir nefes aldım. *Burada olmasın,* diye dua ettim içimden. *Lütfen. Şimdi olmasın.*

"Çok dokunaklı," dedi Roenberg. Dosyamı McAllister'a fırlattı. "Dedektif Bryson'a yaptığın saldırının soruşturması tamamlanana ve yıl boyunca ele aldığın vakalar tek tek incelenene dek açığa alındın. Dosyaları kapatma oranın fazlasıyla yüksek."

McAllister ayağa fırladı. "Efendim?" Neyse ki onun bağırışı yüzünden "Seni küçük pislik," diye fısıldadığım duyulmadı.

"Amirim," dedi Mac tam bir İrlanda öfkesiyle, "hareketleri yüzünden Dedektif Wilder'ın cezalandırılması gerektiğini anlıyorum ama o, elimdeki en iyi dedektiflerden biri. Çözüme ulaştırdığı vakaların oranı gurur duymamız gereken bir şey."

"Troy, Dedektif Wilder'ın yaya kaldırımları ve sokak lambalarından sonra bu şehirdeki en muhteşem şey olduğunu düşündüğüne eminim," dedi Roenberg. "Ama eminim ki sevgili dedektifimiz, diğer dedektifler gibi doğru düzgün davranmasını öğrenme fırsatı bulduğuna sevinecektir." Bana bakıp parmağını suratıma doğrulttu. "Dedektif, işe almamız gereken belirli sayı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

da kadın dedektif olduğu için buradasın. Başka bir düşünceye kapılma. O günden bugüne elde ettiğin başarı, şanslı tesadüflerden ibaret."

Bu söz üzerine ona saldırmak üzere ileri atıldım. Mac'in eli, beni kolumdan yakaladı, parmakları etime batıp canımı yaktı. Beynim öfkeden alev alevdi, kulaklarımda intikam çığlıkları yankılanıyordu. Kendimi kontrol altına almak için acıya konsantre oldum ve McAllister'ın beni durdurmasına izin verdim.

"Bu kadar mı?" diye sordu emniyet amirine.

"Silahını McAllister'a bırak," dedi Roenberg. "Ve gelecekteki işini seçerken sana önerim aşırı duygusal kişiliğine uygun bir iş denemen." Elini sallayıp çıkmamızı işaret etti ve ilk kez Roenberg'in sol elinde bir dövme olduğunu gördüm. Tam cadılara özgü dikenli çemberin, onun gibi bir adama uymadığını düşünüyordum ki Mac beni dışarı sürükleyip kapıyı kapadı.

"Pislik herif!" dedim öfkeyle, kapı kapanır kapanmaz.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi beni kolumdan sürükleyen Mac. Endişeli gözlerle bizi izleyen Rick'in önünden geçtik. "Roenberg'in önünde öyle bir nutuk atmakla ne elde edeceğini düşündün?"

"Gerçek bir polis olduğu zamanları ona hatırlatabileceğimi düşündüm. Ama anlaşılan öyle bir zaman yokmuş," diye homurdandım.

"Roenberg geveze dedektiflerden nefret eder ve geveze kadınlardan daha da çok nefret eder," dedi McAllister. "Ne yazık ki ikisi de sana uyuyor."

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama Mac elini uzatıp beni susturdu. "Luna, gerçekten çok üzgünüm ama silahını almam gerekiyor."

Glock'umu omuz askımdan çıkarıp Mac'in avucuna bıraktım. Daha doğrusu namludan tutup kabzayı sertçe Mac'in avucuna indirdim. İrkildi. Özür dilemedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dosyalarımı çekmeceye kaldırıp, kilitledim. Rozetimi çıkarıp Mac'e fırlattım. "İşte." Hüngür hüngür ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yaşlar her an gözlerimden boşalabilirdi.

Mac elimi tuttu, rozeti avucuma bıraktı. "Bana silahını almam emredildi. Bunu yaptım. Daha fazlasına gerek yok."

Hafifçe gülümseyip "Teşekkürler," demeyi başardım.

"Ne için teşekkür ediyorsun? Seni görevinden alıyorum. Öfkelenmen gerekir."

"Ne kadar öfkeli olduğumu bilemezsin," dedim koltuğuma yığılırken. Açıklamadığım, kime öfkeli olduğumdu. Kurt öfkesi beni bu duruma düşürmüştü. Roenberg'in bu kadar abartması gerekmezdi ama işin aslı hata bendeydi. Boş yere Bryson'a saldırmış olmasaydım hâlâ polislik yapıyor, soğuk kahve içip, çözülmemiş dosyalara bakmamak için bahaneler uyduruyor olacaktım.

Mac omzuma dokundu. "Hayal mi gördüm yoksa Roenberg'in ofisindeyken sen?.."

Başımı iki yana salladım. "Hayal görmedin. Normalde ayın evrelerine uygun olarak dönüşürüm ama bir şeyler dönüşümümü etkiliyor. Çıldıracak haldeyim."

Mac kaşlarını çattı. "Eve git Luna. Yarın sabah şehrin emniyet müdürüyle konuşup her şeyi yoluna sokmayı deneyeceğim."

"Bryson'ın ve Roenberg'in istediği olursa hiç şansım yok. Kovulduğumu duyduklarında parti yapacaklarına eminim."

"Kendini topla. Yarın yeni bir gün." McAllister ofisine girip kapısını kapadı. Onu tanıyorsam kırk yılda bir içtiği sigaralardan birini içecekti. Mac aslında sigara içmez ama üstünde her zaman bir paket bulunur. Tırnaklarını yemek gibi. İnsanın gergin olduğunda bırakamadığı bir alışkanlık. Çoğu polis gerilimle baş edebilmek için arada sırada bir sigara içerdi. McAllister'ın Camel sigarası, benimse dövüşmek için gittiğim bir dövüş okulu vardı. Yorulana kadar deri boks torbasını yumruklardım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gerçekten büyük stres altındaysam günün sonunda yumruk atmaktan ellerim ve kollarım ağrırdı.

Eşyalarımı toplamak için masamın başına geçtim. Tam o sırada telefon çaldı. Telefona aldırmayıp birkaç eşyamı aldım ve masadan uzaklaştım. Telefon çalmayı sürdürdü.

Dönüp öfkeyle ahizeyi kaldırdım. "Ne var!"

"Şeyy... Dedektif Wilder?"

"Artık değil. Ama heyy, sen keyfine bak. Ne istiyorsun?"

"Ah, ben Pete Anderson, kimlik laboratuvarından. Jane Doe cinayetinde alınan parmak izleri bana verildi."

Bütün öfkemi adama kusmamak için kendimi mutlu şeyler düşünmeye zorladım. "Evet, Pete, ne var?"

"Bilgisayarınız açık mı?"

Fareyi kımıldattığımda ekran canlandı. "Evet."

"E-postalarınıza bakın. Jane Doe'nun kimliğini tespit ettik."

Yolladığı dosyaya tıkladığımda karşımda yeni bir sayfa belirdi. Anlaşılan Nocturne polis dosyalarında kızla ilgili bilgilere rastlanmıştı. Jane Doe'nun bir adı vardı. Bir de sabıka kaydı.

"Adı Lilia Desko'ymuş. Bir kere uyuşturucudan, iki kere..."

Sözünü tamamlamasına izin vermedim. "Fuhuştan tutuklanmış," diye onun yerine tamamladım. "Aynı kadın olduğuna emin misin?"

"İzlerde sekiz nokta birbirini tuttu," dedi gururla.

Artık kurbanımız, kimliği bilinmeyen bir ceset değil, Lilia'ydı. Ne yazık ki artık onun dosyasına bakan kişi ben değildim.

"Çok teşekkürler Pete. Harika bir iş çıkarmışsın."

"Bir şey değil," dedi. Telefonun diğer ucunda, yüzünün kulaklarına kadar kızardığını tahmin edebiliyordum. "Dedektif? Bir şey daha var."

"Neymiş?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Doktor Kronen ALS ile taradığında, kurbanın derisinde başka parmak izleri buldu." ALS, kızıl ötesi tarama demekti. Kronen kimliği bilinmeyen bir fahişenin otopsisini yaparken, normalde bu kadar detaylı çalışmazdı. Belki de daha sık kusmalıydım.

"Size diğer dosyayı yolluyorum," dedi Pete.

"Parmak izlerinin sahibi de mi kayıtlarda varmış?"

"Ahh evet," dedi. "Olmaz mı? Şimdi yeni e-postamı da almış olmalısınız."

Haklıydı. Tıkladığımda karşımda bir erkek yüzü belirdi. Sert yüz hatları, kavisli bir burun, serseri bir gülümseme, koyu kırmızı saçlar, genelde motosiklet çetelerindekilerin bıraktığı türden bir fu manchu bıyığı. Fotoğraf makinesinin arkasında her kim varsa ona öldürecekmiş gibi bakmıştı.

Seksi bile denebilirdi.

"Dedektif? Dosyayı aldınız mı?"

Hafifçe öksürdüm. "Dmitri Sandovsky? Evet." Yazanları kontrol ettim. "Lilia'nın pezevenkliğini yapmaktan tutuklandığı ve uyuşturucu satmaktan sabıkasının olduğu yazıyor."

"Her tür işe bulaşmış," dedi Pete. "Sizce aradığınız kişi o olabilir mi?"

Sandovsky'nin yüzüne, sert dudaklarına ve vahşi gözlerine baktım. "Ah, evet," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DÖRT

Karakoldan çıktığımda beni sis ve soğuk hava karşıladı. Arabamı çalıştırıp boş boş Manolya'da dolaştım.

Dmitri Sandovsky'nin dosyası yolcu koltuğundaydı, takma adlarının listelendiği sayfa en üstte duruyordu. Bilinen bir adresi yoktu. Aman ne şaşırtıcı.

Eve gitmek. Yapacağım en doğru şey bu olurdu. Eve gitmek, on iki saat uyumak, dönüşüm dönemimin geçmesini beklemek ve işe yepyeni bir kadın olarak dönmek.

Ama yanından geçtiğim sokak lambalarından biri Sandovsky'nin fotoğrafını aydınlattığında ne yapmak istediğimi anladım. Onu yakalayıp zihnimde dönüp duran soruların yanıtlarını almak istiyordum. Lilia'yı neden öldürdün? Neden boğazını parçalayıp ödül olarak parmağını aldın? Bunu hak edecek ne yaptı?

Ben de Sandovsky'nin canını yakabilir miydim?

Arabayı kenara çekip yeniden dosyaya baktım. Sandovsky son olarak rıhtım bölgesinde tutuklanmıştı. Torpido gözünü açıp Nocturne haritasını çıkardım. Çetelerin bölgeleri farklı renklerle işaretlenmişti, ayrıca mafyanın ve sürülerin bölgeleri vardı. Yıllardır o harita üzerinde çalışıyordum.

Rıhtımın etrafı kara markörle çevrelenmişti. Yani bir sürünün bölgesiydi. Sürüler, bölgeleri söz konusu olduğunda kıskançtır. Dmitri o bölgede çalışıyorsa ya sürüdendi ya da ağzı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gerçekten iyi laf yapıyor demekti. Çünkü onun, orada çalıştığını kaçırmalarına imkân yoktu.

Haritayı yeniden torpido gözüne kaldırıp gaza basmadan önce bir saniye tereddüt ettim, sonra direksiyonu sağa kırıp rıhtım yönüne saptım. Dmitri Sandovsky'yi bulma konusunda şansımı deneyecektim.

Leavenworth Caddesi, dilenciler ve serserilerle doluydu. Gece kulüplerinden çıkmış gençler kaldırımda dolanıyordu. Yol kıvrıldı ve hilal şeklindeki Siren Körfezi karşımda belirdi. Gecenin karanlığı konteynerleri ve vinçleri gözlerden saklıyordu. Tek görülen batı kıyısındaki gökdelenlerin ışıklarıydı. Rüzgâr doğru yönden estiğinde kirli körfezden yükselen tuz kokusuna aldırmamak bile mümkündü.

Geçmişte, Nocturne'ün normal bir şehir olduğu günlerde, kereste ve değerli metallerin ticareti bu limandan yapılırken rıhtım bölgesi, şehrin en lüks mahallelerindenmiş. Bölgenin bir gecede milyonerlerin evleriyle, oteller ve ahşap malikânelerle dolduğu anlatılırdı. Derken Tılsım Ayaklanmaları'nda ne var ne yoksa ya yanmış ya da el konulup belediye tarafından yıkılmış. Görevliler anlaşılan kimi binalardan kurtadamları uzaklaştırmak için başka çare olmadığına karar vermişler.

İnsanlar, hele hiç kurt veya cadı kanı taşımayanlar Rıhtım'ın ölümcül bir güzelliği olduğunu düşünürdü. Nocturne'nin içindeki küçük bir şehir ya da vahşi bir orman gibiydi. Pek çok kez Rıhtım'a gelip soyulan, dayak yiyen ya da daha kötü şeyler yaşayan sivillerle ilgilenmem gerekti. Ne zaman orta sınıf mensubu, balo kraliçesi olmaya aday bir kızın eğlence olsun diye canavarlarla takılmaya karar verdiğini görüp, başına gelen korkunç şeyleri anlatışına şahit olsam kurtadamların canına okumak isterdim. Ben cahil bir Insoli olabilirdim ama sürüdekiler bazen gerçekten aptalca davranıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arabamı, ayaklanmadan önce yarım milyon dolara satılan evlerden birinin önüne park ettim. Şimdi bomboştu, içinde oturmaya cesaret edecek kimse yoktu ve sokakta da beni bile serseme çeviren iğrenç bir koku vardı. İki evsiz, malikânenin yıkıntı halindeki girişinde uyukluyordu.

Boşa kürek çekiyor olabileceğimin farkındaydım. Sandovsky'nin tutuklanışının üstünden neredeyse bir yıl geçmişti. Onun gibiler kimse tarafından kolay kolay bulunmamak için sürekli yer değiştirirdi. Sürekli yollarda olması veya bir geceliğine yolunun kesiştiği kadınların evlerinde geceyi geçiriyor olması bile mümkündü. Eski hayatımda onun gibiler tam benim tipimdi. Motosikletleri, silahları ve haklarında çıkarılmış arama emirleri olan tipleri severdim.

Binanın köşesine kadar ilerledim. Kaldırımda insanlar vardı ama hiç likan yoktu. İyi bir şey. Buralarda dolaşmamı hoş karşılamayacakları kesindi. İyi bir kız gibi eve dönüp uyusam çok daha iyi olurdu. Hâlâ Roenberg'in ofisinde yaşananlar yüzünden kendimi hasta hissediyordum. Lanet olası Roenberg. Kurt öfkesi olsun olmasın, o adam birilerinden yumruk yemeyi hak ediyordu ve o yumruğu atan kişi olmayı isterdim.

Sonra kokularını aldım, yakındaydılar ve sürü halindeydiler. Koku kapısındaki levhadan artık bar olarak kullanıldığı anlaşılan ahşap evden geliyordu. Ayrıca çarpık harflerle saat dokuzdan sonsuza kadar içkilerin yarı fiyata olduğu yazılmıştı.

Rıhtımın kontrolünü elinde tutan sürüyü bulmuştum. Gerçi bana fazla bir yararı olmadı çünkü içeri dalıp sorgulamaya başlayamazdım. Likanların bölgelerine izinsiz giren Insolilere dilediklerini yapma hakları vardır.

Bunu zor yoldan öğrenmiştim. Şimdi gerçekten eve gitme zamanıydı.

Arabam en fazla iki dakikadır oradaydı ama şimdiden kot

BELONGS TO KAKTUS TEAM

pantolonlu ve deri ceketli, şişmanca bir adam onu süzmeye başlamıştı. Aslında süzmekten fazlasını yapıyordu. Cama doğru eğilmişti ve kapıyı kurcalıyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim beyefendi?" diye seslendim olabildiğince sakin. Bana baktı ve gözlerini kaçırdı.

"Şeyyy... Heyy, tatlım." Kafa karışıklığının yerini sırıtış aldı. "Hey, sen buralardan değilsin. Üst sınıflardan olduğun belli."

"Teşekkürler. Şimdi arabamı kurcalamayı bırakacak mısın?"

"Bu şey senin mi? Tatlım bu araba bir halta yaramaz." Ona birkaç adım yaklaştım, otoriter havamı korumaya çalışıyordum, olaysız bir şekilde beni rahat bırakması için en büyük şansım bu numaraydı. Derken kokusunu aldım. Lanet. Kurtadamdı ve burada olmaya benden daha çok hakkı vardı. Midem düğümlendi, kurtadam bölgeye izinsiz girdiğimi keşfettiğinde ya kaçmam ya savaşmam gerekecekti.

"Sana bir ijki ısmarlayayım," dedi Sokak Savaşçısı dili sürçerek. "Üst sınıftan sürrrrtüklerin bedava içkiye hakkı vardır."

Ona bakakaldım. Tereddüdümü yanlış yorumladı. "Ahh, istersen önce para konuşabiliriz. Param var. Arkadaşımın bana elli dolar borcu var."

Nefes al, nefes ver. Senin ne olduğunu anlayamayacak kadar sarhoş. Bu seferlik paçayı kurtardın.

Kolumu tuttuğunda, hayatta kalma içgüdülerim çığlıklar atıyordu. Kolumu ondan kurtardım.

"Haydi tatlım. Bütün gece seni bekleyemem," dedi talibim. *Kaç ya da savaş*, diye fısıldadı içimdeki kurt. *Öldür ya da kaç.*

Tırnaklarımı avucuma batırıp kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Beni bara sokabilirdi. Bir sürü üyesinin oyun arkadaşı olan insoli kılığına girebilirdim. Evet, bunu yapabilirdim.

"Tatlım," dedim ona yumuşacık bir sesle, "bir içki için ölüyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İşşşşte böyle!" Gülümsedi. "Benimle gel bebek surat." Kolumdan tutup beni barın sokağına sürükledi. Barın önü motosikletlerle doluydu. Sarhoş kurtadam beni içeri sokarken kimsenin dikkatini çekmedim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Şimdi çoook çok uzun zamandır hissetmediğim kadar korkuyordum. Kimse bir salon dolusu kurtadamın arasına izinsiz dalıp, olanları anlatacak kadar yaşamaz.

Ama işte oradaydım, belamı arıyordum. Bravo bana.

Karanlık ve mavi sigara dumanı, eşikten geçtiğim anda beni sardı. Mekânın duvarları bakımsızdı, boyası yer yer soyulmuştu ve tuğlalar görünüyordu. Ahşap parkeler ayaklarımın altında gıcırdadı; barın üstündeki tabelada TAKIL YA DA ÖL yazıyordu. Sembol olarak kurt kafatasını seçmişlerdi. Belli ki kimin ne düşündüğüne aldırmıyorlardı.

Kimse kafasını çevirip bana bakmadı. Kurtların kokusu o kadar güçlüydü ki hiçbirini birbirinden ayırt edememeye başladım. Bütün kurtadamlar ya içkilerle, ya kızlarla, ya da her ikisiyle ilgileniyordu.

"Buraya gel tatlım." Şişman adam beni bara sürükledi. "Kendine bir içki ısmarla güzelim, ben de arkadaşımı bulup paramı alayım." Bana bakıp göz kırptı. *Boş ver Luna, bırak işinin ne olduğunu düşünürse düşünsün. Artık içerdesin.*

Sahte talibim yanımdan ayrılmadan önce şöyle bir sırtıma vurdu. Neredeyse bara yapışacaktım. Barmen gözlerini dikip bana baktı.

"Ne içiyorsun?"

Beni oraya getiren kurtadam, barın sonundaki taburede oturan iri yarı adamın yanına gitti. Sırtı dönük olduğundan, bahsi geçen arkadaşı göremiyordum. Sadece mavi bandanası ve arkasında kurt kafası olan motosiklet çetesi ceketi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hanımefendi, burada durup İsa'nın ikinci gelişine dek sana bakmayı isterdim ama o kadar vaktim yok. Sipariş verecek misin?" diye sordu barmen. Beni oraya getiren kurtadam, ceketini çekiştirdiğinde iri yarı adam döndü. Yüzünü gördüm ve neredeyse şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım.

"O!"

Barmen baktığım yöne baktı. "Özür dilerim ufaklık. Ben sadece içki satarım. Kendini pazarlamaya gelince, başının çaresine bakman gerekecek."

Onu görmezden gelip, barın diğer ucuna gittim ve beni içeri sokan şişman kurdun arkasında durdum. Bütün dikkatimi toplayıp Dmitri Sandovsky'nin gözlerine baktım. Onu kokladım. Evet, Sandovsky de kurtadamdı.

Aman ne güzel.

"Selam fıstık," dedi dili sürçerek. "Ben de birilerinin arkadaşlığını satın almak için elli dolara ihtiyacı olduğunu söylediğinde Manley'in salladığını zannetmiştim." Aksanından doğu Avrupalı olduğu anlaşılıyordu. Gözlerinin yeşili o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Bıyığını kesip kızıl bir keçi sakal bırakmıştı. Ama yüzü sabıka kaydı fotoğrafındakinin aynıydı. Tehlikeli bir gülümsemesi vardı. Hâlâ bir bakıma seksi olduğunu düşünüyordum.

"Haydi Dmitri, parayı ver!" diye yakındı Manley. "Bilardoda bileğimin hakkıyla kazandım."

"Aslında," dedim en seksi sesimle, Sandovsky'ye doğru bir adım attım, "sanırım arkadaşın parayı sana vermek yerine kendisi benimle zaman geçirmeyi isteyebilir."

Dmitri'nin gözlerinde karanlık bir ifade belirdi ve gülümsedi. Dişleri şaşırtıcı ölçüde beyaz ve düzgündü.

"Manley, gazla," dedi gözlerini benimkilerden kaçırmadan.

"Haydi ama Dmitri! O çok seksi..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sandovsky, Manley'ye dönüp hırladı. İnsanların çıkardığı seslerden değil, derinden gelen gerçek bir hırlamaydı. Manley kuyruğunu kıstırıp odanın diğer tarafına kaçtı. Sandovsky bana döndü. "Nerde kalmıştık?"

"Şey..." Gülümseyip omuzlarımı geriye aldım ve göğüslerimi öne çıkardım. "Bana, benimle neler yapmak istediğinden bahsedecektin."

Sırıtışı bütün yüzüne yayıldı, yüzü neredeyse ikiye ayrılmıştı. İşte böyle Sandovsky. *Bu, hayatının en şanslı gecesi.*

"Güzel kız, senin söylemeni tercih ederim."

Ah, gerçekten iyiydi. O gözlerin ve sesin pek çok kızın başını döndürdüğüne emindim. Beni etkilediği kesindi...

Dikkatini topla Luna. Cani bir katille karşı karşıyasın. Onu çekici bulmamalısın. Ayrıca sürüdekiler senin ne olduğunu anlamadan, onu dışarı çıkarmalısın.

Kıkırdayıp elimi kalçasına koydum. Sert ve kaslı. Yumuşak hiçbir tarafı yoktu. "Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

Dmitri birasını yudumladı. "Burada da konuşabiliriz."

Kahretsin.

Yüzümü, yüzüne yaklaştırıp hafifçe kulağına üfledim. Dudaklarım kulağının birkaç santim ötesindeydi. "Seni yatağa attığım, üstüne çıktığım ve sonra..." Kelepçelerimi çıkarıp, Sandovsky'nin önünde salladım. "Bileğine kelepçe taktığım ve karakola götürdüğüm hikâyeyi biliyor musun?" diye bitirdim.

Sandovsky'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Bu da ne demek?"

"Dmitri Sandovsky, Lilia Desko cinayetinden tutuklusun," dedim. "Dönüp ellerini bara yasla."

Ben haklarını okumaya başlamadan bir kahkaha attı. "Tatlım, her şey harika ama fantezileri aşırıya kaçırmak diye bir şey var. Polis değilsin. İşe yaramaz bir insolisin. Eğer polis olsaydın ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tek başına buraya gelmeye cesaret etseydin başın büyük belada olurdu."

"Tatlım," dedim, rozetimi çıkarıp bara koydum ve insoli olduğumu söyleyişinin verdiği şaşkınlığı saklamaya çalıştım. "Bu, kimsenin fantezisi değil. Gerçekten polisim ve başı belada olan sensin." Lilia'nın boynu gözümün önüne geldi ve Dmitri'nin onu parçalayan kişi olduğunu hatırlayınca ses tonum sertleşti. "Ellerini bara yasla. Şimdi."

Sandovsky rozete, bana, sonra yeniden rozete baktı.

"Lilia Desko'nun öldüğünü söyledin," dedi sonunda.

"Doğru," dedim.

"Lilia öldü mü?"

"Bilmiyorum Sandovsky, neden sen söylemiyorsun? Ne de olsa onu sen öldürdün."

"Ne zaman?"

"Ellerini kaldır ve çeneni kapa," dedim öfkeyle. "Sessiz kalma hakkın var. Kullan."

Öfke ve bağırışlarla karşılaşmayı bekliyordum. Sandovsky'nin bana saldırmasını bekliyordum. Bunun yerine bütün vücudu sarsılmaya ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Lilia öldü," diye tekrarladı.

"Evet Bay Sandovsky," dedim ona, tutuklamak için koluna uzandım.

Kolunu çekti ve bardaki şişeleri devirdi. "Lanet olsun!" diye bağırıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak dizlerinin üstüne çöktü. "Ölmüş olamaz!"

Gerçek acının taklidini yapmak zordur. Bir seksenlik bir motosikletçinin, sürü üyelerinin önünde yıkılışının numara olmasıysa neredeyse imkânsızdır.

"Bay Sandovsky?" dedim sakin bir sesle. "Sizi karakola götürmem gerekiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bana baktı, zihninde çarkların döndüğünü hissettim, seçenekleri değerlendiriyordu.

Sonra doğrulup koca ellerini bara yasladı. Önce sağ bileğini sonra sol bileğini geriye aldım. Normalde yapacağımdan daha sert davranıyordum ama bana hakaret etmişti. Bar birden sessizleşti. Ne yani Vahşi Batı'da mıydık?

"Hata yapıyorsun," dedi Sandovsky ben kelepçeleri takarken. Artık titremiyordu ama bembeyazdı, bütün dünyası yıkılmış bir adam gibi görünüyordu.

"Lilia'yı öldürmekle sen daha büyük bir hata yaptın," dedim hırlayarak. Kurtadamların yanında olmak beni huysuz birine dönüştürmüştü.

"Lilia'yı öldürmedim," diye mırıldandı. "Öldüğünü bile bilmiyordum." Hayal gücüm fazla mı çalışıyordu yoksa bakışlarında gerçekten pişmanlık mı vardı? Dudakları gerildi. Dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve sert bir çenesi vardı. İyi de bunları neden fark ediyordum?

"Hangi pislik onu öldürdü?" diye sordu Sandovsky.

"Neden umurunda? Sadece bir fahişeydi," dedim diğer koluna uzanırken. Yüzündeki incinmiş ifade beni hazırlıksız yakaladı. Onu çevirmeye çalıştığımda boştaki eliyle kafama vurdu.

Kafatasım parçalanacak gibi oldu. Sandovsky beni devirdi. Elimden kurtuldu ve kapıya koştu. Doğrulduğumda kulaklarım çınlıyordu. Sersemlemiştim ama beynimin ilkel kısmı beni, işlerin kötüleşeceği konusunda uyardı.

Likan gücü. Kurtadamların bütün güçleriyle size vurması kamyon çarpması gibidir.

Manley ve arkadaşları etrafımı sardı, parlayan gözlerle bir sonraki hamlemi bekliyorlardı. Tek yapabildiğim devrilmemek için bara yaslanmak oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aralarından biri bıçak çekti. Büyük bir gümüş av bıçağı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye dalga geçti. Adamların hepsinin üzerinde aynı kurt kafası amblemi vardı. Sandovsky kaçıp beni çete üyeleriyle baş başa bırakmıştı.

En azından bana bir de boş bira şişesi bırakmıştı. Bara vurup şişeyi kırdım ve hızlı bir hamleyle dönüp şişenin kırık ucunu bıçaklı adamın boynuna yasladım.

"Geri çekilin yoksa kan akacak." Silahım yoktu. Silahım yoktu! Neden buraya silahsız gelmiştim? Merak kedinin başına bela açabilir ama bu gece bir kurtkadının sonunu getirecekti.

Sürü etrafımı sardı, o kadar yaklaştılar ki kollarımı bile kıpırdatamıyordum. Kendimi koruma çabalarım onları eğlendirmişti. Ben avdım.

Lehime işleyebilecek tek şey sürü üyesi olmamamdı. Bir statümün olmaması demek, bu pisliklerin benim üzerimde ne kadar hak iddia edebileceklerinin açık olmaması demekti. Statüler, kurtlar arasında yeni ısırılanları hizada tutmak için kullanılır ama birileri kendilerine verilen statüden hoşlanmazsa işler, kanlı dövüşlerle sonuçlanabilir. İşimi kimin bitirmesi gerektiğine karar vermeleri zaman alacaktı.

"Neil, belki küçük hanıma kabalık etmemeyi öğretebilirsin," dedi Manley.

Anlaşılan Neil bana bıçak çeken adamdı. Siyah çizmesine bastım, yüzlerimiz karşı karşıya gelene dek eğildimde nefesindeki sosisli sandviç kokusunu aldım. Gözlerine bakıp, şişeyi boynuna yaslamayı sürdürdüm.

"Kımılda," diye hırladım. İçimdeki kurt, Neil'in benimle kıyaslandığında yavru bir hayvandan farksız olduğunu söylüyordu. Bana karşı hiç şansı yoktu. Ben güçlüydüm o zayıftı.

Neil'in ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissettim. Üstünden yayılan koku değişti, sidiği andıran bir kokuya dö-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nüştü. Gözlerini kaçırdı ve bıçağını indirdi. Buna kurtlar arasında dominant olanı belirlemek denir. Üstünlüğümü kabul etmiş ve böylece sürünün de şimdilik yenilmesine neden olmuştu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Manley yarı şaşkın yarı hayran bir sesle. Sürü ikiye ayrıldı.

Bir grup kurda kendi bölgelerinde söz geçirdiğimi düşünüp, kendimle gururlanacak zamanım olmadı. Sağ kaldığıma memnundum ve Sandovsky'ninkinden bile büyük bir hızla dışarı fırlayıp aramızdaki mesafeyi kapamayı denedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BEŞ

Sokağa vardığımda havayı kokladım ve bu hareketim kulüplerden çıkan gençlerin dikkatini çekti. Sandovsky'nin kendine özgü bir kokusu vardı. Fabrika Yolu'nda izini buldum. Kuzeye gitmişti. Onu takip ettim.

Hızlı koşuyordum, polis akademisine girebilmek için bir kilometreyi altı dakikada koşmanız gerekir. Kalbim ve ciğerlerim insanlarınkinden güçlü olduğundan kurt olsun olmasın pek çok kişiden çok daha hızlı koşardım.

Sandovsky'nin kokusunu üç blok ötede kaybettim. Yosunla kaplı bir duvarın karşısındaydım. Sokak zifiri karanlıktı. Derin derin nefes alıp sokağı dinledim. Hiç. Eğer Sandovsky duvardan geçmemişse hâlâ o sokakta bir yerlerdeydi, geçip gitmemi bekliyordu.

Çevremi gözden geçirince iki metre yukarıdaki uyduruk yangın merdivenini gördüm. Sandovsky'nin oraya zıplaması kolaydı. Üçüncü denememde merdivene ulaştım, kendimi yukarı çektim ve McAllister'ın, silahımı almamış olmasını dileyerek basamakları çıktım. Çatı kırık döküktü, şehirdeki yıkılıp dökülmekte olan diğer bakımsız binaların çatılarından farksızdı. Yarım düzine bacayla bölünen düz bir yüzey. Ortadaki kapıda NOCTURNE BELEDİYESİ – GİRİŞ YASAKTIR yazıyordu.

"Sandovsky?" diye seslendim. Yarı yıkılmış bacalardan birinin arkasından gelen soluklar ve hırlama bana karşılık verdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalp atışlarım hızlandı. Kesinlikle insan değildi. Eğer Sandovsky sadece kurtadam değil bir de cadıysa... *Kes şunu,* dedim kendi kendime. Elim refleks olarak boş silah askıma gitti. Yeniden küfrettim. Ellerimi yumruk yapıp, kendimi karşılaşacağım şeye hazırladım.

Yaratık hırladı. İri bir köpek gibiydi ama vahşi ve düşmanca bir hırlaması vardı.

Korkumu, öfkemin arkasına sakladım. "Her neysen, ortaya çık!" diye emrettim.

Ağır ayak sesleri duyuldu ve körfeze vuran yarım ayın ışığında kulaklarını dikmiş sarı bir kurt karşımda belirdi.

Kızıl kürklü kurt bana bakıp hırladı.

"Hay lanet!" diyebildim sadece. Beynimdeki çarklar dönüyor, bana dolunaya altı gün kala Dmitri Sandovsky'nin, kurda dönüşmüş olamayacağını söylüyordu. Ama dönüşmüştü.

Derken kurdun sağ patisindeki kelepçeyi gördüm ve kanım dondu.

Ayağını kaldırıp şöyle bir salladı. Kelepçe kayıp çıktı ve çatıya düştü. Bana doğru bir adım attı. Bir adım daha. Avını öldürmeye hazırlanıyordu.

Ayağımla tekmeleyerek gevşemiş bir tuğlayı çıkardım. Benim sonum da Lilia'nınki gibi olabilirdi ama ben de onun gibi dövüşerek gidecektim.

Sandovsky hesaplı adımlarla yaklaşmayı sürdürdü. Tuğlayı kapıp kafasına indirmeye hazırlandım. Ciddi yara alan bir kurtadam yeniden insan formuna döner. Bunu da zor yoldan öğrenmiştim.

Aramızda beş adım mesafe kaldığında Sandovsky durup dudaklarını yaladı. Altımızdaki çatı çatırdadı. İnsan olarak Sandovsky iri ama zayıftı, kurt olaraksa devasa.

Dişlerini gösterdi, arka bacakları gerildi, gırtlağından bir uluma döküldü ve havaya sıçrayıp üstüme atladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çığlık atıp tuğlayla ona vurdum, şakağını ıskaladım ve tuğla kafasının arkasına isabet etti. Fark ettiğini bile sanmıyorum. Bütün ağırlığıyla omuzlarıma yüklendi, beni sırt üstü yere devirdi. İçim kontrolsüz bir panikle doldu. Sandovsky'nin ağırlığından kurtulmaya çalıştım, nefes alabilmemi sağlayan tek şey adrenalindi.

Sandovsky başını geriye devirip avının işini bitirmeye yani gırtlağımı parçalamaya hazırlandığında altımızdaki çatı kırıldı. Tahtalar, izolasyon maddeleri ve tuğlalarla beraber aşağı uçtuk.

Kolay bir düşüş değildi. Son duyduğum üstüme düşen kirişlerin gürültüsüydü.

Göğsümde bir demir parçası var. Hayır, bir kol, insan kolu, güçlü, bir erkeğe ait. Yılan dövmesi. Yılan tıslıyor, dişleri bana uzanıyor ve adamın vücudu kaburgalarıma yüklenirken ısırığı hissediyorum. Vücudumdan kanlar akıyor.

Kendime geldiğimde nefes almaya çalıştım. Kirişlerden biri beni kurtarmıştı. Durumu gözden geçirdim: Hayattaydım ve Sandovsky gitmişti.

Güçlükle yıkıntıların arasından çıktım. Sağ dizim tutmuyordu. Ayağa kalkmamla yere yığılmam bir oldu.

Isırıldığımdan beri yere çivilenmekten deliler gibi korkuyorum. On beş yıl oldu ama hâlâ uyanıp on beş yaşındayken yaşananları, Joshua'nın beni sırt üstü yere yatırışını ve ben onunla mücadele ederken dişlerini bana geçirişini hatırlıyorum. Kurt dişlerini etime saplayışını asla unutamayacağım. Omzumu ısırmıştı ve vücudumun o tarafı çok kötü sızlıyordu. Isırığı annemden saklamak için bin dereden su getirmiştim. Babamsa genelde kafayı bulmuş olduğundan hiçbir şey umurunda değildi.

Yaklaşık bir dakika sonra yeniden ayağa kalkmayı denedim ve başardım. Kapı büyüklüğündeki boşluktan balkona çıktım. Beşinci kattaydım. Dizlerimin elverdiği hızla binadan uzaklaştım ama çok acı çekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olsun sana Sandovsky," diye mırıldandım. Dilediği zaman kurda dönüşebiliyordu. Bütün kurt sürülerinin kendi büyüleri vardır, kurt soyunun kurucusundan diğerlerine geçen numaralardır. Ama bu gördüğüm, o güne kadar gördüğüm her şeyden farklıydı.

Sandovsky güçlüydü, tehlikeliydi ve bir katildi. Dolunaya altı gün vardı, hızlı çalışmalıydım. Sunny ve McAllister dik kafalı olduğumu düşünebilirlerdi ama ben Sandovsky'yle dolunayda karşılaşacak olursam kaybedeceğimi biliyordum. Ve gördüklerimden anladığım kadarıyla onun da merhametli davranmaya niyeti yoktu.

Garsonun yaka kartında DORIE yazıyordu. Topallayarak lokantanın kapısından girdim ve en yakındaki masaya oturdum. Üstü yapış yapıştı ama o an buna aldıracak durumda değildim.

"İyi misin tatlım?" diye seslendi Dorie tezgâhın arkasından. "Eğer sarhoşsan gidip başka bir yerde uyu!" Gözlerini kısıp yüzüme baktı ve sonra aynı ses tonuyla devam etti, "Ah Tanrım, yaralısın!"

"Başka pek çok şeyin yanı sıra, evet, evet yaralıyım." Dizlerim köpekler tarafından çiğnenmiş gibiydi. Cep telefonumu çıkarıp Sunny'nin numarasını çevirdim.

"Burada cep telefonu yasak!" diye bağırdı Dorie. "Radyo dalgaları insanın beynine zarar verir!"

Rozetimi, kemerimden çıkarıp ona doğru salladım. "Polis işi. Beni rahat bırak." Yaklaşıp rozeti inceledi. Altının gerçek olup olmadığını kontrol etmek için ısırmayacağını umdum. "O gerçek mi?"

"Hayır, oyuncakçı dükkânından çaldım."

"Ters konuşmana gerek yok küçük hanım," dedi bana.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O zaman bırak da şu telefonu açayım. Sonra tatlı biri olacağım, söz veriyorum," dedim sahte bir gülümsemeyle.

Dorie bir şeyler homurdandı ama beni rahat bıraktı. Arama düğmesine bastım. Sunny telefonu açtı. "Alo?"

"Sunny? Ben Luna."

"Luna!" diye bağırdı. Panik içinde yataktan fırlayışını gözümde canlandırdım. "Hay lanet, kim öldü? Yaralı mısın? Birini mi vurdun?"

"Neden hep en kötüsünün olduğunu varsayıyorsun?"

"Ne oldu?"

"Boş ver şimdi. Dinle Sunny, Rıhtım'dayım, dizim bu haldeyken araba kullanamam. Bu yüzden bir taksiye atlayıp gelmen ve beni ve arabamı eve götürmen gerekiyor."

"Dizine ne oldu?"

"Sunny?"

"Efendim Luna?"

"Acı içindeyim. Hemen gelebilir misin?"

Sesi endişeli, ağlayacakmış gibiydi. "Neden destek kuvvetlerini çağırmıyorsun? Bay McAllister çok endişelenmiştir!"

Her nasılsa aşırı duygusal kuzenime işten uzaklaştırıldığımı söylemek için doğru zaman olmadığına karar verdim. İsterseniz önsezi deyin.

"Sunny, ben..." Lokantanın adının yazdığı bir şeyler aradım ve camdaki yazıyı gördüm: EY ECEG NÜTÜB. "BÜTÜN GECE YE lokantasındayım. Fabrika Yolu'nda. Gelip beni al. Gerisini sonra konuşuruz. Acele et Sunny." Telefonu kapadım.

Dorie gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

"Sizin kahvenizden mi?" dedim. "Onu içmek için insanın intihara eğilimli olması gerekir."

*

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny arabamı alıp beni eve götürdüğünde yatağa yığıldım ve rüyamda beni ısıran Joshua'yı gördüm. Bu rüyalar o kadar gerçekti ki omzumun yeniden kanamaya başladığına yemin edebilirdim.

"*Beni terk edersen her şeyin ne kadar kötüye gideceğini bilmiyorsun, sürtük!*"

Yalpalayarak kayaların arasında koştum, çıplak ayaklarım çiziklerle dolmuştu. Joshua peşimden koştu. Tehlikeli biri olduğunu önceden de sezmiştim ama bu kadarını beklemiyordum. Beni ısıracak ve tecavüz etmeye kalkacak bir adam olduğunu bilemezdim.

"*Luna! Hemen buraya dön! Ufak bir aşk ısırığıydı bebeğim!*"

Yarı çıplak halde ağlayarak otobana ulaştım ve koşmaya başladım. Pantolonu bileklerine dolandığı için ondan kaçabilmiştim. Toparlanması zaman aldı ama peşimde olduğunu biliyordum. Geri dönüp bakmadım. "Luna!"

Uyanır gibi oldum. "Luna!"

Yatağımdaydım, üstümde hiç giymediğim ama tanıdık gelen ve benim olan pijamalar vardı. Bütün vücudum parçalanıp deli bir bilimadamı tarafından birleştirilmiş gibi ağrıyordu.

"Luna! Telefon!" Sunny'nin sesi beynimin acıyla zonklamasına neden oldu.

"Luna!"

"Seni duydum!" diye seslendim. "Uyanığım! Geliyorum!" Kendimi iyice sersemlemiş hissettim. Anlaşılan Sunny'ye bağırmam baş ağrısı tanrılarının hoşuna gitmemişti.

Ya da ayağa kalkmam. Dizlerim ağrıyordu ama dün geceki kadar kötü durumda değildim. Pembe çizgili lavanta rengi pijamamın bacağını sıyırdım. Dizim şişmişti ve bacağımda korkunç bir morluk vardı.

Frankenstein'in canavarından olsa olsa biraz daha zarifçe merdivenden indim. Sunny telsiz telefonu bana uzattı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"McAllister arıyor," dedi.

"Senin derdin ne?" diye sorup bana uzattığı telefonu aldım.

"Ah tatlım, bir bakalım. Sabahın ikisinde acil telefonlar almak, gece boyunca hayatta olup olmadığını düşünüp delirmek ve bir de bu tavırlarla uğraşmak hayatımı ne kadar kolaylaştırıyor bilemezsin."

"Sunny, çocukluk ediyorsun," dedim ona.

"Dün gece neden rıhtımda olduğumu sır olarak saklayan ben değilim," diye karşılık verdi.

"Uzaklaştırma aldım," dedim sakin bir sesle.

Sunny'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Nee!" diye bağırdı.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Mac?"

"Luna?"

"Bekle bir saniye."

Sunny, Sandovsky'yi bile kuyruğunu kıstırıp, kaçmaya zorlayacak bir bakış fırlattı. "Ne demek uzaklaştırma aldım?"

"Erkekliği zedelenen Bryson beni şikâyet etti. Roenberg şikâyeti ciddiye aldı ve beni uzaklaştırdı."

"Luna?" McAllister telefona bağırdı. "Orada mısın?"

Burun kemiğimi ovuşturdum. "Şüpheliyi bulmak için Rıhtım'a gittim."

Sunny kollarını kavuşturdu. "Görünüşe göre onu bulmuşsun."

"Benimle bu ses tonuyla konuşma," dedim ona. "İşimin rapor yazmaktan ve masa başında oturmaktan ibaret olmadığını biliyorsun."

"Hayır, bir de aklı başında davranman için seni uyaran insanlarla kavga etmek var," dedi Sunny. Öfke içinde dönüp odadan çıktı. Kabalık ediyordu ama haklıydı.

Merdivene oturup, telefona döndüm. "Özür dilerim Mac, ne oldu?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Karakola dön," diye durumu özetledi. "Uzaklaştırman sona erdi."

"Ne?" Ağzım açık kalmıştı. "Nasıl oldu?"

"Bana sorma," dedi. "Belediyedekilerden biri, senin kayıp kişi vakalarından birine atanmanı talep etmiş."

"Ben cinayet masasındanım Mac. Kayıp kişiniz ölü değilse..."

"Uzatma. Yeniden işe dönmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, efendim," dedim. "Yarım saat sonra orada olacağım."

Sunny mutfakta omlet yapıyordu. Yeşil bir kazak giymişti ve omuzlarının çökmesinden üzgün olduğu belliydi.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim. "Bana da yapacak mısın?"

Bıçağı daha hızlı kımıldatmaya başladı.

"Hayır."

"Neden?"

Kesmeyi bırakıp bana döndü. "Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın Luna."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Bana bu numaraları yapma," diye uyardı Sunny. Anlaşılan masum numarası yapmakta başarısızdım.

"Kurtkadın olduğun için uzaklaştırıldın," dedi Sunny. "Hayır, düzeltiyorum. Uzaklaştırıldın çünkü kurt kanını kontrol altında tutamıyorsun ve nasıl yapacağını öğrenmeyi reddediyorsun."

Nazik davranmayı kestim. "Söylediğin doğru değil ve böyle şeyler söylememelisin. Sence, ben kötü bir gün geçirip birini öldürmekten korkmuyor muyum?"

"Bilmiyorum," dedi Sunny. "Sana ısırıklarla ilgili bilgi verebilecek tek kişiden kaçtın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Joshua beni baştan çıkardı, bana saldırdı ve az kalsın tecavüz edecekti Sunny. Gerçekten orada durup başıma geleceklere katlanmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Bıçağı bana doğru salladı ve kesme işine döndü. "Anafikir şu, bu tür özelliklere sahipsen aklına eseni yapamazsın. Gücümü kullanmasını öğrenmek yıllarımı aldı ve..."

"Kes şunu Sunny. Ben işine gelmediğinde güçlerini görmezden gelebilecek bir cadı değilim. *Dönüştüğünde arada bir birilerini parçalayabilirsin. Hepsi paketin parçası,* diyecek yaşlı ve bilge bir akıl hocam yoktu."

Sunny bilge akıl hocası lafına takıldı. "O, senin de yanındaydı Luna."

"Başlatma," dedim öfkeyle. "Büyükannemiz ne olduğumu öğrendikten sonra bir daha suratıma bile bakmadı. Ben onun için görünmezdim."

Bakışlarını ilk kaçıran Sunny oldu. Bana bir puan. "O, tanıdığım en güçlü büyücü. İstersen yardım edecektir."

"Rhoda Swann'dan asla bir şey istemem!"

Sunny iç çekti. "Omlet ister misin?"

"Unut gitsin," dedim. "İşe geç kaldım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ALTI

Gündüz vakti Yirmi Dördüncü karakol eski ve yıpranmış görünüyordu, tuğla duvarlar çatlamış, pencereler yıpranmıştı.

Aynı Lexus otoparktaydı ama bu sefer Bryson'ın yerine park edilmişti. Bu manzara bana büyük zevk verdi.

İçeri girdiğimde McAllister masamın başında beni bekliyordu. İlk kelimeleri, "kahretsin Wilder, seni kim patakladı?" oldu.

"Merdivenden düştüm."

"Eminim öyledir," dedi Mac. "Roenberg ofisinde bizi bekliyor."

Emniyet amiri, Mac daha çalmadan kapıyı açtı. "Troy ve Dedektif Wilder. İçeri gelin lütfen. Sizi bekliyorduk." Roenberg'in tepeden bakan ses tonu, kendimi, işlemediğim bir suç için okul müdürünün odasına çağırılmışım gibi hissetmeme yol açtı.

Roenberg bizi içeri alıp, kapıyı kapadı. Gün ışığında yanaklarında karaciğer rahatsızlığının göstergesi olan lekeler görünüyordu. Sarkmış gerdanı daha da belirgindi.

Uzun boylu, kel kafalı bir adam, Lilia Desko'nun öldürüldüğü gece park yerimi kapan ukala tiple bir şeyler fısıldaşıyordu. Roenberg'in masasının karşısındaki koltuklara geçmişlerdi.

Mac'le içeri girdiğimizde aynı anda başlarını çevirip bize baktılar.

Mac, kel adama beni işaret etti. "İşte istediğiniz dedektif."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ah," dedi kel kafa, ayağa kalktı. "Tanıştığımıza sevindim.

Ayağa kalktığında çenesini ve kargaburnunu hemen tanıdım. Nasıl olup da görevime dönebildiğimi anlamıştım, karşımdaki, şehrin en güçlü adamlarından biriydi ama Nocturne Başsavcısı Alistair Duncan'ın sokaklardaki iki yüz dedektif arasından neden beni istediğini bilmiyordum.

"Bay Duncan." Elini sıktım. "Oldukça... beklenmedik bir ziyaret."

"Hakkınızda harika şeyler duydum," dedi gülümseyerek ama incinmiş gibiydi. "Bu, Regan Lockhart, savcılığın başaraştırmacısı."

"Dedektif." Lockhart sırıtıp elini uzattı. Suratımı buruşturdum. Lockhart az parfüm kullanmasını öğrenmeliydi. Elini sıkmadığımda elini çekmek dışında her hangi bir tepki vermedi. Ama artık gülümsemiyordu.

"Birinin kayıp olduğunu söylemiştin," dedim Mac'e dönüp.

"Evet," dedi Duncan. "Korkarım ki öyle." Önce Lockhart'a sonra Roenberg'e baktı. "Bunu söylemenin kolay yolu yok." Ellerini, saçlarının arasında dolaştırdı. "Oğlum, Stephen... iki gündür eve dönmedi."

"Sıra dışı bir durum mu?" diye sorduğumda Lockhart bana öfkeli bir bakış fırlattı. Sanki Stephen Duncan'ın uyuşturucu kullanıp köpeklerin üstüne işediğini söylemiştim. Gözlerimi devirip ona sırtımı döndüm.

"Stephen iyi bir çocuktur dedektif," dedi Duncan. "Telefonunu açmıyor. Bu kadar uzun süre haber vermediği hiç olmamıştı."

"Tamam," dedim, not defterimi çıkarıp Roenberg'in masasından bir kalem aldım. Bir dedektif istemişlerdi, öyleyse dedektif gibi davranacaktım. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Mikado'da genç bir bayan arkadaşıyla yemek yiyecekti,"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dedi Duncan. Not aldım. Mikado yemeğin beyaz tabaklarda ufak miktarlarda geldiği ve bir şişe şaraba dört yüz dolar ödenen yerlerdendi.

"Buluşacağı kadın kimdi?"

"Adı Marina. Tek bildiğim bu." Duncan'ın hoş denebilecek bir ses tonu vardı. Bütün soruları kahvaltıda ne yediğinden bahsediyormuş gibi yanıtlıyordu.

"Stephen arabalı mıydı, yoksa şoförü mü vardı?"

"Bay Duncan, akşam yemeğine kendi Mercedes'iyle gitti," dedi Lockhart. O ve Duncan uzun süre birlikte çalışan insanların yaptığı gibi, birbirlerinin cümlesini tamamlıyordu. "Marina denilen kadına konsantre olmanızı istiyoruz. Stephen gittiğinden beri kredi kartından harcama yapılıp yapılmadığını kontrol edin. Onu en kolay bu şekilde bulabilirsiniz."

Gözlerini kaçırana dek ona baktım. Ürkütücü gözleri vardı. "Bay Lockhart, işimi nasıl yapacağımı bana öğreteceksenız niye bu araştırmayı siz yürütmüyorsunuz?"

"Dedektif Wilder!" diye bağırdı Roenberg.

Lockhart onu susturmak için elini kaldırdı.

"Keşke yapabilsem dedektif," diye karşılık verdi. "Ama Bay Duncan, Stephen'i kaçıran kişilerin yargılanması gerekirse benim işe karışmamın çıkar çatışması olarak yorumlanabileceğine karar verdi."

Duncan boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Lockhart'ın suratı asıldı. "Özür dilerim, Al."

Not defterimi kapadım. "Bay Duncan," dedim nazikçe, "neden Stephen'in kaçırıldığını düşünüyorsunuz?"

"Sayın Emniyet Amiri, lütfen dedektifinize söyleneni yapmasını emreder misiniz?" dedi Lockhart, Duncan yanıt veremeden.

"Araştırmayı en iyi şekilde yürüteceğimize emin olabilirsiniz," dedi Roenberg. Savcının omzuna dokundu. "Endişelenme

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Al." O kadar yılışık davranıyordu ki üstüne bulaşan pisliği temizlemesi için Duncan'a kuru temizlemecimin kartını vermek istedim.

Roenberg parmaklarını şıklattı. "Troy, lütfen savcıyı ve Bay Lockhart'ı geçirir misin?"

McAllister kıpkırmızı oldu. "Evet, efendim," dedi dişlerini sıkarak.

Dışarı çıkarlarken Mac'in savcıya, "Güçlü insanlar olduğunuzu biliyorum ama köpeğin bir daha dedektiflerime işlerini nasıl yapacaklarını söylemeye kalkmasın..." dediğini duydum. Cam kapı kapandı. Çıkmaya hazırlanıyordum ki Roenberg beni durdurdu.

"Dedektif Wilder, bir dakika bekleyin."

Roenberg deri koltuğuna oturup parmaklarını birleştirdi. Kan çanağı gözleriyle yorgun yorgun bana baktı. "Eminim zafer kazandığını düşünüyorsundur." Diğerleri gittiği için yeniden siz'li hitaplar kaybolmuş, senli benli konuşmaya dönmüştük.

"Hayır amirim." Beni uzaklaştırdığında Roenberg *efendim* diye hitap edilme hakkını kaybetmişti.

"Bay Duncan'ın ve benim uzun bir geçmişimiz vardır, Wilder. Onu başka bir dedektifin bu vakaya daha uygun olacağına ikna etmeye çalıştım ama fikrini değiştiremedim. Nedenini bilmiyorum." Öne eğildiğinde öğle yemeğinin kokusunu aldım. Nefesi biftek kokuyordu. "İşte durum bu. Umarım bu vakayı büyük bir dikkatle ele alırsın."

İç çektim. İşte üstü örtülü tehdit. Lockhart kaçırılmadan bahsettiği anda işin karışacağını anlamıştım.

"Beni anlıyor musun dedektif?" diye sordu Roenberg.

"Bu vakayı resmi protokolün gerektirdiği şekilde ele alacağıma emin olabilirsiniz." Roenberg'e bakıp gülümsedim. Benden alıp alabileceği bu kadardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun!" dedi öfkeyle. "Ne gazetecilerle, ne rahibinle, ne ananla bu konuyu konuşmayacaksın. Yoksa işini rüyanda görürsün." Öfkeyle bana baktı. Sol elini yumruk yaptığında siyah dövme yeniden dikkatimi çekti. "Bir daha gece kulüplerinin girişinde bile iş bulamamanı sağlarım."

Ayağa kalktım. "Sohbetlerimizden büyük zevk alıyorum amirim. Ama izninizle şimdi gidip kayıp birini bulmam gerekiyor. Ağzımı sıkı tutacağım." Kalkıp kapıyı çarparak dışarı çıktım.

"Gidebileceğini söylemedim!" diye bağırdı Roenberg ama onu duymazdan geldim.

İkinci vardiyada çalışan aşırı kilolu dedektif kapıyı çarpıp çıktığımda şaşkın şaşkın bana baktı. Ona kaba bir bakış fırlattım. "Yardıma mı ihtiyacın var şişko?"

"Sürtük," diye mırıldandı ve bakışlarını bilgisayarına çevirdi.

Polis arşivini açıp Marina adında yirmi ile otuz yaşları arasında bir kadına ait kayıt var mı diye baktım. Ne tutuklama, ne sabıka kaydı, ne park cezası. Trafikten de bir şey çıkmadı. Ekranda sürekli insanı deli eden KAYIT BULUNAMAMIŞTIR yazısı beliriyordu.

Tutuklanmamış olması sıra dışı değildi. Hiç trafik cezası almamış olması nispeten garipti. Ama sistemin hiçbir yerinde o adda ve o yaşlarda birine rastlamamış olmak gerçekten imkânsızdı. Arkama yaslanıp tavana baktım, kadını başka nerede arayabileceğimi düşündüm. Derken jeton düştü. Marina'yı bulmama yardım edebilecek biri vardı! Ceketimi giyip morga doğru yola çıktım.

Adli laboratuvarın üçüncü katında dosyalar ve bilgisayarlarla dolu daracık iki odadan oluşan Kimlik Tespit Birimi yer alır. Havada mürekkep ve parmak izi tozu kokusu vardı. Üç teknisyen masaların üzerine tozları serpmiş, parmak izi alıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hapşırdım. En yakınımdaki teknisyen başını kaldırıp bana baktı. "Buyurun?"

"Pete Anderson'u arıyorum, " dedim ona.

"Randevunuz var mıydı?" dedi teknisyen siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından.

"Hayır ama işe yarayacaksa seni bir temiz dövebilirim, Bay..." yaka kartına baktım. "... Dellarocco."

"Sakin olun! Tanrım!" Dellarocco ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyordum, Bayan... Dedektif, şey... hanımefendi." Dosya dolaplarını işaret etti. "Pete arkada."

Gülümsedim ve tozunu alıyormuş gibi ceketine dokundum. Dellarocco kıpkırmızı oldu. "Teşekkürler tatlım," dedim ona. Nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim.

Kimlik Tespit Biriminin arka tarafında ahşap masaya eğilmiş yalnız bir genç vardı. Dirseklerine kadar parmak izi kartlarına gömülmüştü.

"Pete Anderson?" diye sordum.

İrkilip başını kaldırdı. "Kim soruyor?"

Rozetimi gösterdim. "Ben Luna Wilder. Dün gece Lilia Desko hakkında konuşmuştuk."

"Doğru ya!" Karamsar yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. Gülümsediğinde yakışıklı bir genç adama dönüşmüştü. Görebildiğim kadarıyla kimlik tespitteki tek siyahtı. Led Zeppelin tişörtü ve kumaş pantolon giymişti. "Şimdi hatırladım," diye devam etti. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Bu sefer bir kaçırılma vakası için geldim," diye söze başladım.

"Cinayet masasında olduğunu sanıyordum?" Omuz silkti. "Boş ver, ipin ucunu kaçırmamak mümkün değil. Konuşurken çalışmamın bir sakıncası var mı?" Yanıtımı beklemeden büyüteci eline alıp, parmak izi kartlarına bakmaya döndü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bunu yapacak bir bilgisayar programı yok mu?"

"Karşılaştırma yapıyorum," dedi Pete. Delil torbasındaki kanlı sopayı işaret etti. "Vaka kırk yıllıksa ve önemli değilse işler bize kalıyor. 1972'ten önceki cinayetlerin verileri bilgisayara aktarılmamıştır."

Başlangıçta sopa zannettiğim şeyin mumyalanmış bir parmak olduğunu anladım.

"İnanılmaz. Parmak kime ait?"

"Tespitim doğruysa 1962'de kaybolan bir kadının parmağı," dedi Pete. "Polonyalı bir göçmene ait. Belediyedekiler bu kadının cesedini yıkımlar sırasında geçen yıl, bir evin duvarına gömülmüş olarak buldu."

"Üzücü," dedim.

"1961 kışıyla 1962 baharında aynı bölgede ortadan kaybolan aynı yaşlarda beş kadın daha var," dedi Pete.

Kaşımı kaldırdım. "Seri katil mi?"

"Kesinlikle," dedi Pete. "Gerizekâlı dedektifler o yıllarda kayıp bir Polonyalının önemli olmadığını düşünmüş."

"Bahsettiğin tarihler Zodyak katilinden ve Bundy'den önce," dedim. "O zamanlar polisler seri katil diye bir şey bilmezdi."

"Yani hastalıklı herifin tekinin, kadını soyup parmağını kerpetenle kesişini görmezden gelmemi mi istiyorsun?" Pete parmağı işaret etti. "Onunki korkunç bir ölüm." Sesinin yükseldiğini fark edince iç çekip toparlandı. "Bir ailesi varsa başına neler geldiğini öğrenmeyi hak ediyor." Parmak izi kartlarını bir kenara bıraktı. "Görebileceğin gibi kayıp vakaları şu sıralar benim alanıma giriyor. Seninki kim?"

"Beyaz, erkek, yirmilerinde," dedim. "Mikado'da Marina adlı bir kadınla yemeğe çıkmış. O zamandan beri nerede olduğu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bilinmiyor. Marina'yı bulursak onu da bulabileceğimizi düşündüm ama elimde isimden fazlası yok."

"Oğlanın arabası yok muymuş?"

"Var. Bir Mercedes," dedim.

Pete kartlarına döndü. "Plakayı kontrol et. Çalınmış veya terk edilmiş olarak bulunmuş mu, bak. Yol bulma sistemini de kontrol edebilirsin."

"Ne yazık ki işler öyle yürümüyor," diye mırıldandım, yüzüm kıpkırmızı oldu. Pete haklıydı. Elimi kolumu bağlamasalardı, büyük ihtimalle Stephen Duncan'ı çoktan bulmuş olurdum. Kahrolası Roenberg.

"Kız için ehliyet kayıtlarını araştırdın mı?"

"Anlaşılan bir ehliyeti yok."

"Göçmenlik bürosunu denedin mi?" diye sordu Pete. Kendimi tam bir budala gibi hissettim.

"Hayır."

Pete gözlüklerini bırakıp, parmağı bir kutuya kaldırdı. "Ehliyetinin ve sabıka kaydının olmaması elindekinin yabancı uyruklu olduğu anlamına gelir, yasal veya kaçak olabilir. Vizesi var mıymış kontrol edelim." Beni bilgisayarlardan birinin başına götürdü. Bir sembole tıkladı ve Ulusal Güvenlik'in veri bankasına girdik. "Marina," diye mırıldandı. "Alışıldık bir isim değil. Doğu Avrupalı olabilir."

"Rus?" dedim ama garip bir huzursuzluk hissetmeye başlamıştım. Lilia Desko, Dmitri Sandovsky, Marina...

"Denemeye değer," dedi Pete. Aramamızı Ruslarla sınırlandırdı. "Hayır, son altı ayda bir şey yok," dedi. "Başka bir kaydı olmadığına göre uzun süredir şehirde olamaz."

"Ya da kaçaktır ve sahte bir isim kullanıyordur," dedim.

"Öyleyse başının çaresine bakman gerekecek," dedi Pete. "Ben sadece kimlik tespiti yaparım. Sokaklarda araştırma yap-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mam." Dudağını ısırdı. "Geniş tabanlı aramayı deneyelim."

"O da nedir?"

"Bütün eski doğu bloğu ülkelerini araştırmamıza katalım."

"Yap," dedim. Pete karşısına çıkan kutucuklara bir şeyler yazdı ve derken ekranda bir isim belirdi. "Tombala!" diye bağırdı. "Marina Narinovic, iki ay önce Ukrayna'dan geçici vize için başvurmuş."

Pete Anderson'u öpebilirdim. "Adresi?"

"Bir dakika," dedi Pete. Suratı asıldı. "Bir işe yarayacağını sanmıyorum dedektif. Adres Hayalet Kasaba'ya ait."

"Harika. Saçmalığa bak," dedim. "Varolmayan bir adresle gümrükten nasıl geçmiş olabilir?"

"İnsanlar her zaman çatlaklardan sızmanın yolunu bulur dedektif," dedi Pete. "Öyle olmasaydı işsiz kalırdım."

Arabamın başına döndüğümde parkmetrenin süresini çoktan aşmıştım ve camıma pembe park cezası iliştirilmişti. Polisler birbirini tutarmış. Yalan. Fişi alıp torpido gözüne attım. Motoru çalıştırıp yola çıktım. Yirmi Dördüncü karakolda ölü bir kız ve kayıp bir adam, evdeyse kavga etmeyi bekleyen Sunny vardı.

Ne kadar harika bir gün oluyordu.

Arabayı evin önüne yanaştırdığımda alt katın bütün ışıkları yanıyordu ve ay yeni yükselmişti. Bir süre ayın gümüş pırıltısını izleyip içimdeki kurdun ona doğru çekildiğini hissettim.

Dolunaya beş gün kalmıştı. Ürperdim, Sandovsky'yi düşündüm. Tam olarak dönüştüğünde nasıl olacaktı? Dehşet verici. Muhteşem. Hayır. Böyle şeyler düşünmemeliydim.

Kapıyı yavaşça açıp silahımı çekmeceye kaldırdım ve ayakkabılarımı çıkardım. "Sunny?"

Yanıt yoktu. Üst kata çıktığımda müzik sesini duydum. Kapıyı çaldım. "Sunny? Konuşabilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Müzik sesi kayboldu. Bir süre sonra Sunny kapıyı açtı. "Ne istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp yutkundum. "Özür dilemek istiyorum."

"En en azından bu kadarını düşündün demek, Luna!"

"McAllister görevime dönebileceğimi söyledi," dedim.

Sunny benden uzaklaşıp yatağa çöktü ve oyuncak ayısını kucağına aldı. "Sevindim," dedi. "Uzaklaştırıldığını ne kadar saklamayı düşünüyordun?"

"Tanrı aşkına Sunny! Özür dilemeye çalışıyorum, sense çocuk gibi davranıyorsun."

"Nasıl istersem öyle davranırım." Gözlerime bakmıyordu. "Sana yardım etmemi ve çenemi kapalı tutmamı istiyorsun. Kurtkadın kuzenime bakıcılık yapmak için annemin ve büyükannemin yanından ayrılmak zorunda değildim. Sana iyilik etmek istedim. Ama çoğu zaman bana hizmetçinmişim gibi davranıyorsun."

Sunny böyledir. Tatlıdır, naziktir ama saldırdığında kalbinizi hedef alır.

"Özür dilerim." Gözlerimi ovuşturdum. "Hakkında öyle şeyler düşünmediğimi biliyorsun. Son zamanlarda zihnim çok meşgul Sunny. Dönüşüm meselesi. Bu seferki kötü olacak. Kontrolümü kaybedersem yakınlarda olmanı istemiyorum."

Başını kaldırdı. "Luna, bunu beni korumak için yapıyormuşsun gibi davranma. Kendini nasıl koruyacağını bilmiyorsun ve bu durum seni korkutuyor."

"Dönüştüğüm zaman seni av zannedip öldürmekten korktuğum için özür dilerim!" diye bağırdım. "Ve aklında olsun diye söylüyorum, Sunflower, içimdeki şeyden korkmuyorum, yapabileceklerimden korkuyorum. Kurtkadın olmayı seviyorum. Bana yardım etmeyeceksen en azından yoluma çıkma." Meydan okurcasına Sunny'ye baktım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını, parmaklarıma doladı. Tutuşunun güçlü olması beni şaşırttı. "Luna, bu işi ya benim dediğim gibi yapacağız ya da San Romita'ya dönüp seni yalnız bırakacağım," dedi. "Ve kurtkadın olmayı bu kadar seviyorsan benden yardım istediğin zamanki haline dönebilirsin."

"Kes sesini Sunny," diye onu uyardım.

"Eskiden ne yapıyorsan onu yap," diye devam etti. "Her dolunayda dönüş ve kanla kaplı olarak uyan. Bir insanı mı yoksa tavşanı mı öldürdüğüne asla emin olamadığın günlere dön. İstediğin buysa hemen şimdi söyle."

Ona öfkeli değildim. Kanlar içinde uyandığım ilk günü hatırladım. Yaban güllerinin arasındaydım ve üstümdeki kan hâlâ sıcaktı.

"Büyükannem ve ben er ya da geç dönüşmeni tamamen engelleyecek büyüyü bulacağız," dedi Sunny.

"Söylediğin şeyin imkânsız olduğunu biliyorsun Sunny. Isırılanların kaderi bellidir."

"Denemeyi sürdüreceğim," dedi kararlı bir sesle. "Şimdi ikimiz de birbirimize karşı dürüst davrandığımıza göre neden yüzüne ne olduğunu söylemiyorsun? Hulk'tan yumruk yemişsin gibi görünüyor."

"Beni yumruklayan yeşil bir dev değil, kırmızı bir kurtadamdı," dedim.

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Sunny. "Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Ona Sandovsky'den, çatıdaki karşılaşmadan ve adamın kurda dönüşmesinden bahsettim. Bitirdiğimde gözleri kocaman açıldı. "Ay olmadığı halde kurda mı dönüştü? Bu söylediğin çok korkutucu."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım. "Beni eve getirdiğinde bütün gece rüyamda... neyi gördüğümü biliyorsun." Boynumla omzumun arasını ovuşturdum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Joshua'yı gördün," dedi Sunny.

"Ve şimdi gidip Hayalet Kasaba'da yeni vakamla ilgisi olan kızı aramam gerekiyor."

Sunny başını iki yana salladı. "İstersen tanrılarla rulet oynamayı sürdürebilirsin ama bir gün şansın tükenecek ve lanetleneceksin."

"Teşekkürler," dedim. "Ne kadar güzel destek oluyorsun."

Sunny omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YEDİ

Gece yarısı sessizce yataktan kalkıp Hayalet Kasaba'da ava çıkmak üzere giyindim. Yıpranmış bir siyah kot, siyah tişört ve deri ceket.

Çelik burunlu botlarımı giyip bağcıklarımı bağladım. Saçımı boynumda düşük bir topuz yaptım ve Glock'umu her zamanki gibi omuz askısına değil, kemerime taktım. Babamın 38'liğini de yanıma aldım. Hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmiyordum ama ayak bileğimde varlığını hissetmek rahatlatıcıydı.

Son olarak rozetimi, kemerimden çıkarıp ceketimin cebine kaldırdım. Hayalet Kasaba'daki herkesin polis olduğumu bilmesine gerek yoktu.

Parmak uçlarıma basarak kapıdan çıktım ve arabayı çalıştırdım. Sunny'nin odasının ışığı yanmadı ama perdelerin kıpırdadığını gördüm. Uzaklaşırken ona el salladım.

Appleby otoyolu üzerinden gökdelen bölgesine gittim. Bir tarafta Siren Körfezi, diğer tarafta Sedir Tepesi vardı.

Güzel bir manzaraydı. Otuz yıl önce Sedir Tepesi katili de benimle aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. Nocturne polisi, onu zengin ailesinin evinde saklanırken bulmuştu ama polisler onu bulup öldürmeden önce genç adam pek çok kişiyi öldürmüştü. Ondan önce de Jeremiah Chopin adlı kaçak burayı mesken tutmuştu.

Ona göre Nocturne gidecek başka yeri olmayanlar için, kurtadamlar ve cadılar için tam bir cennetti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonunda Tılsım Ayaklanmaları şehri paramparça etti. Fabrikalar kapandı ve yerlerini depolar aldı. Appleby üzerinden yoluma devam ederken sonunda üzerlerinde GİRİŞ YOK – ÇIKIŞ YOK tabelaları olan binaların yer aldığı bölgeye geldim. Farlarım otları, kırık şişeleri ve yanında geçerken ilk bakışta tanımlayamadığım şeyleri aydınlattı.

Durup telsizi elime aldım. "Yetmiş altıdan merkeze."

Radyo cızırdadı. Karşı taraf yanıt verdiğinde yerimden sıçradım.

"Burası merkez, konuş yetmiş altı."

"Appleby üzerindeki kırk üç numaralı çıkışta bir ipucunu takip ediyorum."

Merkezdeki görevli yeni olmalıydı çünkü duraksamadan, "On-dört, yetmiş altı. Kolay gelsin." Nocturne'de büyümüş biri olsaydı 43'ten nereye gidildiğini bilirdi.

Telsizi kapayıp tam bir sessizlik içinde yola devam ettim. Gaza basıp Hayalet Kasaba'ya girdim.

Hayalet Kasaba'nın adı bir zamanlar Appleby Konutları'ydı. Adını, savaş sonrasının ileri görüşlü belediye başkanlarından Francis Appleby'den alırdı. Düzgün evler, oteller ve mağazalardan oluşan ufak bir uydukentti.

Derken kurtlar ve cadılar oraya taşınmıştı. Zavallı yoksul mahalledeki çoğu insan hâlâ kurt sürülerinin mafya gibi Nocturne şehrini yönettikleri zamanı hatırlar. Cadılardan ve ellerindeki güçten ne kadar korktuklarını ayrıca söylemeye gerek yok.

1969 Ağustos'unda Appleby Konutları'nda yangınlar ve ölümler başladı. Her taraf kan gölüne döndü. Tılsım Ayaklanmaları on beş gün sürdü ve Belediye Başkanı Appleby'nin parlak bir gelecek hayaliyle inşa ettirdiği konutları yok etti. Şimdi resmi olarak orada kimse yaşamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gayriresmi gerçeklere gelince: Kurtlar ve cadılar oradan hiç ayrılmamıştı.

Hafif bir sis vardı, binaların beton duvarlarında nem lekeleri görülüyordu. Hayalet Kasaba tam bir batakhaneydi ve cadı kanı taşımayan veya ısırılmamış biri için tehlikeli bölgeydi. Şehrin diğer bölgelerinde sürüler halinde yaşayan kurtlar burayı serbest bölge kabul ederdi. Kaçak olarak içeri girenlere acınmazdı. Çoğunlukla onları teşhis edecek DNA bile bulamazdınız.

Bu yüzden aynı soru kafamda dönüp duruyordu: Saygın bir insanın oğlu ve saygın bir insan olan Stephen Duncan, Hayalet Kasaba'yı ikamet adresi gösteren Ukraynalı bir göçmenle ne yapıyordu? Kız burada yaşıyorsa ya kurttu ya da kan büyüsü yapan cadılardandı. Üçüncü bir alternatif yoktu.

Bir zamanlar geniş ve şık bir bulvar olan ana caddeden geçerken yolun berbat durumda olduğunu fark ettim. Arabayı kenara yanaştırdım, farları kapadım ve oturup bekledim.

Ya Hayalet Kasaba, belediyedekilerin inandığı gibi kimsenin yaşamadığı bir yerdi ya da orada yaşayanlar saklanıp bekliyordu. Zifiri karanlıkta elektrik kablolarının birbirine girdiği binalar böcek yuvalarını andırıyordu. Yaklaşık on beş metre ötemde binalar arasında bir Buick'in durduğunu fark ettim. Görünürde başka araç yoktu.

Sisin içinde titrek bir ışık belirdi ve tıkırtılar duyuldu. Alış veriş arabasını ittiren yırtık paltolu bir adam fenerini arabama doğrulttu. İçinde olduğumu görünce durdu. Dikkati elden bırakmadan, kapıyı açıp dışarı çıktım.

Elini kaldırdı. "İyi akşamlar."

"Merhaba." Başımı salladım.

"Hayalet Kasaba'dan değilsin, yanılıyor muyum?"

Kapıyı kapayıp kilitledim. "Çok dikkatlisiniz. Buralardan değilim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dikkatliyim demek." Sırıttı. "Bir süredir duymadığım bir kelime."

Arabamın arka tarafına dolaşıp kaldırıma çıktım. Feneri yüzüme tuttu. Karanlıkta kaldığından yüzünü göremiyordum ama durduğum yerden kokusunu alabiliyordum. Ucuz şarap, insan pisliği ve ne olduğunu çözemediğim belirgin bir koku. Likan veya cadı değildi. "Neler olup bittiğini biliyorsundur," dedim.

"Çok şey görürüm," diye beni onayladı.

Ona yaklaştım. İrkildi.

"Belki bana yardım edebilirsin."

Güldü ama kısa sürede kahkahaları öksürüklere dönüştü. "Hiç sanmıyorum küçük hanım. Kimseye, kendime bile yardım edecek halim yok."

"Ama bana edebilirsin," dedim, en hoş gülümsemelerimden biriyle ona baktım. "Bir arkadaşımı arıyorum."

Evsiz, bir kahkaha daha attı. "Küçük hanım, kimse buraya uyuşturucu veya fahişeden başka bir şey bulmak için gelmez."

"Öyle olsun," deyip yürüyüp gitmeye hazırlandım. "Belki gerçekten de işe yaramazsındır."

"Bekleeeeeee!" diye seslendi ve arabasını ittirerek peşimden koştu. "O tarafa gitme!" Ağzı açılmıştı ve sonunda neden gözlerinin o kadar garip olduğunu anladım.

Kapkaraydılar.

"Bana dokunma," diye onu uyardım. "Dokunulmasından hoşlanmam."

"Orası kötü haber demektir, küçük hanım."

Kaşlarımı çattım. "Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Gözleri nasıl kapkara olabilirdi? Lockhart'ın gözleri gibiydi ama bunlar sanki tamamen ölüydü.

Evsiz omuz silkti. "Kurtadamlar oraya gitmiyor. Cadılar ora-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ya gitmiyor. Evlerden birine sığınmayı denemiştim, Meggoth'un adamları geldi."

"Meggoth mu?" Ancak ben durduk yere kafayı sıyırmış evsizlerle derin sohbetlere dalardım.

"Tepeden ve Rıhtım'dan geldiler, Meggoth'un çağrısına kulak verdiler..."

Şarkı söyler gibi konuşuyordu ve ürkütücü melodinin tanıdık bir yanı vardı. Ama melodiyi çocuk şarkılarından birinden bile çalmış olabilirdi.

"Bu gecelik bu kadar şarkı yeter," dedim. "Diyelim ki arkadaşım buraya, Hayalet Kasaba'ya gelenlerin aradıklarını aramaya geldi. Nereye gitmiştir?"

"Bu kolay," dedi. "Kuzgun Oteli'ne."

"Sizler her yere ürkütücü isimler vermeye bayılıyorsunuz," dedim ona.

"Gitmeliyim," diye homurdandı. Alışveriş arabasını ittirdi. Arabanın içindeki bir şeyler kıpırdandı. "Yemek zamanı."

Uzaklaştığı sırada başlangıçta alışveriş arabası zannettiğim şeyin bebek arabası olduğunu fark ettim. "Hey!" diye bağırdım. Durdu, kafası baykuşlar gibi neredeyse yüz seksen derece döndü.

"Kuzgun Oteli nerede?"

"O tarafta!" Aksi yönü işaret etti. "Kaçırmak imkânsız!"

Evsiz kesinlikle haklıydı. Kuzgun Oteli'nin bir zamanlar hoş bir yer olduğu belliydi. Orijinal artdeko mimarisi ve hoş lambaları vardı. Ama şimdi duvarlar, açık saçık resimler, grafitiler ve ne olduğunu bilmediğim sembollerle dolmuştu. Cam kapılardan lobiye geçiliyordu. Beyaz kürklü, soluk tenli bir kız kapıya yaslanmış, fahişe bulmaya gelen müşterileri bekliyordu.

"Hey, eğlenmek ister misin?" dedi bana.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğlenmeye gelmiş birine benziyor muyum?"

Omuz silkti. "Hiç belli olmaz." Bacakları sopa gibiydi ve pembe mini etek giymişti. Lilia Desko'yu hatırladım. Sandovsky paçayı sıyırdığını zannedebilirdi ama Stephen Duncan'ı bulur bulmaz peşine düşecektim.

"Belki aradığım kızı tanıyorsundur," dedim. "Adı Marina. İki aydır buralarda."

"Neden tanıyacakmışım?" dedi kız esneyerek. Ondan daha canlı görünen cesetlerle karşılaşmıştım.

"Onunla aynı alanda çalıştığınızı sanıyorum."

Gözleri parladı. "Lanet olsun, beni tanımıyorsun bile."

Nazik olmayı denemiştim. Gülümsedim. "Haklısın. Eminim bilgisayarımda adını kontrol edersem uzun bir sabıka kaydına ulaşırım."

Normalde polis olduğumdan bahsettiğimde insanlar savunmaya geçer veya saygılı davranır. Bu kız kahkaha attı.

"Burada? Hayalet Kasaba'da bir polis?" İç çekti. "Ne harika. Maven duyana kadar bekle."

"Maven kim?"

"Yakında öğrenirsin."

Beyaz tişört, kot ceket ve siyah pantolon giymiş şişman bir adam konuşmamızı böldü. "Tatlım, bütün hafta bu ânı bekledim."

"Bebeğim," dedi kız adama. Yürüyüp giderlerken başını çevirip bana gülümsedi ve sarı dişlerini gösterdi.

Gözlerimi kırpıştırdım ama çoktan arabaya binip uzaklaşmışlardı.

"Deliriyorum herhalde," dedim kendi kendime.

Kuzgun Oteli'nin lobisi de dışı gibiydi. Halılar parçalanmış olsa da yerli yerindeydi ve resepsiyon yekpare mermerdendi. Antika lambalar içeriyi aydınlatıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Asansör diye bir şey kalmamıştı. Asansör boşlukları birer kara delikti.

Danışmada kimse yoktu ama ön taraftaki koltuklarda uyuyan gençler vardı.

Stephen Duncan'ın oraya geldiğini gösteren bir işaret aradım. Daha baştan aptalca olduğunu biliyordum. Oysa şimdi yatağımda güzel bir uyku çekiyor olabilirdim.

Arkamda bir hareketlenme oldu. İki genç artık uyumuyordu.

Biri bıçağını çekti. "Cüzdanını ver."

Silahıma uzandım. "Boyundan büyük işlere kalkışma evlat."

İkinci hırsız kükredi ve bir atlayışta arkama geçip kolumu burktu. Günlerdir yıkanmadığı belliydi ve kokusundan kurtadam olduğunu anlamıştım. Pislik çok hızlıydı.

"Şu işe bak." Arkadaşına bakıp sırıttı. "Bizden biriymiş. İnsoli."

Ona bir tekme indirdim, yalpalayarak yere yuvarlandı. Ama çabucak toparlandı. Gözümün takip edebildiğinden hızlı hareket ediyordu. Onu kim ısırmışsa aynı zamanda ciddi yeteneklere kavuşmasını sağlamıştı.

Elinde bıçak olan çocuk saldırdı ve biri spor çantasıyla kafasına vurmuş olmasa bıçağı bana saplamış olurdu.

"Defol," dedi çantanın sahibi. Dönüp silahıma uzandım. Ufak tefek, kızıl saçlı kız ellerini kaldırdı, hayatımı kurtaran çantayı yere bıraktı. "Hey, sakin ol! Silahsızım, memur hanım. Sürüsüz pislikler!" diye seslendi iki serserinin arkasından.

Elimi silahımdan çektim. "Sen de kimsin?"

"Ben Olya," dedi. İngilizceyi Amerikalılar gibi konuşuyordu, aksansız. Baştan aşağı beyazlar içindeydi ve kolunun altında bir önlük vardı. Çantada KADİFE KULÜBÜ yazdığını gördüm.

"Kulağa garip gelecek ama burada yaşayacak birine..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benzemiyor muyum? Biliyorum." Omuz silkti. "Burada yaşıyorum. Şehirde çalışıyorum. Bazen kulübün mutfağında hazırlanan yemekleri alıp dışarı çıkamayanlara getiririm. Başka bir yerde yaşamayı istemiyorum zaten. Burası güvenli." Havadan sudan konuşuyormuşuz gibiydi.

"Güvenli mi? Burası iç savaş bölgesinden farksız Olya."

Gözlerini kırpıştırdı. "Benim gibiler için güvenli demek istemiştim. Ve senin gibiler için." Burnuna dokundu.

Kokladım. O da kurt kanı taşıyordu.

"Ben Dedektif Wilder," dedim. Bir yandan da onun bir sürüsü varken benim insoli olduğumu düşünüyordum. "Stephen Duncan adlı birini aramaya geldim. Elimde bir fotoğrafı var." Alistair Duncan'ın karakoldan ayrılmadan önce masama bıraktığı fotoğrafı çıkardım. Oğlan o fotoğrafta on yaşındaydı ama yüz hatları ortaya çıkmıştı. Olya fotoğrafı alıp yakından baktı.

"Ayrıca Marina adlı birini arıyorum. Hayalet Kasaba'da yaşıyor ya da çalışıyor, fahişe olabilir."

"Kadından bahsedildiğini duymadım," dedi Olya. "Ama bu adam 212'de kalıyor." Oteli işaret etti.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet. Buralardan değil. Vanilya denilen tiplerden, yani banliyöler gelme. Kasabaya geleli birkaç gün oldu." Kızıl buklelerinden birini parmağına doladı. "Düşünüyorum da dün odasına yiyecek götürdüm. Geceydi, dışarı çıkmadı, ben de koridora bıraktım. Bir önceki yemek götürüşümde iyi bahşiş vermişti. İşimi tehlikeye atıp boşuna onlara yemek getirmiyorum. Birkaç kuruşun yararı oluyor."

Merdivenlere doğru ilerlerken duraksadım.

"İki yüz on iki?"

"İki yüz on iki," dedi Olya. "Ne yapmış?"

"Anlaşılan hiçbir şey," diye homurdandım. İkinci kata çıktım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onu bulduğumda yanında fahişe kız arkadaşıyla kafayı çekiyor olursa Stephen Duncan'ın canına okuyacaktım. Zamanımı ziyan etmiş, Dmitri Sandovsky'ye kaçma fırsatı yaratmıştı.

212 numaralı oda koridorun ortasında, sol taraftaydı. Diğerleri gibi boyası dökülmüş yeşil bir kapısı vardı.

"Stephen," diye bağırdım kapıyı yumruklayarak. "Stephen Duncan! Sana mesaj var!"

Karşılık vermedi. Parkelerin gıcırdadığını duydum. Tekrar kapıyı yumrukladım.

"Git buradan." Ses zayıftı, fısıltıyı andırıyordu. Kurt kulaklarım olmasa onu duyamazdım.

"İmkânsız," diye yanıtladım. "Sen kapıyı açana dek bekleyeceğim."

"Beni rahat bırak."

"Stephen, iyi misin?"

"Kanı yıkayamıyorum," diye fısıldadı. "Sular akmıyor."

Lanet olsun.

"Geri çekil!" diye bağırdım ve bir tekmede kapıyı açtım. Çürümüş olduğundan sorun yaşamamıştım. Silahımı çekip içeri girdim. İlk gördüğüm yatağın kenarındaki sarışın adam oldu. Yerde kanla kaplı bir kadının bacakları görünüyordu.

Silahı ona doğrulttum. "Stephen?"

İnledi. "Beni rahat bırak!"

"Stephen, neler oldu?"

Biraz daha yaklaştığımda Marina olduğunu tahmin ettiğim kadının sırt üstü yerde yattığını gördüm. Sol elinin işaret parmağı kesilmişti. Kurumuş kan kokusu aldım.

Stephen bir şeyler mırıldanarak ileri geri sallanıyordu.

Marina'nın gırtlağı parçalanmıştı. Soluk borusu ikiye bölünmüştü. Bacaklarında kesikler, yüzünde morluklar vardı. Gözleri açıktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Stephen." Cesede arkamı dönüp, silahımı genç adama doğrulttum. "Ona bunu neden yaptın?"

Ellerini yüzünden çekip bana baktığında ağladığını gördüm. Her tarafı kan içindeydi ama yaralanıp yaralanmadığını kontrol edecek havada değildim.

"Ben yapmadım," dedi güçlükle.

Yüzündeki acıya baktığımda neredeyse ona inanacaktım. "O zaman kim yaptı?"

"Kurtadam yaptı," diye fısıldadı. "Bunu ona kurt yaptı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SEKİZ

Karakolu aradım ve devriye arabası gelip tutukladığım Stephen'ı aldı. Memurlar odaya girdiklerinde gözlerine inanamadılar. Marina'nın kanlar içindeki cesedi odadan çıkarıldı.

Olay yeri ekibinin parmak izi alışını izledim. Kayıp parmak bulunamadı. Sonunda Doktor Kronen kravatını düzeltip evet dedi, Lilia ve Marina aynı kişi tarafından öldürülmüştü.

Gerçi onun söylemesine ihtiyacım yoktu. Stephen kurt kanı taşısaydı, rahatlıkla iki kızı da onun öldürdüğünü söyleyebilirdim.

Öyle olsaydı... Stephen kurtadam gibi kokmuyor, kurtadam gibi davranmıyordu. Vücudunun görebildiğim kısmında herhangi bir iz yoktu.

Sonunda raporumu yazmak için Yirmi Dördüncü karakola gittim. Bilgisayarımı açtığımda Pete Anderson'un e-postasını gördüm. *Gizemli kadını buldun mu?*

Pete'in önündeki parmağı ve parmak izi kartlarını düşündüm. 1962'de kadınların kaybolduğundan bahsetmişti. Yoksul, yabancı uyruklu kadınlar. Hepsinin vücudu tahrip edilmişti. Parmakları kesilmişti.

Aradaki bağlantıyı fark etmek ürpermeme yol açtı. Veri bankasını açtım. Altmış bir ve altmış iki yılında bulunan kadın cesetlerini araştırdım. Otuz tanesi işkence görmüş ve cesetle-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ri tahrip edilmişti. Anlaşılan psikopatlar için iyi bir dönemdi. Cesetleri bölgelere göre ayırdım. Rıhtım'daki altı cinayetin dosyaları karşımda belirdi. Her birinde sadece birkaç satır vardı: *Parçalanmış boğaz, cinsel taciz yok, sol elin işaret parmağının üst boğumu kesik.*

Lilia da, Marina da bulunduklarında sırtüstü yatıyordu. Boğazları parçalanmıştı.

Yeniden araştırdım. Kadın cinayetleri, gırtlağın parçalanması, kesik parmak. Zaman sınırı yok.

Bu sefer karşıma 1907 yılından altı cinayet çıktı. Bir de fotoğraf vardı.

Tıklayıp bekledim. Çözünülürlüğü yüksek değildi ama kıyafetlerini değiştirecek olsanız Lilia Desko'nun aynısı olduğunu görürdünüz.

Kimse fotoğrafın sahibinin kimliğini tespit edememişti. Aynı dikiş atölyesinde çalışan altı İrlandalı kadın aynı yıl içersinde ortadan kaybolmuştu. Her biri benzer şekilde parçalanmış olarak bulunmuştu. İki katil, kırk yedi yıl arayla işlenen cinayetler. Birbirinin tıpa tıp aynı.

İmkânsızdı.

Bilgisayardan uzaklaşıp fotoğrafa sırtımı döndüm. Ya paranoyaktım ve hepsi tesadüftü ya da dünyanın en yaşlı seri katilinin peşindeydim.

Stephen Duncan geceyi geçirmek üzere karakola götürülmüştü. Yarın babasını arayıp onu sorguya çekecektim. Hemen Duncan'a ve McAllister'a haber vermediğim için azar işiteceğimi biliyordum ama önce düşüncelerimi düzene sokmalıydım. Stephen'ın kanlar içindeki ürkmüş görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. *Bunu Marina'ya kurt yaptı.* Ya Dmitri Sandovsky kızı öldürüp, Stephen'ı hayatta bırakmıştı ya da bambaşka şeyler oluyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Her ne olursa olsun, Stephen Duncan'ın yanıtlamasını istediğim sorular vardı.

"Hiç şüphe yok," dedi Mac, dosyaları masama bırakırken. "Stephen Duncan kafayı yemiş."

"Yirmi dört saattir hücrede ve bunu şimdi mi anladın?" diye sordum ilk dosyayı açarken. Fahişe cinayetleriyle kayıp kadın vakalarını karşılaştıracaktım. Zaten sorguya başlamak için Alistair Duncan'ın ve oğlunun avukatının gelmesini beklememiz gerekiyordu. Dosyaları, yıllara göre ayırdım ve kontrol etmeye koyuldum.

"Tanrı aşkına Wilder, o zavallı kadına ne yaptığını görmedin mi?" diye sordu Mac, gözlerini ovuşturarak. "Burada masum biriyle uğraşmıyoruz."

"Mac, Marina'yı, Stephen Duncan'ın öldürdüğüne emin değilim. O kızın Marina olduğuna bile emin değilim."

"Lütfen başlama," dedi bana. "Her tarafı kanla kaplı bir adam ve ayaklarının dibinde ölü bir fahişe var. Sana bunu kurt yaptı diyor, sen de inanıyor musun?"

"Marina'nın başına gelenler, Lilia Desko cinayetine çok benziyor," dedim. "Bunu bir kurtadamın yapmış olması muhtemel. Stephen Duncan kurt kanı taşımıyor."

Mac elini yumruk yaptı. "Sen nereden?.. Tamam ya. Koku."

"Sus Mac, insanlar bakıyor."

"İşinizin başına dönün!" diye bağırdı Mac diğerlerine. "Burada gösteri yapmıyoruz:"

Bana doğru eğildi. "Araştırmanı dikkatli yürüt Luna. Kafasız tavuk yolu geçti gibi saçma sapan teoriler duymak istemiyorum. Elimizde, mahkemede kullanılabilecek bir şeyler olmalı."

Parmağımı ovuşturup üst boğumunun kesilmesinin nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Tek hamlede parmağı koparabilecek bir yaratık olabilir miydi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne yapıyorsun öyle?" diye sordu Mac parmağımı ovuşturuşuma bakarak.

"Çesetlerden hatıra alıyor," dedim. "Parmaklarını."

"Pratik olduğu söylenemez," dedi Mac. "Parmaklar çürür. Çoğu seri katil saç veya diş gibi çürümeyecek bir şey alır."

Parmağımla oynamayı kestim. "Ya da kemik."

Mac başını öne eğdi. "Slinneanachd," dedi düşünceli bir sesle.

"Slin ne?"

"Slinneanachd," diye tekrarladı Mac. "Kemiklere bakıp kehanette bulunmak. Kemikleri fırlatır ve geleceği öğrenirsin."

Ah Tanrım. Demek katil büyü yapıyordu. "Mac, bu söylediğin çok ürkütücü. Bunları nereden biliyorsun?"

"Melodramı seven bir büyükannem vardı," dedi. "Ne oldu? Dut yemiş bülbüle döndün Wilder. İyi misin?"

Al Duncan beni bu soruyu yanıtlama zahmetinden kurtardı. Pahalı takım elbisesiyle içeri daldı ve peşinde Regan Lockhart ve tanımadığım gri saçlı orta yaşlı bir adamla bize doğru yürüdü.

"Al," dedi onları karşılayan McAllister. "Korkarım ki kötü haberlerimiz var."

"Oğlum nerede?" diye sordu Duncan.

"Güvende," dedi Mac.

"Bunu yapan pislikleri yakaladınız mı?"

"Pek sayılmaz," dedi Mac. "Telefonda da söylediğim gibi işler karıştı."

"O zaman basitleştirin teğmen," dedi Lockhart. "Bay Duncan uzun süredir oğlunun dönmesini bekliyor." O ve başsavcı buz dansı yapar gibi hareket ediyordu. Biri kaydığında diğeri düşmeden onu yakalıyordu.

"Oğlu ikinci dereceden cinayetle yargılanıyor," dedim Lockhart'a. "Yani oğlanın avukatı değilseniz -ki tahminimce bu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

görev yanınızdaki gri saçlı parlak çantalı herife düşüyor- sesinizi kesip, soruşturmamdan uzak durun."

Lockhart dudaklarını büzdü. Gözlerinde nefret dolu alevler belirdi. Duncan'a baktı.

"Cinayet mi?" Zavallı Duncan'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Anlamıyorum... Stephen ne yaptı?"

"Al," dedi avukat. "Gidip onunla konuşalım. Hemen Bay Duncan'ı görmek istiyoruz," dedi Mac'e.

"Elbette," dedi Mac. Büyük ihtimalle Lockhart'la ben ölümcül bir dövüşe tutuşmadığımız için rahatlamıştı. "Dedektif Wilder, Bay Duncan'ı ve avukatını görüşme odasına götürün."

Savcıya ve avukata, "Bu taraftan" dedim. Lockhart'ı bilerek görmezden geldim ama beni izlediğini hissedebiliyordum. Köşeyi döndüğümüzde öfkeli bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Peşimde iki adamla kötü aydınlatılmış dar koridordan geçip görüşme ve sorgu amacıyla kullanılan odaya gittik. Duncan bana aynı soruları sorup duruyordu: "Neden cinayetle suçlanıyor? Ne olmuş? Nasıl bu kadar büyük bir hata yapabilirsiniz?"

"Beyefendi. Stephen'ın vakasının detaylarını oğlunuzun avukatından başka kimseyle tartışamam," dedim. "Çok üzgünüm."

"Roenberg haklıymış," dedi bana, odanın kapısını açtığım sırada. "Seni kullanmak gerçekten kötü bir fikirmiş." Bunu öyle bir söylemişti ki, işimi yaptığım için öfkeden köpürdüğü anlaşılıyordu. Lanet olsun ona. Oğlunun seri katil çıkması benim suçum değildi.

Kapıyı normalden biraz daha sert çarpıp, aynanın arkasından oğlunun kanlar içindeki halini gördüğünde Al Duncan'ın betinin benzinin atışını seyrettim.

"Tanrı aşkına Stephen!" diye bağırdı. "Şimdi ne yaptın?"

Stephen yeniden sayıklamaya başladı. "Çok üzgünüm baba, çok üzgünüm..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Masama döndüm ve avukatın, Stephen'a yalan söylemesini öğütleyişini bitirmesini bekledim. Sonra onu sorgulayabilecektim.

Bryson, yanıma gelip sandalyemin arkasına vurduğunda masamın üzeri yaşları yirmi ila otuz beş arasındaki kayıp kadınların fotoğraflarıyla doluydu.

"Yeniden işinin başına dönmeni sağlayan savcıya hayatı cehennem ettiğini duydum Wilder! Seni gördüğüme sevindiğimi söyleyemem."

"Hislerimiz karşılıklı," diye karşılık verip, fotoğrafları elime aldım. "Bakıyorum hâlâ Yirmi Dördüncü en büyük serserisin David, aletin küçük olduğu için mi bu kadar dikleniyorsun?"

"Sözlerine dikkat et yoksa sana cinsel taciz davası açarım." Sırıttı.

"Eğer ironi kelimesinin anlamını bildiğini düşünseydim şimdi kullanırdım," dedim. Bryson'la aynı odada olmak bile kanımı beynime sıçratıyordu. İçimdeki kurda susmasını emrettim. Onun gibi bir serseri yüzünden açığa alınmayacaktım.

"Söylesene, sorgulamam söylenen anasının kuzusu fahişe katili nerede?" diye sordu.

"Efendim?" diye bağırdım. "Stephen Duncan'ı kastediyor olamazsın."

"Evet, o. Stephen." Bryson son kelimeyi özellikle vurgulamıştı. Onu bileğinden yakaladım.

"O benim vakam," dedim ona öfkeyle.

"Hayır. McAllister bana mesaj yollamış. Anlaşılan o da artık senin feminist tavırlarına katlanamıyor."

"Görürüz," dedim. Mac'in kapısını çalmaya gittim ama daha ben çalamadan özür dilercesine kapıyı açtı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum Luna ve benim elimde olan bir şey yok. Başsavcı dosyaya başka bir dedektifin bakmasını söyledi."

"Sen de Bryson'ı mı çağırttın?" diye bağırdım. "O serseri

BELONGS TO KAKTUS TEAM

elinde pusula, yanında rehber olsa bile karşısındaki dağın yerini bulamaz. Böyle bir cinayet davasının altından kalkamayacağını biliyorsun. Üstelik Roenberg'in yalakalarından olsa da çenesini tutmasını da beceremez."

"Soruşturmayı devralabilecek sadece o vardı," dedi Mac. İç çekip avucuyla yüzünü ovuşturdu. Gözlerinin altında torbalar oluşmuştu ve yorgun görünüyordu. "Herkes bir şeylerin üzerinde çalışıyor."

"Bryson soruşturmamı devralırken benim ne yapmamı bekliyorsun?"

"Kahretsin Wilder, bilmiyorum. Üzerinde çalışacağın başka dosyalar yok mu?"

"Açığa alındığımdan beri yok! Baktığım bütün davalar başkalarına devredildi."

Artık daha yumuşak bir ses tonu ile konuşuyordum. Belki hâlâ durumu kurtarabilirdik. "Mac, lütfen, en azından sorgulamayı izlememe izin ver."

İç çekti. "Tamam. Git. Bakalım bu vardiya bitmeden sayende kariyerime daha ne kadar zarar vereceğim."

Oraya gittiğimde Bryson, Allistair Duncan'ı görüşme odasından atmıştı. Savcı aynalı cama başını yaslamış, gözlerini kapamış, Bryson ve Stephen'ın hoparlörden duyulan konuşmalarını dinliyordu.

"Söylesene, bu hatun kimdi?" diye sordu Bryson sandalyesinin arka ayakları üstünde sallanarak. Düşüp kafasını kırmasını umdum.

"Adı Marina'ydı," dedi Stephen alçak sesle. Temizlenmesine izin verilmediğinden gömleğindeki kanlar kuruyup, morumsu kırmızıya dönmüştü.

"Tamam. Onunla tanıştın, Hayalet Kasaba'ya gittiniz, seviştiniz, sonra da onu öldürdün. Kronolojiyi doğru anlamış mıyım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Size söyledim," dedi Stephen. "Ben değildim."

"Öyleyse neden her tarafında onun kanı var evlat?" dedi Bryson. "Suçlusun ama öldürdüğün kişi sosyete kızı değil, fahişenin teki olduğu için şanslısın. Kendi seviyenden birini öldürmüş olsaydın baban bile seni kurtaramazdı."

"Dedektif!" diye çıkıştı avukat. "Bu nutkun içinde bir yerlerde soracağınız bir soru var mı?"

Savcıya baktım. Yüzü bembeyazdı, başını eline yaslamıştı. Suratında, onunla ilk tanıştığım zaman, oğlunun kaçırıldığını ve ölmüş olabileceğini söylediğinde gördüğüm ifade vardı.

"Baştan başlayalım," dedi Bryson. "Onunla nerede tanıştınız?"

Stephen masaya bakıp bir şeyler mırıldandı. "Kadife Kulübü diye bir yerde. Orası... bazı arkadaşlarımla içeri girip giremeyeceğime dair... iddiaya girmiştik ve orada... ben... biz ilk görüşte birbirimizden hoşlandık."

Zihnimde bir anı belirdi. Olya'nın çantasındaki logoyu hatırladım.

Sunny kadere ve tesadüflere inanır. Ben içgüdülere ve sezgilere inanırım. Her şeyin bir nedeni vardır. Bryson ve McAllister, Duncan'larla ilgilendiğine göre ben de gidip o nedeni bulabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

DOKUZ

Kadife Kulübü'nü bulmak zor değildi. Hatta görmemek için kör olmak gerektiğini söyleyebilirdim. Öndeki iki metre yüksekliğindeki neon tabelada vücudu sadece saçlarıyla örtülen çıplak bir kadın resmi vardı.

Şık restoranlar ve sahte tasarımcı çantaları ve gerçek Rolex saatler satan mağazalarla dolu bir mahallede yer alan kulübün girişindeki güvenlik içler acısıydı. Kapıda hiç kimse kimliğimi kontrol etmedi. Fedailer veya insanları dışarıda tutmaya yarayan kırmızı kadife ipler yoktu. Sadece iyi giyimli, çoğu orta yaşlı kadınlar. Çiftler halinde içeri girip çıkıyorlardı.

Bir kahkaha attım. Stephen Duncan, Marina'yı sosyetik bir lezbiyen gece kulübünde tavlamıştı. Bu durum arkadaşlarıyla nasıl bir iddiaya girdiklerini de açıklıyordu.

Lobi koyu ve açık pembe ışıklarla aydınlatılmıştı ve ipek kaplı duvarlarda çıplak kadın fotoğrafları asılıydı. Yer yer tadilatlar yapıldığını, yine de duvarın kenarlarında ve köşelerinde çirkin lekeler olduğunu gördüm. "Burada neler oldu?" diye sordum beni karşılayan görevliye.

"Birkaç ay önce biri içeri girmiş. Komşularımızdan bazıları... bizden pek hoşlanmıyor diyebiliriz. Üzerimizde hedef tahtasıyla dolaştığımızı düşünüyorlar." Gülümsedi. "Adınız?"

"Olya'yı arıyorum."

"Olya bu gece izinli," dedi buz gibi bir sesle. "Arkadaşıysanız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışanların iş saatinde misafir getirmelerine izin olmadığını bilmelisiniz."

Rozetimi gösterdim. "Misafir değilim. Olya bir cinayet vakasının şahitlerinden."

Dudaklarını büzdü. "O durumda kulübün sahibi ve yöneticisi Bayan Carlisle'ı çağırsam iyi olacak. Lütfen barda bekleyin." Nazikçe dirseğime dokunup beni kulübün arka tarafındaki pirinç kaplama barın yanına götürdü. Tabureye yerleştiğimde yerine dönüp telefonu kaldırdı.

"Boğazının kuruluğunu giderecek bir şey ister misin?" diye sordu mavi gözlü barmen. Bırakın satmayı, içki almaya bile yaşı yetmeyecek kadar genç görünüyordu.

"Soda lütfen."

"Polis misin?" diye sordu. Bir kaşımı kaldırdım.

"O kadar belli oluyor mu?"

"İçeri girerken buz kraliçesine rozetini gösterdiğini gördüm."

"Adın ne?"

"Kyle," dedi. "Biliyorum, biliyorum, bir kız için garip bir isim. Ne yazık ki her iki cinsin de kullanabileceği isimler sınırlı. Burada başka hiçbir yerde göremeyeceğim kadar Alex ve Jamie vardır."

"Eh Kyle," dedim sodayı alırken. "Cinayet masasındanım ve Olya'yı arıyorum."

"Gerçekten mi? Olya Sandovsky'yi mi? Onun doğru düzgün bir kız olduğunu sanıyordum. Sabıkasız demek istiyorum."

İçtiğim soda az kalsın boğazıma kaçacaktı. "Soyadı ne dedin?"

"Sandovsky." Barın uzak ucundaki iri yarı adamı işaret etti. "Oradaki motosikletçi herif, kızın ağabeyi."

Kulüpte çalan müziğin basları kayboldu. Artık tek duyabildiğim kendi kalp atışlarımdı. Dmitri Sandovsky bara eğilmiş, koyu renk içkisini yudumluyordu. Gözleri buğuluydu ve iki büklüm olmasından sarhoş olduğu belliydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sodayı bırakıp Kyle'ın yüzündeki şaşkın ifadeye aldırmadan Dmitri'ye yaklaştım. Elinden neler çektiğimi hatırladığım için bütün vücudum titriyordu. Loş ışıkta sarı kurt gözleri ortaya çıkmıştı ve hırlaması hâlâ kulaklarımdaydı.

"Burası, senin takılacağın türde bir yere benzemiyor," dedim ona.

Sandovsky başını kaldırıp bana baktı. "Ben de ne zaman geleceksin diye bekliyordum," diye homurdandı. "Çatıya kadar beni takip ettiğinde ikinci raunt için çok önce karşıma dikileceğini düşünmüştüm."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diye karşılık verdim. Bu sefer avantaj bendeydi. Silahım vardı ve kulüp insan doluydu.

"Eğer insan içinde olmanın, kurda dönüşmemi engelleyeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun," dedi.

Eh, en azından hâlâ silahım vardı. "Lilia'yı neden öldürdün?" diye sordum. Marina'yı öldürdüğünü zannetmiyordum. Aslında ilk cinayeti bile onun işlediğine emin değildim. Sandovsky kurt iç güdüleriyle hareket eden biriydi. Aradığım katilse, kadınların parmaklarını kesip onları tören yapmakta kullanıyordu. Ama delillerin beni götürdüğü yere gitmek zorundaydım ve deliller bana Sandovsky'nin iki kadını da öldürmüş olabileceğini söylüyordu.

Yeni bir içki ısmarladı, bardağı kafaya dikti ve sertçe bara bıraktı, o kadar sarhoştu ki az kalsın barı ıskalayacaktı. Onu kokladım. Her yanından alkol sızıyordu. "Neden Lilia'yı öldüreyim seni salak sürtük?"

"Onun pezevengi olduğun ve seni kızdırmış olduğu için olmasın?" Elim tabancama gitti. "Ve bana *dedektif* diye hitap et."

"Lilian'ın pezevengi değilim ve onu öldürmedim," diye hırladığında gözlerinde altın ışıltılar vardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yalanlar kokar. Islak ve bakırımsı bir kokuları vardır, tedirgin insanların teri de öyle kokar. Dmitri ise pahalı viski ve ucuz sigara kokuyordu.

"DNA'n ve parmak izlerin cesetteydi," diye hatırlattım. Kyle eli telefonda, barın diğer ucundan bizi izliyordu. Ona sırtımı dönüp Sandovsky'nin kulağına fısıldadım: "Lilia hayatı için savaştı. Uyuşturucu verilmiş ve dayak atılmıştı ama hayatını kurtarmak için mücadele etti."

Sandovsky'nin bardağındaki buzlar birbirine çarptı. Elleri titriyordu.

"Uğruna yaşamak istediği şeyler vardı," diye devam ettim. Kararımı vermiştim: Sandovsky aradığım katil değildi. "Anlaşılan kız sana âşıkmış. Bu yüzden ister benden kaçmayı denersin, ister ona işkence edip öldüren adamı bulmama yardım edersin. Ama kaçmaya kalkarsan fikrimi değiştirip, onu öldüren kişinin sen olduğunu düşünmeye başlayacağım. Sonra kovalamaca başlayacak."

Sandovsky boynunu büküp kolunu savurdu. Barın üstündeki şişeler aşağı uçup kırıldı. "Defol git!" diye bağırdı.

Silahımı çekip nişan aldım. "Sakin ol Sandovsky." Kadife'nin ipeklere sarılmış kuşları andıran müşterileri silahı ve Dmitri'nin yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce yavaş yavaş bizden uzaklaştı.

"Lilia onunla dövüşmüş mü?" diye sordu. "Kolay teslim olmamış mı?"

"Olmamış," dedim gözlerini alnında ayırmadan. "Ve bu yüzden ağır ve acılı bir ölümü olmuş."

"Lanet olsun. Lanet olsun." Sandovsky'nin göğsü yavaş yavaş inip kalktı. Elleri artık daha da kötü titriyordu. Gözünden bir damla yaş aktı.

"Dmitri," dedim onu sakinleştirmeyi hedeflediğim yumuşak bir sesle. "Sakinleş ve ellerini başının arkasında birleştir."

"Pislik herif!" diye kükredi. "Onu bulup öldüreceğim! Yavaş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve acı çektire çektire. Aynı onun Lilia'ya yaptığı gibi." Gözleri önce tam bir kurt sarısı oldu, sonra yeşil insan gözlerine döndü. Silahımın kabzasını sıkı sıkı tuttum.

"Bu gece kimse kimseyi öldürmeyecek, belki ben hariç," dedim. "Eller yukarı. Başının arkasına. Şimdi."

Sandovsky'nin bütün vücudu gerildi ve bir an elimde silah olmasına karşın tekrar dövüşeceğimizi sandım.

Ama omuz silkip, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Bana lanet olsun," dedi hıçkırıklar arasında. "Hepsi benim hatam."

Yavaşça silahımı indirdim. "Ne demek istiyorsun Sandovsky? Ne hatası?"

"İşi bırakmak istiyordu," dedi bana. "Onu yemeğe çıkardım ve sürünün evine döndük. Biz... Nocturne'den ayrılacağım zaman benimle gelecekti. Eşim olacaktı. Ben yasa dışı işleri bırakmıştım ve o da bırakmak istiyordu. Zaten bu işler ona göre değildi. Ukrayna'ya döndüğümüzde öğretmenlik yapacaktı..." Ağladığı için omuzları sarsılıyordu. Yüzünü benden kaçırdı. Sandovsky gibi biri için bir kadının önünde ağlamak, kızgın demirlerle işkence görmekten beterdir.

"Sen rıhtımda belirene kadar öldüğünü bile bilmiyordum."

"Ve o kadar hüzünlendin ki, tutuklanmaya direnmeye ve az kalsın beni öldürmeye mi karar verdin?" diye sordum.

Sandovsky taburesinde doğruldu. "O bizden biriydi, sürüdendi. Ve ölmüştü. Sen bunu anlayamazsın."

Alkol ve şok sonunda onu etkisi altına almıştı. Buğulanan gözleri bana baksa da beni görmüyordu.

İçimden bir küfür savurdum ama yanındaki tabureye oturdum. "Onu öldürmediysen neden kaçtın?"

"Sürü kanunları, katili benim bulmam gerektiğini söyler," diye mırıldandı. "Senin gibi bir insolinin, beni engellemesine izin veremezdim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kelepçelerimi çıkardım. "Gidelim Dmitri. Karakola gidip bu işi çözebiliriz."

"Ağabeyim hiçbir yere gitmiyor." Olya, arka odadan gelip kolunu ağabeyinin omzuna attı. Kızıl saçları olmasa kesinlikle akraba olduklarını çıkaramazdınız.

"Beni nasıl durduracaksın?" diye sordum.

"İki kızılkürke karşı, silahlı bir insoli. Durum lehinize değil Dedektif Wilder."

Kyle elinde beyzbol sopasıyla bardan çıktı.

"Ben de sana bahşiş bırakmayı düşünüyordum," dedim ona.

"Lilia'yı Dmitri öldürmedi," dedi Olya. "Ama kimin yaptığını bir an evvel bulmanı tavsiye ederim çünkü sürü öğrendiğinde o pisliğin işi bitmiş demektir. Acı çeke çeke öleceğini söylemeye çalışıyorum."

"Ağabeyinin mutlu mesut eve dönmesine izin veremem," dedim. "Katil olmasa da o bu vakada kilit bir tanık." Gerçekten hiçbir seçeneğim kalmadığına karar verdiğimde avukat ağzıyla konuşurum. Ama sözlerim Olya'yı etkilemedi. Kulüpteki kimse, bir garsonun ve motorcunun aniden iki dev kızıl kurda dönüşmesine aldırırmış gibi görünmüyordu. Olya haklıydı, durum benim lehime değildi.

"Beni rahat bırak dedektif," dedi Sandovsky. "Sırtını dön ve yürüyüp git."

"Kurtlara sırtını dönmenin aptalca olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum. "Bir kurdun seni ne zaman ısıracağını bilemezsin."

Sandovsky burnundan derin bir nefes alıp hırladı. İçim gıdıklandı ve yüzüm kızardı. Beni kokluyordu. Erkek kurtlar, eş olma potansiyeli gördükleri kurtları ve rakiplerini koklar.

Dmitri nefes verene dek sessizlik devam etti. Yeşil gözlerini kırpıştırdı. "Bir insoli için fena sayılmazsın," dedi serseri bir gülümsemeyle. Yüzümü ateş bastı. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Harika, ben liseli kızlar gibi kızarırken eminim beni çok ciddiye alacaktır.

"Şimdi git ve yarın Hayalet Kasaba'daki eski Taç Sineması'na gel," dedi Dmitri buz gibi bir yüzle. Bir daha asla Lilia'nın geri gelmeyeceğini anladığı zamanki gibi duygularını ele vermeyeceğini biliyordum.

Olya ağabeyine kızdı. "Dmitri!"

Dimitri, "Çeneni kapa," diye hırladı. Aynı benim Manley'ye sözümü geçirmem gibi, Olya da ağabeyinin üstünlüğünü kabul edip, başını öne eğdi. Demek ki Dmitri sıradan bir sürü üyesi değildi. Yüksek seviyedendi, belki alfa olmaya yakındı, belki de alfalardan biriydi. Bu bilgiyi zihnime kaydedip "Taç Sineması'nda ne var?" diye sordum.

Gülümsedi. "Orası benim sürümün kaldığı yer. Seninle ancak o zaman konuşurum."

Onun sürüsü mü? Demek gerçekten üst seviyedendi.

"Düşman bölgeye, elimi kolumu sallayarak girmek istemediğim için beni affet ama başka bir yerde buluşamaz mıyız?" diye sordum Dmitri'ye.

"Kızılkürkler için bir tehdit addettiğinizi sanıyorsan çok yanılıyorsun dedektif," dedi Olya. "Düşman olarak görülemeyecek kadar önemsizsin."

"Ukalalığının bugüne kadar başına iş açmamış olması mucize," diye yanıtı yapıştırdım.

"Söyleyene bak," dedi Olya. "Isıran kişinin, seni yanında tutmak istememesine şaşmamalı."

"Olya, sus," dedi Dmitri ilk konuştuğu zamanki ses tonuyla. Genç kız sustu ama suratında hâlâ bilmiş bir ifade vardı.

"Yarın gece," dedi Sandovsky. "Hava karardığında." Havayı koklayıp başını yana devirdi. "Gidelim kardeşim."

Arka odaya girip, gözden kaybolduklarında Kyle yerine dö-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nüp sopayı kaldırdı. "Bunun için özür dilerim. Kulübün sahibi Amanda Carlisle sürü üyelerinin kötü durumdaysalar kulüpte kalmalarına izin verir. Olya'ya iş bile verdi."

"Bunu dert etmiyor musun?" diye sordum ona.

Omuz silkti. "İnsanım ama kurt kanı taşıyanlarla sorunum yok. Her neyse, Dmitri'nin neler yapabileceğini gördüm. Tehdit mektupları ve kulübün tahrip edilmesinden önce, kulübe gelip kabadayılık taslayan Nocturne Üniversiteli tipler vardı. Bir gece Bayan Carlisle'ı arabasından çıkarıp otoparkta giysilerini parçalamışlar. Sandovsky karşılarına dikilmiş. Dişlerini gördüklerinde altlarına yapıp kaçmışlar. Ne gördüklerini bilmiyorlarmış ama Sandovsky ödlerini patlatmış."

"Ne soylu bir davranış," diye mırıldandım.

"Beyaz atlı şövalye olmayabilir," dedi Kyle. "Ama iyi biridir. İnan bana aradığın katil o değil."

"Biliyorum," dedim ona. "Ama Dmitri bir şeyler çeviriyor, bu yüzden bana bir iyilik yap ve neye inanıp, neye inanmayacağımı söyleme."

Eve döndüğümde okyanusun üstünde güneş doğuyordu. Ama hayaleti andıran ay da aydınlanan gökyüzündeydi. Yatağa uzandım ve birkaç saat sonra daha uykumu alamadan, Sunny tarafından uyandırıldım.

"Luna!" diye bağırdı. "Galiba bir şey buldum!" Gözlerinin altında mor halkalar vardı ve yüzü bembeyazdı.

"Ne kadardır ayaktasın Sunny?"

Omuz silkti. "Bütün gece ayaktaydım ama bulduklarımla kıyaslandığında ödenecek küçük bir bedeldi." Bana büyükannemin büyü kitaplarından olduğunu hemen anladığım deri kaplı kitabı uzattı. Cadılar çoğunlukla hafızalarını kullanarak iş yapar, kitaplar ezberlenir ve yakılır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sunny, bu kitabı nereden buldun?" diye sordum.

Dudağını ısırdı. "Şimdi bunun sırası değil."

"Haklısın değil. Yine de öğrenmek istiyorum."

Sunny iç çekip, endişeli bir tavırla kitabın sırtını okşadı. "Onu... ödünç... almış olabilirim. Büyükanneyi görmeye son gittiğimde... Belki..."

Kitabı Sunny'ye geri verdim. Ona dokunmak istemiyordum.

"Siz ikiniz ne zamandır arkamdan iş çeviriyorsunuz?"

Sunny bu sert çıkışıma aynı şekilde karşılık vermedi. "Anne tarafına savaş ilan eden sensin. Büyükanne harika bir büyücü ve ne zaman istersem onunla görüşürüm."

"Sunny, o kadın bir şeytan. İlk görüştüğümüzde kalbime gümüş bir kazık saplayacağına eminim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun..." diye söze başladı Sunny.

"Kesinlikle doğru. Benden iğreniyor. Yoksa neden on beş yaşındaki torununu sokağa atsın?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Yardımımı istiyor musun istemiyor musun? Dışarıda seni bekliyor olacağım."

On beş saniye kadar bekledikten sonra peşinden gittim. Yabani güllerin serilip serpildiği arka bahçedeydi. Ortada Sunny'nin törenlerinde kullandığı toprak parçası vardı.

Tahta küresini ve çemberini çıkarmış, toprağa bir daire çizmişti. Karşılıklı dört köşeye semboller kazıdı ve ortaya geçti.

"Ne işe yarayacak?" diye sordum daireyi işaret edip. Onun gibi cadıların genellikle yere çizilen işaretlere ve görsel sembollere ihtiyaçları yoktur.

"Bağlayıcı büyü yapıyorum," dedi Sunny. "Şimdi git. Konsantrasyonumu bölüyorsun."

"Neyi neye bağlıyorsun?"

Kollarını indirip öfkeyle bana baktı. "O kadar merak ediyorsan, yayıp durduğun muhteşem olumsuz enerjiye bağlıyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum. Buralarda enerjiler o kadar siyah ki en basit arama bulma büyülerini bile yapamıyorum. Üstelik yine anahtarlarımı kaybettim."

"Bağlama büyüleri için iki çembere ihtiyaç olduğunu sanıyordum," dedim. Rhoda'nın büyü kitabını alıp sayfalarını karıştırdım. İçi karınca duasını andıran bir el yazısıyla ve sanat eserlerinden farksız sembollerle doluydu.

"Çifte çember mi? Hayır." Sunny başını iki yana salladı. "O, gerçekten kötü olan şeyleri bağlamak için kullanılır. Varlıkları ve iblisleri."

"İblis çağırma olayının demir bakireler döneminde bittiğini sanıyordum," dedim.

"Kan cadılarından aklı selim davranmalarını bekleyemezsin," dedi Sunny.

Köşesi kıvrılmış sayfayı bulduğumda Sunny'nin üzerimde denemeyi istediği büyüyle karşılaştım. Başlık *kurtboğan otu mührü*'ydü. Altında büyükannemin düzgün yazısıyla "şekil değiştirmeye yol açan lanetleri geri çevirmek ve değişimi engellemek için" yazıyordu.

"Büyü insanlar için," dedi Sunny. "Lanetlenmiş kişilerin değişmelerini engelliyor. Ama tarifle biraz oynarsam eminim ki senin dönüşmeni de engelleyebilirim."

"Biraz oynarsam demek ne demek? Yemek tarifinden bahsetmiyoruz." Listedeki malzemeleri kontrol ettim. Adını bilmediğim bir sürü ot vardı, ayrıca kömür ve gümüş nitrat gibi çok hoş malzemeler gerekiyordu.

"Eğer sana iksiri bu haliyle verecek olsam, işe yaramaya başladığında..."

"İşe yaramaya başladığında ne olur?" diye sordum şüpheyle.

Sunny dudağını ısırdı. "İnsan olmadığın için o karışım seni öldürebilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne harika bir haber Sunny! Kurda dönüşmemin tedavisi olarak ölümü mü öneriyorsun?"

Elindeki çemberden belirgin bir koku yayılmaya başladığında enerji çektiğini anladım. Birkaç adım geriledim. Büyüler tüylerimi diken diken ederdi.

"Hemen bağırıp çağırmaya başlama," dedi bana. "Dönüşümünü kontrol altında tutmak istiyorsan açık görüşlü olmalısın."

"Sunny, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama bir avuç zehirli ot yiyip ölmemeyi ummaktansa kurda dönüşmeyi tercih ederim."

"O zaman bu işte tek başınasın çünkü başka bir çözüm üretebileceğimi sanmıyorum." Çemberden uğultular yükseldi ve güç, içine akarken Sunny'nin gözkapakları titredi.

"Ben gidiyorum," dedim ve kulübeye girdim. Çocukluğumu Rhoda ve Delia teyzemle geçirdiğimden, bu manzarayı pek çok kez görmüştüm. Duş alıp giyindim ve bir şeyler atıştırmak için mutfağa indim.

Kısa süre sonra Sunny içeri girdi ve lavaboda yüzünü yıkadı. "Böylesi daha iyi!" diye seslendi. "İçerisi artık eskisi kadar karanlık değil. Sen de neşelenmelisin Luna."

"Evet, bilirsin, özümde çok neşeli biriyimdir." Dar beyaz bir tişört ve kot giymiştim. Sandovsky'yle buluşmaya hazırlanıyordum. Sunny alıcı gözle beni süzdü.

"Randevun mu var? Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirdim. "Evet diyerek seni şaşırtabilmeyi çok isterdim sevgili kuzenim. Ama hayır. Bir tür iş görüşmesi diyebilirsin. Bir kurtadamla buluşacağım."

Gözleri kocaman açıldı. "Kiminle?"

"Dmitri Sandovsky'yle."

Delirmişim gibi gözlerini kocaman açarak bana baktı. Sanki akıl hastanesini arayıp aramamaya karar vermeye çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Senin döven adamla mı? Zavallı kızı öldüren adamla mı?"

"O, katil değil... En azından ben katil olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ama iyi mücadele ediyor." Üstelik harika yeşil gözleri, hoş kızıl saçları ve geniş omuzları vardı.

"Lütfen aklı bir karış havada davranmayı bırakıp dünyaya dön," dedi Sunny, parmaklarını önümde şaklatarak. "Gerçekten gidip o psikopatla bulaşamazsın Luna."

"Buluşmak zorundayım," dedim. Sandovsky'yi görmeyi istediğimi belli etmeme gerek yoktu. Beni pataklamış bile olsa yakışıklılığının tadını çıkarabilirdim.

Daha da önemlisi Sandovsky'nin, Lilia cinayetiyle ilgili olarak anlattığından fazlasını bildiğine inanıyordum. Lilia ve Marina'nın aynı adam veya yaratık tarafından öldürüldüklerine emindim. Ne kadar düşünürsem, Sandovsky'nin aradığım hesaplı katil olamayacağına o kadar emin oluyordum. Neden ısırıp birinin boğazını parçalayabilecekken uyuşturucu vermek zahmetine girsindi? Girmezdi. Aradığım başka tür bir yırtıcı hayvandı, daha ufak tefek, daha sakin ama daha zehirliydi. Şimdi bu teoriyi doğrulamam, katilin kimliğini tespit etmem gerekiyordu. Kim olduğunu bilmemek beni huzursuz ediyor, tenimi karıncalandırıyor, iki cinayetin ağırlığını üzerimde hissetmeme neden oluyordu.

"Yine de karışımı hazırlayacağım," dedi Sunny baş edilemez Swann dik kafalılığıyla. "Fikrini değiştirirsen diye söylüyorum. Biliyorsun ki dolunay yaklaşıyor."

"Neden olmasın?" dedim. "En kötü ihtimalle beni öldürür." Arabamın anahtarlarını alıp kapıya yöneldim. "Günbatımında Sandovsky'yi sorguya çekeceğim." Günbatımının öncesinin yumuşak aydınlığında bu sözler kulağa aşırı melodramatik geliyordu. Belki de öyleydi. Kanunların işlemediği bir bölgeye, kurt sürülerinden birinin alfasını sorgulamaya gidiyordum. Buna da melodramatik denmezse neye denirdi?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON

Kuzgun Oteli'ndeki kanlı manzaranın ve bana bir ömür boyu yetecek sorunlarla karşılaşmanın ardından Hayalet Kasaba'ya dönmek, yapmak istediğim son şeydi.

Ama gittim. Arabamı aynı bulvarın, aynı yerine bıraktım ve evlerin arasından geçip Taç Sineması'na yürüdüm.

Sinema 1950'lerde inşa edilmişti. Yapıldığı dönem için modern bir yapı sayılırdı. Ön tarafı paslanmış çeliklerle süslenmiş beyaz tuğladandı. Çelikler, duvarın yıpranmasıyla beraber damarlar gibi açığa çıkmıştı. Sürüler ve cadılar taşınmadan önce Hayalet Kasaba'ya inşa edilen son binalardan biri olduğunu tahmin ediyordum. Şansa, Tılsım Ayaklanmaları'ndan zarar görmeden kurtulmuştu.

Binanın önünde motosikletler vardı. Çoğu benim ve Sunny'nin arabalarımızın fiyatlarının toplamından pahalı motorlardı. Metal aksamları ışıldıyordu. Birkaç Kızılkürk üyesi sinemanın kapısında nöbet tutuyordu. Ürkütücü görüntüleri yüzünden bu göreve seçilmiş olmalıydılar.

İkisinden biri açık açık beni kokladığında, kendimi hakarete uğramış hissettim. "Bunu kokla," diyerek ona hareket çektim.

Diğer çete üyesine dönüp başını salladı. "Evet, bu o."

"Sandovsky geleceğini söylemişti," dedi diğer kurtadam.

"Onunla gitmek istemezsen, bana gelebilirsin tatlım," diye ekledi ilk kurt.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Seninle gideceğim tek yer şehir merkezindeki karakoldur," diye karşılık verdim. "Seni bulup bulabileceğim en azılı suçluyla aynı hücreye atıp, sonra da eğlenceyi izlerim." Omuz atıp aralarından geçtim.

İkinci kurdun, "Sağlam hatun" dediğini duydum.

Lobi bakımsızlıktan dökülüyordu. O güne kadar gördüğüm bütün sinemalar gibiydi. Elli yıllık şarap rengi halılar ve parçalanıp halılara dökülmüş altın yaldızlar.

Olya tezgâhlardan birinin arkasında belirdi. Elinde alet kutusu ve elektrik kablosu vardı. "Ah, demek geldin," dedi. "Dmitri'yle gelip gelmeyeceğin üstüne iddiaya girmiştik."

Sırıttım. "Ne kadar kaybettin?"

"Yeterince," diye homurdandı. "Beni takip et."

Olya'nın peşinden birkaç elektrik lambasıyla aydınlatılmış koridora girdim. Her yandan kablolar sarkıyordu. Taç'ın elektrik kontağıyla tutuşamayacak kadar nemli olması iyiydi. "Tadilat mı yapıyordun?" diye sordum Olya'ya kabloyu işaret ederek.

"Bu lanet olası yerin tesisatı bir kez bile yenilenmemiş," dedi. "Şehir elektriği, belediye tarafından kesildiği için doğru düzgün bir tesisat kurmamıza imkân yok. Yemekleri ısıtacak kadar elektrik bulabilirsek şanslıyız."

Küfün ve tozun kokusunu aldım. Yaşanacak yer değildi. "Neden burada kalıyorsun?"

Dönüp öfkeli bir bakış fırlattı. "Sürü nereye giderse oraya giderim. Burası benim evim."

"Kulağa eğlenceli geliyor, aynı yaz kampı gibi," dedim.

Olya durup içinde hem acının, hem öfkenin kırıntılarını gördüğüm gözlerle beni süzdü. "Senin gibi, bir yerlerde tek başıma yaşayabilirim. Ya da ağabeyim gibi bir Rus çalışma kampında kendimi bulabilirim." Parmağıyla göğsümü dürttü. "Kadife'den

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sağ salim çıkmana izin vermek zorunda değildik. Başka bir sürünün inindeyken saygı göstermesini öğren."

Bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Senin süründen değilim Olya. Sürü üyeni kimin öldürdüğünü bulmak için buradayım. Bilgi almak için ağabeyinin kaprislerine katlanabilirim ama seni çekmek zorunda değilim. Şimdi beni rahat bırak."

Hırladı, hırlayarak karşılık verdim. Hoşnutsuz gözlerle birbirimizi süzdük. Sonra sinemanın diğer tarafını işaret etti. "Dmitri perdenin arkasında. Ne yapacaksan yap, sonra da defol git." Arkasını dönüp yanımdan uzaklaştığında kot pantolon, kirli bluz ve alet çantasına rağmen şımarık bir prenses gibi görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim boşluğa.

Taç'ın koltukları sökülüp, kenarlara yığılmıştı. Birkaç tanesi yatağa dönüştürülmüştü ve üzerlerinde bakmamayı tercih ettiğim yarı çıplak kurtadamlar vardı. İçerisi tozluydu. Yırtık sinema perdesine doğru ilerleyip arkasına geçtim.

Biri mekânı, bir tür salona dönüştürmeyi denemişti. Önümde kanepeler ve televizyon duruyordu. Korkak kurt Manley kanepelerden birindeydi. "Lanet olsun," dedi beni görünce.

"Sakin ol Manley," dedim ona. "Duymadın mı? Davetli geldim."

"Öyle mi?" dedi poposunu kanepeden kaldırırken. "Kimin tarafından?"

"*Kim tarafından* olacaktı? Yanıt Sandovsky."

"Bir sürtük gibi davranmayı kes, yoksa seni eğitme işini kendim üstlenebilirim," dedi.

Üstünlük taslayışımın işe yarayıp yaramadığını görmek için ona yukardan baktım. Dominantlık yarışında bana karşı kazanamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Manley yeniden titremeye başladı. "Kes şunu!"

Sırıttım. Hâlâ işe yarıyordu.

Manley hırladı. "Kes şunu!"

"Wayne, onu rahat bırak," diye gürledi Sandovsky'nin tanıdık sesi. Başımı çevirdiğimde üst kata çıkan merdivenleri gördüm. Sandovsky yarı yolda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Manley çabucak yanımdan uzaklaşıp kanepeye döndü. "Özür dilerim Dmitri," diye mırıldandı. "Sürtüğü, sürü evimize çağırdığını bilmiyordum."

"Bana sürtük demek hoşuna mı gidiyor, başka laf bilmez misin?" diye sorup bir kahkaha attım.

"Kes şunu," dedi Sandovsky bana, Manley'ye hitap ettiği ses tonuyla konuşmuştu. "Seni buraya kavga çıkar diye çağırmadım."

"Benimle bir daha bu ses tonuyla konuşacak olursan, buraya gelmemiş olmamı dilersin," diye onu uyardım.

Gözlerini devirdi. "Üst kata." Dönüp merdivenleri çıktı. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdadı. Peşinden gittim. Sandovsky vücuduna oturan bir kot giymişti, elimde olmadan ona çok yakıştığını düşündüm. Bu düşünceden utanıp bakışlarımı kaçırdım.

Üst kat bir tür depoydu. Karton kutularla doluydu. Eski sinema makinesinin parçaları bir kenarda duruyordu. Sandovsky çöplerin arasından geçip, diğer taraftaki ufak bir kapıyı açtı. Bir şeye takılıp boynumu kırmamaya çalışarak onu takip ettim.

Girdiğimiz oda belli ki bir zamanlar projeksiyon odasıydı. Ufak penceresi sinemaya tepeden bakıyordu. Köşede bir yatak, duvar dibinde bir koltuk ve gördüğümde çok şaşırdığım kitaplarla dolu bir kütüphane vardı.

Sandovsky kapıyı kapayıp koltuğu işaret etti. "İstersen otur."

"İstemez. Bit ve pire kapmamaya özen gösteriyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Surat astı. "Her zaman böyle davranmak zorunda mısın?" Yeniden korkutucu kurtadam pozlarına dönmüştü ama yerdeki içki şişelerinden ve izmaritlerden kolay zamanlar geçirmediği anlaşılıyordu.

"İçimdeki cadıyı ortaya çıkarıyorsun," dedim ona.

"Haksız sayılmazsın," diye mırıldandı. Raftan bir paket alıp, içinden siyah bir sigara çıkardı ve zippoyla yaktı. Dumanı havaya üfledikten sonra paketi bana uzattı. "İster misin?"

"Sigara kullanmam."

"Kullanmalısın, gerilimini azaltır."

Kollarımı kavuşturdum. "Sandovsky, buraya beni neden çağırdın? Gerçekten Lilia hakkında konuşmak istiyor musun?"

Surat ifadesi sertleşti ve hareketlerimi taklit etti, kollarını göğsünde kavuşturup suratıma baktı. Aşırı kaslı değildi ama sağlam yapılıydı, sokak kavgalarından ve zorlu hayat koşullarından kaynaklanan yapılı bir vücudu vardı.

Tırnaklarımı koluma geçirdim. *Konsantre ol Luna. Şimdi ne kadar hoş kasları olduğunu düşünmeyi bir tarafa bırak.*

Sandovsky beni izliyordu, sigaranın dumanları burnumdan dışarı çıktı. Öfkesinin yerini sahte bir alaycılık aldı. Savunma mekanizmasıydı. Herkes kırılganlığını saklamak için bir maske takar. Ben cadalozluk ederim, anlaşılan Sandovsky alaycılığa başvuruyordu.

"Tamam hanımefendi." Sırıttı. "Lilia'dan bahsedelim." Bana sırtını dönüp ufak pencereye gitti ve sigarasının külünü dışarı silkeledi. "Lilia iyi bir kızdı," dedi. "Ukrayna'nın aynı kasabasındandık. İşçi ailesinden geliyordu, babası Çernobil patlamasında o daha bebekken ölmüştü. Ondan hoşlanırdım."

"Dur tahmin edeyim, birbirinizin ilk aşkıydınız?"

"Hey!" Sandovsky dönüp sigarasını suratıma doğru salladı. "İyilik olsun diye bunları sana anlatıyorum, bu yüzden alaycılığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kessen iyi olur. Lilia'nın fahişe olması ve onun pezevenkliğini yapmam, ilişkimizi parlak polis ayakkabılarınla çiğneyebileceğin anlamına gelmez. Her zaman böyle değildik."

"Onun pezevengi olmadığını söylemiştin," diye hatırlattım.

"Değildim. Artık değil. Lilia ABD'ye geldiğinde korkuyordu, hayatında ilk kez kurda dönüşmüştü ve yerleşmesine yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Her ayın üç dört gününü bir yerlerde kilitli geçirmek zorunda kaldığında sabah dokuz akşam beş gideceğin o saygın işlerden bulamazsın kolay kolay. İnsanlar sana iş vermek istemez."

Yaklaşıp gözlerine baktım. Hâlâ okyanus yeşiliydiler ama hafif bir dalgalanma vardı. "Sanırım güreşçilerden bile güçlü olmak, karanlıkta görebilmek ve öfke krizleri de işi kolaylaştırmamıştır." Vücudundan yayılan ısıyı hissediyordum, alev alevdi. Ona yaklaştığıma pişman oldum. Şey, aslında olmadım ama olmalıydım.

Ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Hımm. Isırık konusunda Olya'nın düşündüğü kadar cahil değilsin." Gözlerini gözlerime dikti. "Ayın çekimini hissediyorsun. Dolunayın yaklaştığını hissediyorsun." Sigarasının izmaritini kenara fırlattı. "Dönüştüğünde kimseyi öldürdün mü?" diye sordu.

Sorunun beni huzursuz ettiğini görmemesi için dişlerimi sıktım. "Benden değil, sizden bahsediyoruz. Lilia'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır," dedi. "Hayır, bilmiyorum. O pisliği bulabilmeyi çok isterdim."

"Lilia'nın kanında uyuşturucu vardı," dedim ona. Bunu söylediğim için işten atılabilirdim ve itiraz etmeye hakkım olmazdı. Ortalıkta dolaşıp vakaların detaylarını, şahitlere açıklayamazsınız.

"Ne uyuşturucusu?" diye sordu.

"Ben de sana bu soruyu soracaktım." Gözlerinin içine baktım. "Sabıka kaydını gördüm. Pezevenklikten uyuşturucu satı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cılığına geçtiğini biliyorum Sandovsky. Fahişelerle uğraşmaktan çok daha kolay olmalı."

Bana o kadar yaklaştı ki gerileme ihtiyacı duydum ama kendimi olduğum yerde durmaya zorladım. Göz temasını kesmedim. "Onu bayıltan uyuşturucuları Lilia'ya sen mi verdin? Bunu yaptıysan cinayete sebebiyet vermekle suçlanabilirsin." Ondan uzaklaşabilmek için yatağın kenarına yürüdüm. "O serserinin saldırısına uğradığında kendini koruyacak durumda değilmiş. Öldürülmesine sen mi neden oldun? Bu yüzden mi suçluluk duyuyorsun?"

Sandovsky yumruklarını sıktı; boynundaki damarlardan kendine güçlükle hâkim olduğunu görebiliyordum. Üstüme atlamasına çok az kalmıştı. Ağırlığımı, bir ayağımdan diğeri geçirip sessizliğimi koruyarak ona meydan okudum.

"O gece Lilia'ya yaptığım tek şey onu becermekti," dedi boğuk bir sesle. Ses tonu kaba ve mesafeliydi ama gırtlağından yükselen hırıltılar acısını ele veriyordu. "Duymak istediğinin bu olduğunu biliyorum, o yüzden söylüyorum. İçimdeki hayvana teslim oldum. Ne olmuş? Onunla sevişmeyi severdim." Aramızdaki mesafeyi kapayıp beni kolumdan yakaladı.

Saldırgan duruşumu değiştirip bakışlarımı kaçırdım. Sandovsky'nin varlığı dahi beni rahatsız ediyordu. Kabalık etmiştim. İlişkilerine hakaret etmem gerekmezdi.

"Sandovsky, özür dilerim," dedim bir dakika sonra. Homurdanıp kolumu bıraktı, ceketinin ceplerini karıştırıp bir esrar çıkardı.

"Lilia iyi bir kızdı. Başına böyle bir şeyin gelmesini hak etmeyecek kadar iyiydi. Ama yaşadıklarıyla baş edemiyordu. Gelecekteki eşimin uyuşturucu bağımlısı olduğunu itiraf etmemi mi istiyorsun? Ona uyuşturucu vermedim ama bir yerlerden bulup kullandığını biliyordum. Tatlıydı ve çok akıllı değildi,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ben de üstüme düşeni yapıp onun durdurmadım. Uyuşturucu kullanmasına engel olmadım. İşte beni duydun. Şimdi defol git yatak odamdan."

Bunun yerine uzanıp omzuna dokundum. Hemen gerildi. "Lilia'yı öldüren kişiyi durdurmama yardım edebilirsin. Eğer bunu yaparsan memnun olacağım. O zaman senin ve sürünün peşini bırakırım."

"Sürüsüz bir kurdu umursayacağımı da nereden çıkarıyorsun?"

"Benimle aynı odada olduğunda rahat duramamandan," dedim. Yüzünde aynı alaycı maskeyle bana baktı. Gerçekten ne düşündüğünü bilmek isterdim.

"Kendine iltifat etme tatlım. Ufak bir deneme sürüşüne ne dersin?"

Sakın kızarma Luna. Ve birileriyle sürüşe çıkmayalı ne kadar olduğunu aklına bile getirme.

"Sorun bu değil Sandovsky, biliyorsun." Sohbetin dağılmasına izin vermeyecektim.

Esrarı yakıp içine çektikten sonra, "Bunu sana nezaketen söylüyorum, belki senden hoşlandığım içindir. Bu meseleye bulaşma. Bu bir sürü meselesi ve adalet de bizim kurallarımıza uygun olarak sağlanacak," dedi.

Son kısmı daha sonra tartışabilirdik. "Nasıl istersen. Ama bana bildiklerini anlat."

Sandovsky dumanı dışarı üfledi. "Lilia, zengin bir müşteri bulmuştu. Ona işi bırakmasını söyledim. Ama Nocturne'den gittiğimizde cebimizde para olmasını istiyordu." Güldü. "O kadar sağlam bir adamım ki, kadınıma hamburger ve kola bile alamıyorum. Lilia, daha kaliteli şeylerden hoşlanıyordu."

"Zengin adamın adı neymiş? Lilia'ya uyuşturucu vermiş olabilir mi?" Tecavüz edip gırtlak kesecek bir tip miydi?

"Uyuşturucu sonradan çıktı." Sandovsky'nin çenesi seğirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benim için çalıştığı dönemde öyle şeyler kullanmasına izin vermezdim ve kendimi şehirden ayrıldığımızda, ikimizin de temiz kalacağına inandırmıştım. Bana müşterinin adını söylemedi. Bilsem pisliğin boynunu kıracağımı düşünüyordu."

Kaşlarımı çattım. "Şiddet uyguluyor muydu?"

"Görebildiğim yerlerde morluklar ya da yaralar yoktu. Ama onun yanından döndüğünde Lilia dalgın oluyordu. Bazen aklı kilometrelerce uzakta gibiydi ve ona yaklaştığımda bile irkiliyordu."

Açıkça ortada olan şeyi söyledim. "Kulağa uyuşturucu gibi geliyor."

"Dedektif, her tür uyuşturucuyu gördüm. Bu, uyuşturucunun etkisi değildi. Ağza alınamayacak kadar korkunç şeyler görmüş gibiydi."

"Sana, onunla ilgili herhangi bir şey anlattı mı?" diye sordum.

"Babasının parasını yiyen zengin bir tip olduğunu söyledi. Liseden mezun olduğundan beri Benz'iyle ortalıkta dolaşıp Lilia ve benim gibilere sataşıyormuş. Ne kadar iyi bir lakros oyuncusu olduğundan bahsetmeden on beş dakika bile geçiremediğini söylemişti. Gittiği özel okulda bu sporu yaparlarmış. Lakros. Kız oyunu." Burnunu çekti.

Kulaklarıma inanamıyordum. "Hangi okul olduğunu söyledi mi?"

"Kahretsin, nasıl hatırlamamı bekliyorsun? Alder Körfezi veya Sedir Tepeleri olabilir..."

Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım ve öfkemi bastırdım. "Teşekkürler, çok yararı oldu," dedim Sandovsky'ye.

Yatağına oturdu ve sigarasından bir nefes daha aldı. "Her neyse. Bana eşlik etmek istemiyorsan şimdi beni yalnız bırak."

Duymamış gibi yaptım. Kapıyı açtım. "Onu bulacağım Sandovsky," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dmitri," diye yanıtladı.

"Efendim?"

"Adım bu, bana Dmitri diyebilirsin."

"Tamam. Hoşça kal Dmitri."

Kapıyı kapayıp onu orada bıraktım ve düşüncelere dalmış olarak sinemadan ayrıldım.

Hızlı adımlarla arabama ilerlerken ayak seslerim düşünmemi güçleştirecek kadar güçlü bir şekilde etrafta yankılanıyordu. Tak, tak.

Dönüp etrafa bakındım. Sokak lambaları yanmıyordu ve Taç'tan gelen ışık ancak binanın önünü aydınlatıyordu. Gölgelerin arasında herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi. Bir adım geriledim. "Her kimsen, gidip başkalarıyla korku filmcilik oyna, tamam mı?"

Birkaç saniye sonra yine o sesleri duydum. Birinin ayak sesleri. Benim adımlarıma ayak uyduruyordu. Adım, adım. Tak, tak.

Köşeyi dönünce bulvara ulaşacaktım. Arayı açmak için adımlarımı hızlandırdım ama koşmamaya dikkat ediyordum. Hayalet Kasaba çöp ve yanık kokuyordu. Kurt içgüdülerim son hız koşup kaçmamı söylüyordu.

Bulvara elli metre vardı... Kırk metre... Aydınlık bir yere geldim. Tak tak tak tak tak.

Lanet olsun. Koştum. Şimdi sayıları artmıştı. Fısıltıları, bağırışları ve kanat çırpışları duyduğuma yemin edebilirim.

Sokağın ağzına varınca silahımı çektim, emniyeti açıp nişan aldım. "Defol!" diye bağırdım ama ses tonum paniğimi ele veriyordu. Kalbim dakikada yüz bin çarpıyordu ve çöp kokusu yüzünden kusmamak için kendimi zor tutuyordum.

Arkamda lambalar, araba hurdaları ve rüzgârda takırdayan çöpler dışında hiçbir şey yoktu. Rahat bir nefes aldım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kanatlar. Tanrım. Hiçbir şeyin kanatları yoktu. Kan cadılarının yarasalarınki gibi kanatları olduğu ve uçabildikleri dedikodudan ibaretti.

Yine de bir kan cadısı ile karşı karşıyaysam mantık, derhal oradan toz olmamı söylüyordu. Kan cadıları büyüyü çekmek için kendi vücutların kullanır ve güçleri o kadar kontrolsüzdür ki ölüler dünyasına bile kapı açabilirler. Ya da çok daha kötü yerlere. Rhoda, biz küçükken Sunny'ye ve bana güçlerini kontrol edemeyen aptal kan cadıları yüzünden özgür kalan iblisler hakkında hikâyeler anlatırdı. Sunny yatak örtüsünün altına saklanırdı ama kâbus gören ben olurdum. Kimse iblislerle karşılaşmayı istemez. Onları çağırmayı deneyen kan cadıları tamamen kafayı yemiştir.

İblisler çağırılamaz veya kontrol edilemez. Dünyamızda var olamazlar.

Arkamda hiçbir şey olmadığına karar verdim.

Kaldırım alev alana kadar buna inanmayı sürdürdüm.

Her şey ufak bir çıtırtıyla başladı ve sonra büyük bir kükreme duyuldu. Ardından sesler maddeleşip turuncu bir ışıltıya dönüştü. Gözümün önünde kıvrılıp şekil değiştiriyordu. Gözlerim acıdı ve kulaklarımı sağır eden çığlıklar duydum. Derken çığlıkların kendime ait olduğunu anladım.

Sesler bana bir şeyler fısıldadı, yeniden kanat seslerini andıran gürültüler duydum.

Dönüp koşarak kaçmaya hazırlandım, oradan gitmeliydim, son hız yola fırladım ve arabama çarptım. Anahtarlarım yere düştü. Onları ararken başımı çevirip arkaya bakacak olsam, o güne dek görülmemiş bir şey göreceğimi biliyordum. Havayı bile tüketen korkunç bir şey. Kokusunu alabiliyordum. Peşimden geliyordu.

Anahtarı kilide sokup, arabamın kapısını açtım ve içeri girip kapıyı kilitledim. Arabanın her yanından yenilgi çığlıkları du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yuldu. Araba sağa sola sallandığında başımı, kollarımın arasına aldım. Hayalet hikâyeleri dinleyen küçük kızlar gibiydim.

Ortalık sessizleştiğinde en az on dakika kıpırdayamadım. Ellerimin titremesi geçtiğinde anahtarı kontağa taktım. Fairlane sorunsuzca çalıştı. Gürültülü bir U dönüşü yapıp Appleby'e girdim ve oradan son hız uzaklaştım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

11

Alistair Duncan'ın zarif Victoria dönemi evi, çimenlerinizi bile belirlenenden fazla uzatamayacağınız ve kapınızı belirlenen rengin dışında herhangi bir renge boyarsanız ceza yiyeceğiniz zengin mahallelerinden birindeydi. Arabayı yangın musluğunun önüne park edip merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ön kapıya gittim ve bütün gücümle kapıyı yumrukladım.

"Kapıyı açın Bay Duncan!" diye bağırdım yeniden. "Yoksa sizin yerinize ben açarım!"

Endişeli yüzü buzlu camın arkasında belirdi ve kilitleri açtıktan sonra kapıyı araladı. "Evet Dedektif Wilder? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Geçirdiğim korkunç geceyi düşündüm. Kolumu aralıktan sokup, kapıyı ittirdim ve onu geri çekilmeye zorladım. "Bana Stephen'ın, Lilia Desko'yla ilişkisi olduğunu söylemediniz!"

Gözlerini kırpıştırdı. "Kim?" Sade bir pijama ve dirsek yerlerinde deri yamalar olan pahalı bir yün hırka giymişti. Duncan her açıdan tam bir savcıya benziyordu. Okuma gözlükleri bile boynundaydı.

"Lilila Desko," dedim, her heceyi tek tek vurgulayarak. "Ölmeden önce Stephen'le ilişkisi olduğundan bahsetmeyi unuttuğunuz ölü fahişe."

"Dedektif, neden bahsettiğinizi bilmiyorum ve saat çok geç

BELONGS TO KAKTUS TEAM

oldu," dedi saçlarını karıştırarak. "Özür dilerim ama Stephen'ın dosyasına artık Dedektif Bryson bakıyor. Gitmenizi istemek zorundayım."

"Bryson sizin dosyanıza bakıyor, Lilia'nınkine değil," diye karşılık verdim. "Ve şımarık oğlunuz artık benim sorumluluğum değil. Bu yüzden ya bana bildiklerinizi anlatırsınız ya da küçük Stephen'ın duruşmayı beklediği hücreye gider ve sorgulamak için onu yatağından kaldırırım. Bu arada, bir yargıç kefaleti reddettiğinde genelde karşısındakinin suçlu olduğunu düşündüğü anlamına gelir."

Gözlerini kısıp bana doğru eğildi. "Evimden çıkıp gidin Dedektif Wilder. Temelsiz suçlamalar savuruyorsunuz ve kanun kuvvetlerine mensup olan birinin evimde böyle davranmasına izin veremem." Parmaklarını yüzümün önünde tutup şıklattı. "Bir anda açığa alınmanızı sağlayabilirim." Şak. "Emeklilik ödeneğiniz böyle gider." Şak. "Mesleki ününüz diye bir şey kalmaz. Bir daha asla polislik yapamazsınız." Şak.

Gerilimi artırmayı tercih ettim ve suratımı, suratına yaklaştırdım. "Stephen'ı, Lilia ve Marina cinayetlerine bağladığımda nasıl bir sadist ucube olduğu ortaya çıkacak. Mesleki ününe, ne olduğuma aldırmaksızın onu diri diri gömeceğim. Sizin yerinizde olsam benim ününü değil, kendiminkini düşünürdüm. Beyefendi."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Duncan dişlerinin arasından.

"Sanırım evet."

"Seni sürtük," dedi sesini yükselten Duncan. "Sen kanun kuvvetlerinde yanlış giden her şeyin sembolüsün."

"Al? Her şey yolunda mı?" Üstünde gündüz giydiği takım elbiseyle Regan Lockhart, Duncan'ların yemek salonuna açılan kemerli kapıda belirdi. En ufak bir ses çıkarmadan birdenbire gölgelerin arasında ortaya çıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni gördüğü anda Lockhart'ın sağ eli ceketinin cebine gitti. Ben de silahıma uzandım. Duncan konuşana kadar birbirimize baktık.

"Her şey yolunda Regan."

"Her şey yolunda değil Regan," diye karşı çıktım. "Tılsım Ayaklanmaları aşkına, burada ne işin var? Sevgili misiniz?"

Lockhart gülümsediğinde gözlerinin derinliklerinde neredeyse insani diyeceğim bir parıltı belirdi, sanki onu çok eğlendirmiştim. "Düşündüğünüz gibi olmadığını garanti ederim dedektif."

Al Duncan'ın yanakları ucuz rujlar gibi kıpkırmızı oldu. "Evimden defol Dedektif Wilder!" diye kükredi. "Nocturne şehrinde işin bitti."

"Anlamıyorum Duncan," dedim. "Oğlun iki kadını deşti ve tek düşündüğün kariyerin."

"Defol," dedi Duncan. Lockhart, beni Duncan'dan uzak tutmak için aramıza girdi. Hâlâ pis kokuyordu ama bu seferki parfüm kokusu değildi. Tanımlayamadığım isli bir kokuydu.

"Lilia ve Stephen'ın uzun süredir ilişkisi olduğunu ve Stephen'ın Lilia'ya zarar verdiğini söyleyen bir şahidimiz var," dedim. "Yani buyur beni işten attır Duncan. Birlikte iş bulma servisinin kuyruğunda bekleriz. Yozlaşmış bir savcıya dönüşmeden önceki güzel günlerini yâd ederiz."

"Bir şahidiniz mi var?" diye araya girdi Lockhart.

"Evet," dedim gözlerine bakarak. "Çok güvenilir bir şahit."

"Kimmiş bu şahit?" diye sordu Duncan.

"Kimliği gizli," diye karşılık verdim ama dikkatim Lockhart'taydı. "Yani sevgili oğlunun ve senin duruşmaya kadar beklemeniz gerekecek."

Duncan'ın çenesi kasıldı. "Bu sözlerinle kendi hayatını ne kadar zorlaştırdığı bilemezsin Dedektif Wilder. Bir gün bana yaptığın iyiliklerin karşılığını ödemeyi dört gözle bekleyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne melodramatik zırvalıklar.

"İyi geceler beyefendi, Bay Lockhart."

Duncan topukları üzerinde dönüp öfkeyle içeri gitti. Lockhart gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Gözkapakları açıldığında gözleri kapkaraydı.

Fairlane'e bindiğimde derin bir nefes aldım. Sakinleşmek için bir dakika kadar bekledim. Yaptığım çılgıncaydı ve elimdeki dosyaya zarar vermiş olabilirdim. Ama Dmitri'nin şahitlik yapacağıyla ilgili tehditler bana zaman kazandırmıştı. Öfkelenmeden hemen önce Al Duncan'ın yüzünde beliren paniği görmüştüm. Stephen ve Lilia'yla ilgili sözlerim onu sarsmıştı. Lockhart ucubesinden ve ürkütücü gözlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Bazen bir insana baktığınızda deliliğin izlerini görebilirsiniz. Lockhart'a baktığımda gördüğüm buydu. Al Duncan, o adama iş vererek Rus ruleti oynuyordu.

Arabayı çalıştırıp eve doğru yola çıktım. Çok yorgundum ve yarın yeniden Stephen Duncan'ı sorguya çekecektim, gözümde artık şüpheli değil seri katildi, zalim ve acımasızdı. Kurtadam olmaması önemli değildi. Daha önce de yanıldığım olmuştu. Serbest bırakılıp başka birinin parmağını kesmeden önce numarasını anladığıma seviniyordum. Stephen gibi erkeklerin kanlı dürtülere kapılmak için kurt kanına ihtiyaçları yoktur. Onlar zaten karanlıkta pusu kuran canavarlardır.

Ay, gümüş bir çembere dönüşmüştü ve ışığı sokağı aydınlatıyordu. Soğuk ay ışığının içime işlediğini hissedip ürperdim.

Gece yarısına doğru eve vardım. Önceki aylarda eve döndüğüm saatlerden çok daha erken bir saatti. Sunny ocağın başında durmuş, kırmızı çaydanlığımızı izliyordu. Sanki başında durup kaşlarını çatmak suyun daha hızlı kaynamasını sağlayacaktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Buzdolabını açıp alkollü bir şeyler aradım. Elbette, hiç alkollü içeceğimiz yoktu.

"Yasemin çayı ister misin?" diye sordu Sunny buzdolabının kapısını çarptığımda. "Uyumana yardımcı olur."

"Bu gece uyuyabilmemi sağlayacak tek şey kafama indirilecek bir tuğla," dedim ona.

"Anladığım kadarıyla görüşmen iyi gitmemiş. Yoksa başka bir şey mi var?" Sunny soru soran gözlerle bana baktı.

Elimi havada sallayıp cümlesini savuşturdum. Karşılık veremeyecek kadar yorgundum. Dmitri, Duncan ve ürkütücü gülümsemesiyle Lockhart'la yaşadıklarımı anlatmak enerji gerektiriyordu ve benim öyle bir enerjim yoktu.

Çaydanlıktan ıslık sesi yükseldiğinde Sunny, dumanı tüten çayı fincana doldurdu ve bir fincan çıkarıp bana da verdi. "Dinlenmeyi dene Luna. Gözlerinin altı torba torba olmuş."

Mutfak camındaki yansımama baktım. "Gözlerimin altında torba falan yok," diye mırıldandım yanaklarımın üstüne bastırarak.

Üst kata çıkıp uzun zaman önce alıp varlığını dahi unuttuğumuz alerji ilaçlarını buldum. Pakette altı saatte bir tablet alınması gerektiği yazıyordu. Üç tane alıp yasemin çayıyla içtim.

Kafaya inen tuğladan daha etkiliydi.

Sabah uyandığımda ilk gördüğüm çalar saatimin mavi ekranı oldu. Bana 3:23 olduğunu söylüyordu. Hava rüzgârlıydı ve güllerin ileri geri sallanan dalları odamda garip gölgeler oluşturuyordu. Ay ışığı içeriye hoş bir aydınlık vermişti. Pencerenin önünü aydınlatıyordu.

Yatağımın yanında duran adamın maskesini de. Daha ağzımı açamadan eliyle ağzımı kapadı. Çok güçlüydü.

Tekmeler savurdum, çırpındım, yumruk atmayı denedim ama kalın battaniyemi kullanarak beni olduğum yere çivilemiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ti. Yüzüne baktım -çoraptan yapılma siyah bir maske ve maskenin altında bir çift parlak göz. Üstünden yayılan yanık kokusu, burun deliklerimi acıtıyordu.

Aman ne güzel Luna. Kendini uyuşturdun ve böylece sapığın tekinin yatak odana girdiğini, adam senin üstüne çıkana kadar fark etmedin.

"Sakın sesini çıkarma," diye fısıldadı. Sesi puslu ve yumuşaktı.

Elinle ağzımı kapatırken nasıl ses çıkarabilirim, demek istedim ama ağzımdan çıkan "Mmmphp!" oldu.

Boşta olan elini arkasına götürdü ve bir bıçak çıkardı. Işığı yansıtmayacak şekilde tasarlanmış kara saplı bıçaklardandı. Bıçağın ucunu yanağıma yasladı. Artık titriyordum. Vücudumun üstündeki bütün kontrolümü kaybetmek üzereydim.

"Eğer kurtları veya Stephen Duncan'ı araştırmayı sürdürecek olursan seni küçük parçalara ayırırım," dedi maskeli adam. "Dilini keserim." Bıçağı dudaklarımda dolaştırdı. "Ve sesini." Bıçağı boynuma kaydırdı. "Ve kalbini." Bıçağın ucuyla tişörtümün önünü kesip, sol göğsümün üstüne hafif bir kesik attı.

"Birbirimizi anlıyor muyuz polis hanım?" dedi.

Korku insana önden saldırmaz, hep arkanızdan sokulur, beklemediğiniz bir anda sizi yakalar. Kanınızı dondurur. Hiçbir şey yapamazsınız. Ben de o haldeydim. Donup kalmış olarak öylece yattım. Bıçağın buz gibi demirinin, göğsüme, kalbimin hizasına sürtünüşüne şahit oldum.

"Bu ufak maceramızdan birilerine bahsetmek gibi bir budalalık yapma," dedi sol elimi dudaklarına götürürken. Kolum cesetlerinki gibi kaskatıydı. "İşte böyle, cici bir kız ol." Vücuduma attığı kesikteki kanı elime bulaştırdı ve sonra ceketinin fermuarını açtı ve kara mühürlerle dolu göğsünü açtı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Şekilleri oluşturan çizgiler ay ışığında koyu renkli damarlar gibi görünüyordu.

Kanlı avucumu alıp etine değdirdiğinde aramızda enerji akımı olmuş gibi bir elektriklenme hissettim. Yanık kokusu midemi alt üst edecek kadar güçlendi. Büyüye dokunmak, yıldırıma dokunmak gibidir ve onun büyüsü fırtına kadar karaydı.

Zihnimde ufak bir kıvılcım çaktı. Tek istediği beni korkutmak olsa çoktan giderdi. Korkmuştum, öyleyse buradaki işi bitmişti. Ama hâlâ odamdaydı, demek ki başka bir şeyin peşindeydi. Kan cadısı değildi, öyle olsa kendi kanını kullanırdı. Başka şeyler dönüyordu. Karanlık ve tarih öncesinden kalma bir şeydi ve insanın içine ilkel bir korku salıyordu.

"Artık işaretlendin," dedi bana aynı fısıltıyla. "Yaptığın her şeyi göreceğiz."

Örtüden kurtulmayı başaran sağ kolum, komodine ulaşıp büyük ödülü, yani yasemin çayı fincanını kaptı.

"Bunun geleceğini görmediğine eminim," diye fısıldayıp fincanı korkumdan aldığım güçle kafasına indirdim. Hayatta kalma arzum düşünüldüğünde oldukça güçlü bir darbeydi. Fincan ufak parçalara ayrıldı ve adam inleyerek yere devrildi.

Göz açıp kapayıncaya dek ayağa fırlayıp odamdan çıkmıştım. Ayağım koridordaki halıya takıldı ve bileğimi burkup merdivenin tırabzanına çarptım.

Birkaç sıçrayışta aşağı indim ama üst kattan bilmediğim bir dilde ettiği küfürler duyuluyordu. Acının ve öfkenin sesi her zaman birbirine benzer.

Bileğim çok acıdığı halde oturma odasına koşup silahımı tuttuğum çekmeceye uzandım. Kilitli olduğunu unuttuğum için iki üç saniye çekmeceyi çekiştirdim. Sonra elim boynumdaki anahtara gitti.

Orada yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soluklarını arkamda hissettim. Bir kahkaha attı. "Bunu mu arıyordun?"

Avucunda sallanan anahtarı gördüm. Ellerimi aşağı indirdim. Onun da bir Glock'u vardı, bir 44'lük. Ufak bir topu andırıyordu.

"Sakın kaçma Dedektif Wilder. Yoksa işleri kendin için zorlaştırmış olursun."

Silahlı olduğu için söyledikleri mantıklıydı. Ama ne zaman bana söyleneni yapmıştım ki? Evime gizlice giren maskeli bir sürüngeni dinlemeye niyetim yoktu. Pisliğin beni tanımadığı belliydi.

Mutfağa koştum. Boğazından öfkeli hırıltılar döküldü ve anahtarı bir kenara fırlatıp, beni yakalamayı denedi. Takılıp düşmesini umarak iskemleleri devirdim ama düşüp düşmediğini görmek için başımı çevirip bakmadım. Dışarı çıkıp, Sunny'nin çizdiği çemberinin içine girebilirsem güvende olurdum.

Önce duydum sonra hissettim. Tetiğin tıklaması ve tabancanın ateşlendiğini gösteren *bam* sesi. Sağ koluma, hem yakıcı hem buz gibi bir acı yayıldı. Kurşun sıyırıp duvara saplandı ama o güne kadar hissettiğim bütün acılardan büyük bir acıyla yere yığıldım. Acı, kolumdan göğsüme ve ciğerlerime sıçradı. Vücudum öylesine sızlıyordu ki neredeyse yere yığılacaktım. Başımı çevirdiğimde yaradan akan kızıl kanı gördüm.

Gümüş! Lanet olasıca gümüş kurşun kullanmıştı ve işe yaramıştı.

Lanet olsun.

"Seni uyarmıştım," dedi yaramı dikkatlice inceleyerek.

Çekmeceye uzanıp elime geçen ilk keskin şeyi kaptım. Sunny eve et sokmadığı için asla kullanmadığımız ucuz et bıçaklarından biriydi.

"Bunu yapmanı tavsiye etmem!" diye bağırdı bana ve yeniden nişan aldı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Canın cehenneme!" diye karşılık verip bıçağı kafasına fırlattım.

Bacağına isabet etti, çünkü sirk hokkabazı veya ninja değilim. Ateş etti. Kurşun başımın yanından geçip şifalı ot kavanozuna isabet etti. Kafamdan aşağı tatlı kokulu otlar döküldü. Saklanmalıydım. Ama lanet olası bir mutfaktaydım. Arkasına saklanacak bir şeyler bulamazsam işim bitmişti.

O, üstüme kurşunlar yağdırırken buzdolabının kapağını açıp arkasına saklandım. Anlaşılan sen kaç ben ateş edeyim oyunu oynuyorduk. Kurşunlar buzdolabının kapağına isabet ettikçe plastik ezilip büzüldü.

Şarjörünü çıkarıp, silahı yeniden doldurdu. "Ne sevimli." Yeniden dişlerini sıkarak konuşmaya başlamıştı. "Şimdi sanırım başıma açtığın bunca iş için kafana bir kurşun sıkıp, bu sorunu burada çözeceğim. Eğer beni yaralamamış olsaydın..."

"Eller yukarı!" dedi arkasından gelen bir ses. Sunny elinde tabancamla mutfak kapısındaydı. "Silahını at!" diye bağırdı, adamın ellerini filan kaldırmaya niyeti olmadığını görünce. Adam durup Sunny'yi inceledi.

"Ah, bir cadı," dedi. "O silahla ne yaptığını sanıyorsun?"

Ona arkadan saldırdım ve silahı tuttuğu kolunu arkaya kıvırdım. Silahı bırakana kadar bileğine yüklendim. Dizleri üzerine düşmesini sağladım ve yere yığıldığında Sunny'ye seslendim. "Sunny, kelepçelerimi getir."

"Luna!" diye bağırdı panik içinde. "Yoksa sen?.."

Yeniden o kokuyu aldım. Benden kurtulup ayağa kalktığında garip çıtırtılar duyuldu. Silahı elinden düşüren kuzenime saldırdı. Lanet olsun, Sandovsky'den bile güçlüydü.

"Silahı unut, büyü kullanıyor!" diye bağırdım, ağzı açık olup bitenleri izleyen kuzenime. Adam onu yere devirdi.

Sunny gözlerini kırpıştırıp, sağ avucunu uzattı. "Kandan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

küle!" diye bağırdı. Kan cadılarını uzaklaştırmaya yarayan bir büyüydü ama adamı etkilemedi. İlerlemeyi sürdürdü.

"Kandan küle!" diye bağırdı Sunny. Adam kuzenimin öne uzattığı sağ kolunu yakaladı ve o anda iki mıknatısın birbirine çarpışını andıran etkiyi hissettim.

"O büyüyü boş ver! Adam kan cadısı değil!"

Sunny, adamı ittirdi, yanaklarından aşağı yaşlar akıyor, onu kendine çeken adama korkuyla bakıyordu.

"Şimdi beni ciddiye alacak mısın?" diye sordu adam.

Silahını kaldırdım. O kadar, o kadar ağırdı ki güçlükle tutabiliyordum. Nişan aldım. "Kuzenimi bırak!"

"Onunla beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ama çok canının yanacağına eminim."

Sunny'yi vurmayacağıma emin olmak için, daha aşağıya nişan aldım ve tetiği çektim.

Et bıçağının saplandığı noktadan kanlar fışkırdı. Adam uluyarak Sunny'yi kenara ittirdi, ön kapıya koşup gecenin içine karıştı. O gittikten sonra geriye sadece sallanan sinekliğin gürültüsü ve Sunny'nin hıçkırıkları kaldı.

Silahımı bırakıp yanına gittim. Kollarımı vücuduna dolayıp, onu teselli etmeye çalıştım. "Ço-çok özür dilerim," dedi hıçkırıklar arasında. "Çığlıkları duyana kadar uyanmadım ve silahı almadan önce uzun süre tereddüt ettim..."

"Sunny," dedim ona. "Zamanlaman harikaydı, sen benim kahramanımsın."

Burnunu çekti. "O da kimdi? Kötü olduğu belliydi... Tenimin karıncalanmasına neden oldu..."

"Evet kötüydü," diye ona hak verdim. "Kan yalayıcı, ürkütücü ucubelerden biriydi." Ayağa kalkmasına yardım edip, onu devrilmemiş sandalyelerden birine oturttum. "Burada kal. Mac'e ve olay yeri ekibine haber vereceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok korktum..." diye fısıldadı Sunny. Telefonu alıp 911'i çevirdim. Asla Sunny'ye söyleyemezdim ama ben de çok korkmuştum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

12

On beş dakika sonra Mac evimize gelmişti. Saatte bin kilometre hız yapmış olmalıydı. Hâlâ karanlık olan oturma odasına bakıp kaşlarını çattı.

"Lanet olsun," dedi kapıdan girip ortalığın ne halde olduğunu gördüğünde.

"Biz iyiyiz Mac," dedim. "Bir şeyimiz yok."

"Hayır, iyi değiliz Luna," dedi Sunny. "İyi değilsin." Ona öfkeli bir bakış fırlattım.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım McAllister'a dönüp.

Kolumu tutup inceledi. "Tanrılar aşkına, sana ne oldu? Kolun... Yanmış. Acıyor mu?"

"Sen ne yaptığını -Ay! Beni bırak Mac!- sanıyorsun?"

Bana bir şey söylemeye fırsatı olmadı çünkü olay yeri ekibinin mavi minibüsü, peşinde tanımadığım bir dedektifin arabasıyla evin önüne yanaştı.

"Kırk üçüncü karakoldan Estevez," dedi Mac tanıştırmak için. "Bu da Yirmi Dördüncü karakoldan Wilder. Burası Estevez'in bölgesi."

"Berbat bir olay, Dedektif Wilder," dedi tombik yanaklı, uzun boylu bir adam olan Estevez. "Doktora ihtiyacınız var mı?"

"Doktor çağırdım," dedi Mac. "Ne gerekiyorsa yapılacak."

McAllister'ı bir kenara çektim. "Ben gidip, olay yeri ekibi-

ne kurşunların nereye saplandığını ve odamı göstermeliyim. Sunny'yle kalabilir misin?"

Başını salladı ve kuzenimin yanındaki sandalyeye geçti. "İyi misin?" diye sordu konuşmaya başlamak için.

"Hayır, değilim Bay McAllster," dedi kuzenim. Elleri zangır zangır titriyordu.

"Bana Troy diyebilirsin," dedi Mac. "Gördüğün adamla ilgili neler anlatabilirsin?"

"Hanımefendi," diye seslendi olay yeri ekibinden biri. Merdivenin en üst basamağında duruyordu. "Gelip şuna bir bakabilir misiniz?"

Sol ayağıma yüklendiğimde vücuduma yayılan acıyı görmezden gelmeye çalışarak yukarı çıktım. Cehennem azabından farksızdı ama kimseye bunu belli etmeye niyetim yoktu.

"Uyandığınızı ve saldırganın tepenizde dikildiğini gördüğünüzü mü söylediniz?" dedi teknisyen odama girerken. Flaşlar çaktı ve ışıklar yandı, yerdeki bıçağın çevresi sarı tebeşirle işaretlenmişti.

"Evet," dedim. "Beni susturmak için bıçağı boğazıma dayadı ama eldiven giyiyordu."

"Fiberler için odayı kontrol edeceğiz," dedi teknisyen. "Dürüst olmam gerekirse dedektif, bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. Bu adam tam bir profesyonelmiş. Sadece evinize girmeyi başarmakla kalmamış, girdiği pencereyi de kapamış ki hangi pencereden girdiğini anlamayalım."

"Güllerin arasında ayak izlerine rastladık," dedi ikinci teknisyen, fotoğraf makinesini kaldırıp alet çantasını çıkarırken. "Bu yüzden yatak odanızın penceresinden girdiğini sanıyoruz. Dolabınıza saklanmış olabilir."

O zaman neden kokusunu almamıştım? Ölüm ve kömür kokuyordu. Atlayacağım bir şey değildi.

Yatak odasının penceresine baktım. Eski tip ahşap bir pen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cereydi ve isteseniz de açık kalmazdı. Bir adamın içeriden bile açılmayan bir pencereyi, dışarıdan açtığına inanmakta güçlük çekiyordum. Duvara tırmanacak, sıkışmış pencereyi açmayı deneyecek... İmkânsızdı.

Kadın bir teknisyen dolabımı açıp ayakkabılarımı inceledi. "Herhangi bir şey alınmış mı dedektif?"

"Hayır ve Dior ayakkabılarımla işiniz bittiğinde bıraktığım gibi bulmayı umuyorum," dedim kadın teknisyene. Hoş kokulu güller pencerenin dışından bana bakıyordu, tek bir yaprakları bile dökülmemişti.

Derken bütün vücudumu ürperten bir şey gördüm. Pencerenin çerçevesinin üstündeki metal kilit ince bir beyaz boya katmanıyla kaplanmıştı. Sapasağlamdı ve pürüzsüzdü, çerçevenin geri kalanına tamamen uyuyordu.

"Diğer kapıların zorlanmış olabileceğine dair herhangi bir ipucuna rastladınız mı?" diye sordum arkamdaki teknisyene. "Alt katın pencereleri veya mutfak kapısı sağlam mı?"

"Hiçbiri zorlanmamış hanımefendi," dedi erkek teknisyen. "Sadece dışarıdaki ayak izlerine rastladık."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Odadan çıkıp koşar adım alt kata döndüm. Karıncalanma hissi omurgamdan yukarı çıkıp kafatasıma yayılmıştı. Likanlar -ve insanlar- bir şeyler yanlış geldiğinde böyle tepki verir.

Mac yanıma geldi. "Teknisyen duvardaki mermiyi çıkardı ama ne olduğunu çözemedi. Yumuşak metallerden birinden mi yapılmış?"

"Gümüş," diye fısıldadım.

Mac'in gözleri kocaman açıldı. "Gümüş mermiler mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Koluma baksana, dalga geçiyora benziyor muyum?"

Mac ıslık çaldı. "Demek gümüş mermi gerçekten işe yarıyor?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, ne yazık ki. Neyse ki kötü nişancıydı."

McAlister beni sağlam kolumdan yakalayıp banyoya sürükledi ve kapıyı çarparak kapadı. "Bana gerçekte neler olduğunu anlat Luna."

"Uyandığımda odamda elinde bıçak olan bir saldırgan vardı. Bana Stephen Duncan'dan ve vakayla ilgili geri kalan herkesten uzak durmamı söyledi."

Mac kaşlarını çattı. "Sana neden böyle bir şey söylesin?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Onu ve babasını araştırıyordum."

"Neden?" diye sordu Mac. "Stephen, fahişeleri öldürmeyi seviyor! Al Duncan ise başsavcı, Tanrı aşkına! Luna, lütfen adamın evine gitmediğini söyle."

Beni iyi tanıyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı yüzümdeki ifadeyi görünce. "Bu sefer seni kurtaramam Luna. Kesinlikle işin bitti."

İçimdeki gerilim kaynama noktasına ulaştı ve patladım. "Teşhis için teşekkürler Mac. Şimdi beni öldürmeye çalışan cadıyı anlatmamı ister misin yoksa nutuk atmayı sürdürecek misin?"

Mac, klozetin kapağına oturdu ve küvetin kenarına oturmamı işaret etti. "Cadı mı?" dedi iç çekerek. "Devam et. İşlerin kötüleşeceğini baştan anlamıştım."

"Beni kontrol altına aldıktan sonra..." Neler olduğunu hatırlayınca ürperdim. "Elimi kanıma buladı ve ceketinin önünü açıp elimi göğsüne değdirdi. Derisinde işaretler vardı... Dövmeler. Semboller."

Göğsüne dokunduğumda elektrik çarpmış gibi hissetmiştim. Bunu hatırlamak göğsümdeki yaranın sızlamasına ve ellerimin titremesine neden oldu.

"Bir şey söyledi mi?" diye sordu Mac.

"Artık işaretlendin ve yaptığın her şeyi göreceğiz dedi." Ona

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inanmamıştım ama Mac'e cadının çenemi tutmamı öğütlediğini söylediğimde yine de kalp atışlarım hızlandı.

Mac çenesini ovuşturdu. "Ne için işaretlendin? Hem biz derken kimden bahsediyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Bunu söylediğinde ona vurdum ve kaçtım. Peşimden alt kata geldi, gümüş mermiyle beni vurdu ve buzdolabının arkasına saklandığımda Sunny benim silahımla, onun işini bitirdi."

"Ya sonra?"

"Sonra kaçtı," dedim Mac'e, gözlerinin içine bakarak. "Gittiğini gördüğüme sevinmedim dersem yalan olur."

"Senin kurtkadın olduğunu biliyordu," dedi Mac. "Yoksa neden gümüş kurşun getirsin?"

"Ve cadıydı," diye hatırlattım. "Buraya sihirle gelmiş olmalı, şimdi de benim kanımı ve işaretleri kullanarak kim bilir neler yapacak..."

"Eğer adam kan cadısı değilse, o zaman ne?" dedi Mac.

Gözlerimi kapadığımda göğsündeki işaretleri görebiliyordum, kapkara dokunaçları olan iğrenç canavarları andırıyorlardı.

"Çok güçlüydü," dedim sonunda. "Benim peşime düşmesinin bir nedeni olmalı."

"Estevez bu soruşturmayı en iyi şekilde yürütecektir," dedi Mac. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı Luna?"

Ayağa kalktım. "Evine gidebilirsin Mac, böylece Sunny ve ben de biraz dinlenebiliriz."

"Ya cadı geri gelirse?"

Bu düşünce, uykusunda insanı ezen bir karabasan gibi yüreğime oturdu. "Gelmeyecek. İstediğini aldı."

Mac iç çekti. "Hoşuna gitsin gitmesin, bu gece burada kalacağım dedektif. Sen öteki dünyaya ait şeylerle mücadele edebilirsin ama kuzenin sadece insan, üstelik travma geçirmiş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir insan." Kapıyı açtı. "Bana hangi kanepede uyuyacağımı göster."

Koluma dikiş atıldıktan ve sargı bezleriyle sarıldıktan sonra acil yardım servisindekiler, bana ağrı kesici verdi ve haftalardır ilk kez rüya görmediğim rahat bir uyku çektim. Neyse ki hiç kimse yaramın neden yanık izlerini andırdığını sormadı.

Uyandığımda Mac gitmişti, Sunny ise mutfaktaki cam kırıklarını süpürüyordu. Yalınayak olduğumdan kapının eşiğinde durdum. "Otların için özür dilerim."

Boş ver dercesine elinin salladı. "Her zaman büyükanneden yeni otlar alabilirim."

"Başına bunların gelmesine neden olduğum için üzgünüm."

Sunny süpürmeyi kesip oturma odasına geldi. "Özür dilemesi gereken benim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

Kanepenin kenarına oturup, işaret parmağının kenarını kemirdi. Çocukken bunu yaptığında acımasızca onunla dalga geçerdim.

"Onu kovma büyüm işe yaramadı," dedi sonunda.

"Kan cadısı değildi, Sunny," dedim. "Olanlardan sen sorumlu değilsin, bana inan."

"Bu da öteki mesele. Kan cadısı değilse o zaman neydi?"

Yanına oturdum. "Bu sorunun yanıtını birlikte bulacağız."

"Belki büyükanne..."

"Büyükannenin yardımı olmadan."

Sunny süs yastıklarından birine sarıldı. "O zaman kimden yardım isteyeceğiz?"

Nazikçe bacağına dokundum. "Birilerini bulacağım."

Bilgisayarımı açıp, Google'da dolaştım. Önce *kara büyü uzmanı* kelimelerini girip arama yaptım. Karşıma medyumlar ve kurt-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larla yakın temasta olmanın ne kadar tehlikeli olduğundan bahseden sağcı siteler çıktı.

Kara bilgi kelimelerini aradığımda da sonuç aynıydı. *Likan, okült, doğa üstü* ve *paranormal* kelimeleriyle şansımı denedim. Fantastik sanat siteleri, vampirler için kurulmuş bir forum -siyahlar içindeki kırmızı makyajlı insanların fotoğrafları vardı- ve hayalet avcılığı siteleri çıktı karşıma. Bir de Nocturne'ün Perili Evleri adlı turun ilanına rastladım. Hayalet Kasaba, gezi listesinin başındaydı. Anlaşılan müstakbel hayalet avcıları, yaratıklar tarafından yenmeyi dert etmiyorlardı.

Duraksadım.

Meggoth. Ara.

Karşımda tek bir site belirdi, tıkladığımda Nocturne Üniversitesi kütüphanesindeki bir PDF dosyasıyla karşılaştım. 1970'de yazılmış bir mezuniyet teziydi. "Maggoth'un Yüzleri: Modern Dünyada İblis İstilası." Yazarın adı Jacob Hoskins'di. Belki o, bana aradığım yanıtları verebilir, Meggoth adının neden bu kadar tanıdık geldiğini söyleyebilirdi.

Mezunlara ayrılan bölüme baktım ve orada yazan numarayı çevirdim.

"Mezun işleri."

"Merhaba. Benim adım Luna Wilder. Eski mezunlarınızdan birine ulaşmaya çalışıyorum. Jacob Hoskins?"

Kısa bir duraksamanın ardından neşeli sesin sahibinin derin derin nefes aldığını duydum.

"Alo?"

"Mezunlarımızla ilgili bilgiler gizlidir," diye açıkladı. "Ama Hoskins hâlâ üniversiteye bağlı. Ne amaçla onu arıyordunuz?"

"Ben polis memuruyum. Üniversitedeyken yazdığı tez hakkında kendisiyle görüşmem gerekiyor. Meggoth'un Yüzleri?"

Kelimeleri söyler söylemez havanın donduğunu hissettim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Üzgünüm, size daha fazla bilgi vermem mümkün değil," dedikten sonra telefonu kapadı. Telefondan gelen dıtt sesini duydum. Kaba yaratık. Resmen gidip canlarını sıkmam için bana davetiye çıkarmıştı.

Üst kata çıktım, elli mekik, elli şınav çektim ve yatağa gidip öğlene kadar uyumayı başardım.

Eski Blackburn arazisine inşa edilmiş olan Nocturne Üniversitesi, yıllardır şehirden ve kıyı bölgelerden gelen gençlerin eğitim aldığı yerdir. Theodore Blackburn 1870'de devasa malikânesini şehre bağışlamış. Bunda, evde işlenen çifte cinayetin de rolü olduğunu sanıyorum. (Bayan Blackburn ve kadın hizmetkârlardan biri öldürülmüş.) Öğrenciler sık sık artık kütüphane olarak kullanılan bölümün kubbesine tırmanmaları için birbirine meydan okur ve arada bir inmelerine yardım edebilmek için itfaiyeci merdiveniyle polislerin üniversiteye gelmesi gerekir.

Blackburn binası sonraki dönemlerde inşa edilmiş, İngiltere'deki parlamento binasını andıran tuğla bir yapıdır. Üç fakülteye ev sahipliği yapar. Girişteki isim listesini kontrol ettikten sonra Hoskins'i bu fakültelerden ikincisinde buldum, küçücük bir penceresi olan küçücük bir ofisi vardı ve her taraf düzgün bir şekilde dizilmiş kitaplarla doluydu.

Kapı aralık olmasına karşı tıklattım. Hoskins olduğu yerde sıçrayıp gözlüklerini düzeltti. Yanakları çökmüş, kısa saçlı, aşırı zayıf bir adamdı. Gri gözleri metal çerçeveli gözlüğünün arkasından bana bakıyordu.

"Bay Hoskins," dedim elimi uzatarak. "Ben Dedektif Wilder. Mezunlar bürosu aracılığıyla size ulaşmayı denedim ama..."

Hoskins sandalyesinden fırladı ve cılız parmağıyla kapıyı işaret etti. "Defol! Buna taciz denir!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Bay Hoskins, tek istediğim sizinle konuşmak."

"Profesör Hoskins! Gerçi sizinkilere kalsa çoktan işten atılmış olurdum. Ofisimden defol!" Masasındaki telefona uzandı. "Ya hemen gidersin ya güvenliği çağırırım!"

Kapıyı kapayıp Hoskins'e yaklaştım. Gözleri büyüdü ve solukları hızlandı. Bakır kokusu burun deliklerime doldu.

"Profesör, benden korkmanız gerekmiyor," dedim. "Sadece size sormam gereken sorular var."

Ahizeyi yerine bıraktı. "Bana, hayatım boyunca yetecek kadar soru soruldu hanımefendi ve artık kimsenin sorusunu yanıtlamak istemiyorum."

Rozetimi işaret etti. "Genç ve güzel olabilirsiniz ama o rozet sizi kabadayının teki yapıyor."

Şansa bakın, konuyla ilgili bilgisi olan tek kişi polislerden nefret ediyordu. "Buraya resmi görevle gelmedim," dedi Hoskins'e. Onu sakinleştirebilmek umuduyla alçak sesle konuşuyordum. "Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa..." Rozetimi çıkarıp kaldırdım. "İşte. Artık birbiriyle konuşan sıradan iki kişiyiz."

Uzun uzun bana baktı. Halının ortasında dururken kendimi çırılçıplak hissettim.

"Sanırım olup bitenleri hatırlamayacak kadar gençsin," dedi sonunda. "Önceki davranışlarım için özür dilerim. Senden. Polisten asla özür dilemem." Polis kelimesini küfreder gibi söylemişti.

Masanın karşısındaki deri koltuğu işaret ettim. "Oturabilir miyim?"

"Hayır," diye beni tersledi Hoskins. "Bana ne istediğini söyle." Koltuğuna oturup, dosyalarıyla ilgilenmeye döndü.

"Şey... Tamam." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aldım. Ciddi yüz ifadesi ve belirgin aksanına bakılırsa Hoskins'in öğ-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rencilerini azarlamakta usta olduğu belliydi. En azından ben azarlanmış bir öğrenci gibi hissediyordum.

Hoskins en üstteki dosyayı açıp, dolmakalemle not verdi. "Ne söyleyeceksen söyle."

"Meggoth'un Yüzleri başlıklı bir tez yazmışsınız. Öğrenciyken," dedim fazla uzatmadan. "Meggoth'un ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Kim olduğunu demek istiyorsun," dedi Hoskins başını kaldırmadan.

"Tamam, öyle olsun, kim?"

İç çekip elindeki dosyayı kapadı. "Buna pişman olacağımı şimdiden hissedebiliyorum Dedektif Wilder."

Gözlerinin içine bakabilmek için oturdum. Hoskins hemen ayağa kalktı. "Bana Luna diyebilirsiniz," dedim.

"Meggoth, kan cadılarının ilgisini çeken ve geri kalanlarımıza binlerce yıl eziyet etmiş varlıklardan birinin adıdır."

Varlık...

Her şey yerli yerine oturuyordu. Meggoth. Varlıklar. Ritüeller. Otuz yıl öncesinin manşetleri gözümün önüne geldi, biri katile, diğeri kurbana ait olan iki cesedi hatırladım.

"Sedir Tepesi," diye fısıldadım.

Hoskins dudaklarını büzdü. "Şimdi rahatsız edilmekten neden hoşlanmadığımı anlıyorsundur."

Karşımdaki adama baktığımda fare suratlı profesörün otuz yıl önceki hali gözümün önüne geldi. Gözlükleri aynıydı. Tutuklandığında çekilen fotoğrafı hatırladım.

"Sedir Tepesi cinayetleri araştırılırken yaşadıklarınız..." diye söze başladım.

"Neler yaşadığımı bilemezsin," dedi Hoskins. "Anlıyormuş numarası yapma. Hâlâ bir işimin olmasının yegâne nedeni alanımda uzman olmam. Pek çok konferansta konuşma şansını,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kitap anlaşmamı kaybettim. Adıma kara çalındı. Hepsi polislerin suçu."

Gözlerine bakamıyordum, çünkü haklıydı. 1970'lerin başında, kan cadısı olmakla suçlanan herkes Salem'dekini aratmayan bir öfkeyle karşılaşıyordu. Hoskins yeterince delil olmamasına karşın tutuklanmış ve aynı uyduruk deliller doğrultusunda hapse atılmıştı. Ancak laboratuvarlardan birinde, haftalar sonra kan grubunun Sedir Tepesi katilininkiyle uyuşmadığı tespit edildiğinde serbest bırakıldı. Nocturne polisi Marcus Levinson'u yakaladığında çok geç kalınmıştı ve adam başka bir sürü kadını öldürmüştü.

Hoskins, masasının başına döndü. "Git artık. Bu sefer ciddiyim."

Dediğini yapmak yerine derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. "Profesör, yardımınızı istemeye hakkım yok. Marcus Levinson zengin olduğu ve korunduğu için hayatınız mahvoldu. Polisler korkunç bir hata yaptı. Ama bana, ihtiyacım olan bilgiyi vermezseniz çok kötü şeyler olacak."

Kalemini bırakıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Sana yardım edemem."

Tatlı tatlı konuşmak bir yere kadardı. Başını kaldırdığında beni görmesi için öne eğildim. "Bana Meggoth'un kim olduğunu söyleyin."

Hoskins'in elleri titredi ve gözleri parıldadı. "O, öfkenin gölgesidir dedektif. Dünyalar arasında dolaşır. Meggoth, çok yaşlı ve çok korkunç bir şeyin adlarından biridir."

Bağırsaklarım sökülüyormuş gibi hissettim. "Bir iblis."

"Düşüş'ten sağ çıkan üç iblisten biri. Efsaneye inanılacak olursa."

Bir hafta önce olsa, suratına bakıp gülerdim. Şimdi inanamamakla korku arasında gidip geliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama dünyamızda olması mümkün değil," dedim. "İblisler çağrılmadan var olamaz. Aslında cadılara kulak verirseniz, iblisler hiçbir koşulda var olamaz."

"Birkaç yüzyıl önce doktorlar, bakterilerin var olmadığına inanıyordu," dedi Hoskins. "İblisler var, dedektif. Ve güçlüler. Marcus Levinson'un istediği de buydu, güç." Ellerini seyrelen saçlarının arasında dolaştırdı. "Geri kalan bütün enerjiler gibi, iblisler de çağrılabilir. Levinson bunu biliyordu ve deneyip durdu. İblisi çağırmayı başaramadığı için öldürmeyi sürdürdü ve her seferinde öfkesi daha da arttı. Çaresizce, anlamadığı bir şeye ulaşmaya çalışıyordu."

"Levinson delinin tekiydi," dedim Hoskins'e nazikçe. "Amatör bir cadı olmasaydı bile başka bir neden bulup o kadınları öldürürdü."

"Bakıyorum çok eminsiniz dedektif," dedi Hoskins. "Neden?"

Bir an kendi kendimle mücadele ettikten sonra yakamı sıyırıp Hoskins'e omzumdaki ısırık izlerini gösterdim.

Utanıp başını çevirmedi, gözlüğünü çıkarıp camlarını üfledi, yeniden taktı ve daha yakından bakmak için eğildi. "Anlıyorum," dedi sonunda. "Bu durumda, dedektif, temkinli olmanı öneririm. Sedir Tepesi katili çalışmalarında başarısız oldu ama iblisi çağırmayı deneyen bir sonraki cadının başarısız olacağına inanmamız için bir neden yok."

"Uyarınız için biraz geç kaldınız," dedim. "Şimdiden birinin saldırısına uğradım. Bana, ne tür bir cadının kendi kanı yerine, kurbanın kanını kullandığını söyleyebilir misiniz?"

Hoskins bakışlarını yukarı çevirdi. "Bazı kitaplarda kan ritüeli yapmadan enerjiyi vücutları aracılığıyla aktaran cadılardan bahsedilir. Sana saldıran kişi bu tür büyüler kullanıyor olmalı."

"Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"İnan bana değil," diye bana hak verdi. "Hem de hiç. Öyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir güç kazanmak için bahsettiğin cadı neredeyse sürekli olarak vücudunu, enerjiyle beslemek zorunda. Üstünde her zaman enerji çeken bir çember olmalı."

"Dövmeler," dedim.

Hoskins başını salladı. "Deriye dövme yaptırmak kesinlikle etkili bir yöntem olurdu. Daha fazla yardımcı olamayacağım için özür dilerim."

Kapıyı açtığımda öğleden sonra güneşi, Hoskins'in küçük ofisine doldu. "İnanın bana profesör, hayal ettiğimden daha fazla yardımınız dokundu."

Ayağını yere sürttü ve neredeyse gülümseyecekti. "Bugün hâlâ Levinson'un o törenlerle ne elde etmeye çalıştığını merak ediyorum."

Ben de merak ediyordum. Sedir Tepesi cinayetleri pek çok açıdan peşinde olduğum katilinkilerden farklıydı ama Marcus'un, Lilia'nın katiliyle pek çok ortak noktası da vardı. İkisi de deli, sadist ve kara büyü düşkün tiplerdi.

"Öğrenirsem ilk size haber vereceğim," dedim ona.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON ÜÇ

Ertesi gün yaklaşan dönüşüm yüzünden öfkeli ve acı içindeydim. Üniversitenin yakınlarındaki bir ara sokakta dolaşıyordum. Hoş bir yağmur, daha doğrusu yoğun bir sis etrafı sarmıştı. Kirpiklerime düşen damlalar, dükkânların vitrinlerindeki neon ışıklarıyla yazılmış yazıları bulanıklaştırıyordu.

Devere sokağı tam eski Nocturne'e ait bir yerdir: Kiremit binalar, ağaçları çevreleyen demir parmaklıklar, gaz lambaları. Bodrum katlardaysa pek çok yasa dışı iş yürütülür.

İkinci Deri bu tür işlerin yapıldığı yerlerden biriydi, dükkâna Çin ejderhaları işlenmiş ufak bir kapıdan giriliyordu. Neon ışıklı levhada, vücudu her tür piercing yapıldığı söyleniyordu; vitrinin köşesine beş köşeli yıldız çizilmişti. Bu işaret, kurtların ve cadıların içerde hoş karşılandığının göstergesiydi. Kapıyı ittirip açtığımda tepedeki çanlar çaldı.

Loş ışıklar ve tütsü kokusu beni çarptı. Duman altı olan dükkânda önümü görebilmek için gözlerimi kıstım. "Perry?"

"Arkadayım," diye seslendi. Siyah ahşap tezgâhın etrafından dolaşıp arka odaya girdim. Ön tarafın aksine aydınlıktı, duvarlar yağlı boya resimler ve dövme çizimleriyle kaplıydı. İçerdeki yegâne mobilyalar siyah deri kaplama dişçi koltuğu ve ufak masaydı. Perry'nin sırtı bana dönüktü, cılız vücudu iki büklümdü ve atkuyruğu, kara bir yılan gibi omuzlarının ortasında sallanıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Homurdandı. "Şikâyet edemem." Eli hareket ettiğinde mürekkeple yapılmış bir çizimin kenarını gördüm. Alevler içinde bir kadın kolu.

"Sana sormam gereken bir soru var," dedim.

Bana bakmak için taburesinde döndü. "Ne kadar sıra dışı bir durum dedektif." Sırıttı.

Çoğu insan Perry'yi ilk gördüklerinde şok geçirir ve bazıları gerçekten dehşete düşer. Yüzünün yarısı yara içindedir, bir gözü kaymıştır ve saçlarının o tarafı bembeyazdır. Yüzünün diğer yarısıysa normaldir. Çarpık dişler, faremsi surat ve buz mavisi gözler. Boynundan kim bilir nereye kadar uzanan dövmeleri vardır. Konuşurken dili, yılanlarınki gibi dışarı çıkıp durur.

"İlginç dövmeleri olan biriyle tanıştım," dedim. "Dövme denemez aslında, üzerine yerleştirilmiş mühürlerdi. Bu konuda bir şeyler bildiğini umuyorum."

"Mühürler, işaretler? Hayır," dedi Perry. "Ben öyle şeyler yapmam. Mürekkep benimle konuşur. Et sadece tuvaldir."

"Ne olursa olsun. Bu işlerin kime yaptırıldığını biliyor musun?"

Perry kalemiyle oynayıp, kötü gözünü bana çevirdi. Bir adım geri çekildim. Beni iğrendirdiği için değil, beyaz göz size baktığında, bakan kişi aslında Perry olmadığı için.

"Cassandra Lavey'i deneyebilirsin," dedi. "İlanlarını görmedin mi?"

Başımı iki yana salladım. Perry ofladı. Ardından yüzünün yaralı tarafını bana dönüp, kazıkta yanan kadın çizimine yeni alevler ekledi.

"Dur da dövmelerine bir bakayım," dedi ayağa kalkarken. "Otur."

"Zamanım yok," diye yalan söyledim. "Çalışıyorum ve bunlar..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Sadece bir dakikamı alır," dedi ve dişçi koltuğunu işaret etti. Başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Sırtımı görebilmesi için gömleğimi sıvadım.

Perry homurdanıp, parmaklarını tenimde dolaştırdı. "Kendine verdiği adla Leydi Cassandra tam bir vücut süsleme tanrıçası. Cumartesi geceleri, köşedeki barda herkesin gözü önünde insanların vücutlarına damgalar ve mühürler işliyor. Gösteri düşkünü sürtük. Sanatımızı ucuzlatıyor."

"Mühürler ve büyü onun alanına mı giriyor?"

"Eğer kör bir bıçağın ve yeteneksiz ellerin herhangi bir alanı olabilirse," dedi Perry. "Dövme, dokunulamayacak kadar kızgın, onu çok zorlamışsın."

İç çektim. "Öyle de diyebilirsin."

Bana, ayın evreleriyle çevrelenmiş çember içindeki beş köşeli yıldız dövmesini Perry çizdi. O dövme, içimdeki kurdu kontrol altında tutmama yardım ediyordu. En azından masumların kaçmasına yetecek kadar uzun süre dönüşmüyordum. Gerçi son zamanlarda işe yaradığından emin değildim.

"İşaretler ve sembollerle neden ilgilenmeye başladığını söyleyecek misin?" diye sordu Perry.

"Hayır," dedim. Sıradışı durumu nedeniyle Perry'ye güvenim sınırlıydı. "Ama yardımların için teşekkürler."

"Kahretsin," dedi Perry. "Eğer o dövme işe yaramıyorsa yardım edememişim demektir."

Gömleğimi indirip koltuktan yavaşça kalktım. "İşe yarıyor. Ama dönüşme ihtiyacı duymama neden olan pek çok şey yaşadım."

Perry başını yana eğip, iyi gözüyle bana baktı.

"Bir kurtla tanıştım," diye devam ettim. "Aslında iki kurtla. Ağabey ve kız kardeş."

"Ağabey senin tipin miydi?" diye sordu Perry.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Orası tartışılır," dedim, Dmitri'nin gözlerini düşünmemeye çalışarak.

"Canını yakarsa haber ver, tüylü poposunu karanlık çağlara geri yollarım," diye homurdandı Perry, kalemini eline alırken.

Gülümseyip sağlam omzuna dokundum. "Beni kollamasan ne yapardım."

"Hah!" diye karşılık verdi. "Tılsım Ayaklanmaları'ndan beri öyle olmadığını biliyorum. Yine de umursuyormuş gibi davrandığın için teşekkürler."

Ona baktım. "Ciddiyim Perry. Bana yardım etmeye çalışan ve mızmızlanmadan elinden geleni yapan tek kişi sensin."

Kötü gözü kayıp bana baktı. "Ne yapacaktım? İnsanları öldürmene izin mi verseydim?"

Kalbim duracak gibi oldu ve bunları söyleyenin Perry olmadığını kendime hatırlattım. O da benim gibi rahatsızdı. Benim nasıl bir suçum yoksa onun da suçu yoktu. Suçlanacak biri varsa o da Joshua'ydı.

"İyi misin?" diye sordu Perry'nin yüzünün insana benzeyen tarafı. Başımı salladığımda sarsıldığımı anlamış olacak ki surat astı. "Söylememem gereken bir şey mi söyledim yine?"

"Önemli değil," dedim. "Hoş olmayan gerçekleri dile getirdin." Dükkânın ön tarafına yürüdüm.

"Hey, Wilder," diye seslendi Perry.

Duraksadım. "Evet?"

"Cassandra'yı görürsen, ona selamlarımı ilet," dedi.

Fairlane'nin yolcu koltuğu kutularla ve kâğıtlarla kaplıydı. Ne yazık ki aç olduğumda önüme gelen her şeyi yerim. Son zamanlarda kendimi Tavuk Kulübesi'nden aldığım tavuklarla besliyordum. Kızartmaları enfesti. Ayrıca müşteri olarak oraya gitmeyi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

seviyordum çünkü gençliğimin bir kısmını iki kuruş uğruna orada işkence çekerek geçirmiştim.

Devlet üniversitesinin parasını bir şekilde ödemek zorundaydım.

Stephen Duncan'ın yüzü dosyanın içinden bana baktı. Onu bir ara McAlister'e geri vermem gerekiyordu. Şimdi işe mahvetme sırası Bryson'daydı. Kimseye itiraf etmek istemesem de cadı, görevini iyi becermişti. Korkuyordum ve izlendiğim hissini üzerimden atamıyordum. Göğsümdeki kesiğe dokundum, hâlâ acıyordu.

Duncan dosyasını düzeltiyormuş gibi yapıp Profesör Hoskins'i düşündüm. Neden bahsettiğini bildiği hissine kapılmıştım ama onun da birkaç tahtasının çatlak olduğu kesindi.

Elime, *arşive git* yazdım, böylece bir ara Sedir Tepesi dosyalarına bakmayı unutmayacaktım. Anahtarı kontağa sokup, Stephen'ın resmini en üste aldım ve dosyanın üstüne ataçla sabitledim.

O zaman onu fark ettim: Boynunda bir karaltı, Alderbay kazağının yakasından görünüyordu. Bir dövme veya doğum izi olabilirdi ama kötücül bir havası vardı. Gözlerimi kısıp baktığımda aklıma Hayalet Kasaba'nın kaldırımının alev alışı geldi.

Arşivler bekleyebilirdi ve mühürlü cadıya da lanet olsundu. Korku geldiği gibi çabucak gitmiş ve yerini yeniden yırtıcı hayvanlara özgü içgüdülerim almıştı. Gaza basıp, hapishaneye doğru yola çıktım.

Stephen, karakoldaki hücrelerden bölge hapishanesine nakledilmişti. Kapıda görevli olan polis, rozetime şöyle bir baktıktan sonra ziyaretçi formunu bana uzattı ve dergisini okumaya döndü.

Metal dedektöründen geçip aynı ölçüde ilgisiz bir kadın gardiyan tarafından arandıktan sonra görüşme odasına alındım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç dakika sonra Stephen getirildi. Parlak sarı tulumu içinde sefil bir görüntüsü vardı.

"Ne istiyorsun?" dedi karşımdaki sandalyeye yığılırken.

Yanımda, derdimi anlatmama yarayacak bir sürü şey getirmiştim. Örneğin Lilia'nın olay yeri fotoğrafları. Önüne koyduğumda fotoğrafa şöyle bir baktı ve arkasına yaslandı.

"Onu tanımıyorum."

Fotoğrafı suratına yaklaştırdım. "Tekrar bak. Tanıyorsun."

Uzanıp, fotoğrafı elimden kaptı ve masaya koydu. "Tanımıyorum diyorsam tanımıyorumdur. Sizin sorununuz ne? Marina'yı da ben öldürmedim." Bakışlarını kaçırdı. "Neden bana inanmıyorsunuz?"

"Genelde cesedin yanında üstü başı kanla kaplı biri varsa, ondan şüpheleniriz. İstersen polis içgüdüsü de. Hele o kişinin becerdiği iki kadın art arda öldürülmüşse iyice şüpheleniriz. Sicilin oldukça kabarık evlat."

"Söyleyecek başka bir şeyim yok," dedi Stephen. Sözünü de tuttu, çenesini kapayıp gözlerini, aramızdaki çelik masaya dikti.

Sessizliğin uzamasına izin verdim ve zihnimde zanlı listesini gözden geçirdim. Dmitri'nin, cinayeti işleyecek fırsatı vardı ama katil o değildi, bundan adım gibi emindim. Zengin çocuğu Stephen ise delillere inanılacak olursa cinsel sorunları olan, işkence düşkünü bir katildi. Ya da ikisi de katil değildi ve dışarıda bir yerlerde kadınlara işkence etmekten zevk alan, kim olduğunu bilmediğimiz bir katil özgürce dolaşıyordu. Hepsinin birbirine bağlı olduğu hissine kapılıyordum ama görüntü bir türlü netleşmiyordu.

"Kuzgun'da, bana kurtadamın Marina'yı öldürdüğünü söyledin," dedim. "Bu kızı da mı kurtadam öldürdü?" Derin bir nefes alıp, kendimi yalan söylemeye hazırladım. "Seni defalarca onunla gören bir şahidimiz var Stephen. Deliller senin katil olduğunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gösteriyor. Şimdi bana yalan söylersen mahkemeye çıktığında işlerin daha da kötüye gideceğini biliyorsun."

Stephen'ın, müşterisiyle buluşacağı zamanlarda, Dmitri'nin, Lilia'yla gitmediğini bilmesi gerekmiyordu. Birini sorgulamak, sivri bir sopayla timsahı dürtmeye benzer. Tepki almak için her şey yapılır.

Birinin onları gördüğünü bahsettiğimde irkildi. Anlaşılan kurnazlık ve hukuktaki ayak oyunlarını bilmek Duncan ailesinin bütün üyelerinin paylaştığı özellikler değildi.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye tekrarladı. Derin bir nefes aldı ve pis bir ses tonuyla devam etti. "Sürtüğü tanımıyordum."

Stephen'ı ensesinden yakalayıp, suratını masaya vurdum. Yanağını fotoğrafa yapıştırdım. "Onun adı Lilia Desko'ydu," dedim. "Uyuşturucu verilmişti, işkence görmüş ve ara sokakta ölüme terk edilmişti. Bak ona," dedim Stephen elimden kurtulmaya çalışırken. "O sadece bir vücut değil. Yüzü olan genç bir kız. Onu sevenler vardı. Bunu ona sen yaptın ve seni hiç kimse elimden kurtaramaz."

Başını bıraktım. Kafasını sallayarak geri çekildi. "Yapmadım!" diye bağırdı. Yüzündeki şımarık çocuk ifadesi kaybolmuş, gözlerinde Kuzgun Oteli'nde onu gördüğüm zaman beliren çaresiz ifade belirmişti.

"O zaman kimin yaptığı söyle Stephen," dedim.

Konuşmadan önce başını deliler gibi iki yana salladı. "Yapamam!"

"O zaman ne söyleyebilirsin? Çünkü bu noktada hâlâ katilin sen olduğunu düşünüyorum."

Burnunu çekti. "Birkaç kez çıktık. Lilia ve ben."

Nihayet. "Ne kadardır onun müşterisiydin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Altı ay. Yeniden şehre, babamın yanına taşındığımdan beri." Kelepçelerin altından bileklerini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ovaladı. "Tatlı ve aptaldı... Bir fahi... Çalışan bir kıza göre fazlasıyla saftı."

Bir yabancının verdiği uyuşturucuyu alacak kadar mı saftı? "Lilia uyuşturucu kullanıyor muydu?"

Başını salladı. "Sanırım metamfetamin kullanıyordu. Bir iki kere kokain aldık." Stephen dudağını ısırdı ve acıyla kıvrandı. "Tanrım, babama bunu söyleme."

"Boynumda tasma yok Stephen, ben savcının köpeği değilim."

"Lilia temiz kalmaya çalışıyordu," dedi bu sözün üzerine rahatlamış olarak. "Belediyenin bedava uyuşturucudan kurtulma programına katılmıştı. Kolay değildi. Hemen bırakmasını istediler ve dayanamayınca yeniden başladı. Sürekli ağlayıp uyuşturucuyu bırakamadığından yakınıyordu. Gerçekten dedektif, çok sinir bozucuydu."

Baba Duncan ne kadar kontrollüyse, oğlu da o kadar duygusaldı. Stephen bir düşmanca davranıyor, bir nostaljiye kapılıp hüzünleniyordu. Ruh hali saniyeden saniyeye değişiyordu. Birilerinin sinir bozucu olduğundan bahsedecekse, önce aynaya bakmalıydı.

"En azından onu destekleyen bir erkek vardı," dedim Sandovsky'yi düşünerek.

"Haa, evet, erkek arkadaşı," dedi Stephen burnunu çekerek. "Ne kahraman ama."

Dmitri'nin, Stephen'ın olup olabileceğinden çok daha yürekli bir erkek olduğunu dile getirmenin bana bir yararı olmazdı. Bu yüzden, "Lilia'yı en son ne zaman görmüştün?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sanırım üç hafta önce. Marina kıskançlık etmeye başlamıştı."

"Yanlış cevap Stephen," dedim ona. "Şahidim öldüğü gece, kızın seninle buluştuğunu söyledi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şahidin yalan söylüyor," dedi bana kollarını göğsünde kavuşturmaya çalışarak. Kelepçeler yüzünden yapamadı. İlk defa onu az da olsa Alistair'e benzettim.

"Şimdilik şahidime, sana güvendiğimden daha fazla güveniyorum," dedim. "Neden bana doğruyu söylemiyorsun? Bir kez olsun serserilik etme."

Stephen parmaklarıyla masada ritim tuttu. Ya sürekli kıpırdanıyor ya da boşluğa bakıyordu. Uykusuzluk ve stres yüzünden mi böyle davrandığını, yoksa hapishanede kendisine kokain satacak birini mi bulduğunu merak ettim.

"Marina'nın öğrenmesini istemedim. İlişkimiz ciddileşiyordu. Ama Lilia ve ben bazen buluşurduk. Marina bu işlere bulaşmış olabilirdi ama aslında tutucu bir kızdı. Çocuk yapmak, babamla tanışmak istiyordu."

"Lilia öyle değil miydi?"

Burnunu çekti. "Kesinlikle hayır. Vahşi bir çocuk gibiydi. İlişkimizi onaylamıyorsa babamın canının cehenneme olduğunu söylerdi." Parmaklarıyla ritim tutmayı kesti ve donuk donuk bakmaya döndü. "Bu özelliğini sevmiştim."

Stephen'ın yanında Marina'yla Duncan'ların evine gittiğini ve kadını, hayatının aşkı olarak Alistair'e tanıştırdığını hayal ettim. İmkânsız. Babası alt sınıftan bir kadını gelin olarak kabul etmektense, fare zehiri yemeyi tercih edecek birine benziyordu.

"Onları ben öldürmedim," dedi bana yeniden.

İç çektim. "Stephen, şu an için bunun bir önemi yok. Onlar yine de ölü."

"O zaman belki de işini yapmalısın ve, bilmem ki, buraya gelip beni taciz etmek yerine katillerini bulmayı denemelisin."

İlla saygısızlık etmesi gerekiyordu, değil mi?

Yeniden onu boynundan yakaladım ama bu sefer mücadele etti. Güçlüydü ama sıradan bir sporcu eskisinden daha güçlü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değildi. Tulumunun yakasından tuttum ve boynundaki ize baktım. Mürekkep, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Derisine yapılmış bir dövmeydi. Üstünden büyü yayılan bir damga.

Parmağım dövmeye değdiği anda elektrik çarpmış gibi oldum ve yerimden sıçradım. Bana saldırıldığı zamanki yanık ozon kokusunu andıran bir koku içeriyi kapladı.

Stephen soru sorarcasına bana bakıyor ve yanağını ovuşturuyordu. Anlaşılan masaya çarptığımda canı yanmıştı.

"Senin sorunun ne?"

Oturup avucumu ovuşturdum. "Ne kadardır boynunda dövme var?"

Gözlerini kırpıştırıp aptal aptal bana baktı. "Ne dövmesi?"

Masum numarası yapmayı anlarım ama bu kadarı da aptalcaydı. "Boynundaki dövme Stephen. Damga."

"Dedektif Wilder," dedi iskemlesinin kenarına kayarak. "Benim hiç dövmem yok. Şimdi buradan gidin ve avukatım gelene dek bir daha dönmeyin."

"Onu görmüyorsun..." diye mırıldandım. Stephen'ın tenindeki dövme gözümün önünde büzülür gibi oldu. Oğlanın onu görmediğini kabul edebilirdim. Acemi cadılar bile nasıl göz boyama büyüsü yapacaklarını bilir. Ama nasıl olmuş da dövmenin yapıldığını fark etmemişti? İnsanın derisine batan iğnenin acısını hissetmemesi imkânsızdır.

Stephen ayaklarını yere vurdu. "Ağzın açık bana bakmayı bırak! Sana gitmeni söyledim!"

Şimdi konuşması da Alistair'e benziyordu.

"Gitmeden önce sana bir öğüt vereyim," dedim ona. "O kadınları öldürmemiş bile olsan bir şekilde bu işe bulaştın. Benden ne kadar çok şey saklarsan, dönüp zengin kafanı süs olsun diye duvara asma ihtimalim o kadar artar."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Demek mesele bu," dedi Stephen. "Zenginlere kızgınsın ve hırsını benden çıkarıyorsun."

Ayağa kalktım ve ona karşılık vermeden önce düğmeye basıp gardiyanı çağırdım.

"Başka birini öldürmeden önce gaz odasını boylaman için elimden geleni yapıyorum, hepsi bu." Kapının kilidi açıldığında gardiyanın geçebilmesi için kenara çekildim.

"Bu arada," dedim onu yanımdan geçirdiklerinde, "zorlu bir hayatım oldu ama seni kıskanmamı daha çok beklersin. Sen zavallı bile değilsin. Çöpsün."

"Neler döndüğünü bildiğini mi sanıyorsun? Her şeyi çözdüğünü mü sanıyorsun?" diye fısıldadı kelepçelerini şıngırdatarak uzaklaşan Stephen. "Hiçbir şey bilmiyorsun! Sen dışlanmışın tekisin, ısırıktan zehirlenip ölmüş olması gereken aptal bir insolisin!"

"Yürü, Duncan!" diye emretti gardiyan. Ağzım açık uzaklaşmalarını izledim. Stephen gibi sıradan bir insan az önce söylediği likan küfürlerini nereden öğrenmiş olabilirdi? İçimden bir his, bunu çözmeyi başarırsam bu vakada büyük ilerleme katedeceğimi söylüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON DÖRT

Yirmi Dördüncü karakola gittiğimde mesajlarımı kontrol edip, benden alınmış olmalarına aldırmaksızın eski vakalarımda bir ilerleme olup olmadığına baktım. Gündüz dedektiflerinden bazıları başlarını sallayarak veya ellerini kaldırarak beni selamladı. Sürekli ortalıkta dolaştığımdan artık tanıdık gelmeye başlamıştım, aslında oldukça komik bir durumdu, çünkü gece ve gündüz birbirine karıştığında normalde insanın stresi artar ve uyku sorunları baş gösterir. Oysa ben haftalardır işe gitmemiş gibi hissediyordum.

Elinde zorlu vakalar olan dedektifleri kestirmek kolaydır. Saçımız başımız birbirine karışmış halde, gözlerimizde mor halkalar ve buruş buruş giysilerle dolaşırız. En az beş kahve içmişizdir. Ama ara vermeyiz çünkü kurbanlar gözümüzün önünden gitmez. Haykırışlarını susturmanın tek yolu suçluyu bulmaktır.

Bazen kontrolümüzü kaybeder ve Bryson gibi şüphelileri döveriz veya kendimizi alkole verir, rüşvet almaya başlarız. Bazılarımız silahlarını ağızlarına dayayıp tetiği çeker.

Bana sekiz mesaj vardı ama hiçbiri Roenberg'den değildi. Al Duncan tehdidimi ciddiye almıştı.

Yerime oturduğum anda telefonum çaldı ve ekrana baktığımda arayan numaranın gizli olduğunu gördüm. En kötü ihtimalle telefona soluyan bir sapıkla karşılaşacağımı düşünerek telefonu açtım. "Alo?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Selam dedektif," dedi Dmitri. "Eve gitmeden seni yakalamayı umuyordum. Bir dakikan var mı?"

Telefon elimde, en az otuz saniye sessizliğimi korumuş olmalıyım ki beni kontrol etme ihtiyacı duydu. "Luna?"

"Buradayım. Numaramı nereden buldun?"

"Polis hattını arayıp herkes gibi seni bağlamalarını istedim." Güldü. Arkadan rock müzik ve insan sesleri geliyordu. Biri "Dmitri, bir bira daha istiyor musun?" diye bağırdı.

Başıyla olumlu yanıt vermiş olacak ki, birasından yudum aldığını duydum. "Çok konuşanlardan değilsin, dedektif."

"Ne kadar istersem o kadar konuşurum! Çoğu insan çenemi kapamam için dua eder!" dedim elimde olmayan bir öfkeyle.

"Öyle diyorsan." Yeniden güldü.

"Beni neden arıyorsun?" diye sordum.

"Dinle, eğer konuşmak istemiyorsan..."

"Hayır!" diye bağırdım telefonu kapamaya hazırlandığını duyunca. "Aslında aramana sevindim. Sana kurtlarla ilgili bir şey sormam gerekiyor."

İçkisinden bir yudum daha aldı. "Elbette sorabilirsin. Ama karşılıklı konuşmaya ne dersin?"

Yeni bir tutarsızlık ânı. Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Hayır. Olamaz. Olabilir. Ne söylemeli? Profesyonel ol. Soğukkanlılığını koru.

"Sanırım bir sakıncası olmazdı." Sesim flört edermiş gibi çıkmıştı. Neredeyse seksi bile denebilirdi. Tanrı aşkına, ne yapıyordum? Ne zaman Dmitri ile buluşsam ya yaralanıyorum, ya öfkeleniyorum. Bazen ikisi birden.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Dmitri. "Taç'a gelmek ister misin?"

"Üzerine alınma ama Sandovsky, bir daha sürünün evine adım atmazsam mutlu bir kadın olacağım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Seni ne mutlu edecekse dedektif," dedi boğuk bir kahkahanın ardından. Sırtım ve kollarım karıncalandı.

Polisseniz, şüphelinin tekinden hoşlanmanız hiç iyiye işaret değildir.

"Maven'e ne dersin, Devere sokağında bir bar. Üniversitenin orada."

Sandovsky burnunu çekti. "Neden ucubelerin gittiği o yere gitmeyi istiyorsun?"

"Çünkü bir şahidi sorguya çekmem gerekiyor," dedim ona. "Ayrıca bir sürü biranın olduğu yerde buluşmaktan hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Beni iyi tanımışsın," dediğinde ukala gülümsemesini görür gibi oldum.

"Saat tam yedide," dedim ona.

"Seni atlatmayı aklıma bile getirmem dedektif," dedi. "Aksini yaparsam canıma okuyacağına eminim."

"Maven'e ucubelerin gittiğini söylerken ne demek istedin?" diye sordum telefonu kapamadan önce.

Sandovsky kahkaha attığında yeniden tenim karıncalandı. Lanet olsun. "Görürsün," dedi bana. "Yedide orada buluşuruz."

Sunny içeri girdiğinde, dolabımın arkasındaki duvara vurmuş ve kısa bir ulumanın ardında acıyla iki büklüm oldum.

"Dur tahmin edeyim," dedi eski moda elbiselere, ayakkabılara ve odama saçılmış seksi iç çamaşırlarına bakarak. "Sonunda çok değerli mallarını Allı Pullu Giysiler Seven İnsanlar Tarikatı'na bağışlamaya karar verdin."

"Eğer tarikattakiler doğru düzgün bir giysi bulmama yardım ederlerse dilediklerini alabilirler," dedim ona.

"Ne için özel bir giysi arıyorsun?" diye sordu Sunny dolabımdan attığım her şeyi katlamaya başlamadan önce.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Önceden çıkmadığımı söylediğim kurtadamı hatırlıyor musun?"

"Sandovsky?"

"Evet. Şimdi çıkıyor gibiyiz."

Sunny gözlerini kırpıştırıp elindeki Gaultier marka topuklu ayakkabılara baktı ve sonra bana döndü.

"Onunla mı çıkacaksın?"

"Evet."

"Gerçek bir randevu?"

"Evet."

"Bir cinayet zanlısıyla?"

Surat astım. "Artık zanlı değil. Cinayetleri savcının oğlunun işlediğine inanıyorum." Delil bulmak ayrı bir meseleydi... Ama randevumun amacı da bu değil miydi? Kimse, bir kadının aynı anda birkaç işle birden ilgilenemeyeceğini iddia etmesin.

Sunny yatağıma oturdu. "Ah, Luna, neden herkes gibi sevgilibul.com'u kullanmıyorsun?"

Ona bakıp gülümsedim. "Çünkü herkes gibi olsaydım hayatın çok kolay olurdu."

Sunny gözlerini devirdi. "Ne istersen giy. Sandovsky'nin giysilerinle değil, altındakilerle ilgilendiğine eminim."

"Bakıyorum bugün çok alaycısın Sunny," dedim ona.

Ayağa kalkıp odamdan çıktı ve ben de giysi bulma macerama geri döndüm ve ancak duş alıp Dmitri'yle buluşmaya gidecek kadar vaktim kaldığını kavrayana dek boş boş giysilerime baktım.

Maven, *iç mekân tasarımı nasıl aşırı gotik olabilir*'in korkunç bir örneğiydi. Kırmızı ve siyah saten kaplı duvarlara yağlı boya resimler asılmıştı ve abartılı mobilyalar, mekânın lüks Victoria dönemi kerhanelerine benzemesine neden oluyordu.

Rengârenk lambalar masaların üstünde sallanıyor, kadife koltuklar mekânı kırmızıya boyuyordu. Çarpan bir kalbin içindeymişim gibi hissettim.

Maven'deki müşteriler de dekoratör kadar zevksizdi. Metaller ve dantellerle süslenmiş soluk renkli vücutlar, cinsiyetsiz suratlar ve her yüzde bir ton siyah göz makyajı.

Her ne kadar baştan aşağı siyah giyinmiş olsam da -dize gelen saten etek, dar bluz, ceket- hangisi diğerlerine benzemiyor oyunu oynasak herkes beni gösterirdi. Kim var kim yoksa gözlerini bana dikmiş, düşmanca bakışlar fırlatıyordu.

Dmitri, bar tarafındaki masalardan birindeydi. Kendisini korumasını istercesine elindeki bira şişesine sarılmıştı. Korsesiyle sosisi andıran dolgun bir kızı geçmeye çalışarak ona el salladım.

"Sana söylemiştim," dedi bana.

"O kadar da kötü değil," dedim. "Gerçi açık konuşmak gerekirse fazlasıyla göze battığımı hissetmiyor değilim."

Dmitri'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ve sonra elini kaldırıp barmene yaklaşmasını işaret etti. "Ne içersin?"

"Teknik olarak görev başındayım."

Omuz silkti. "Nasıl istersen." İçkisinden bir yudum aldı. "Söylesene, ne sormak istiyordun?"

İç çektim. "Bir insanın kurt olması ama bunu bilmemesi mümkün mü?"

Dmitri bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Bu gerçekten garip bir soru dedektif."

"Yine de yanıt vermeyi denesen?" diye rica ettim.

Dmitri başını iki yana salladı. "Hayır, bazen kurda dönüşen kişilerin hafızalarını kaybettiklerini duyuyorum ama aslında bu da gerçek değil." Gülümsedi ama neşeli bir gülümseme değildi. "İnan bana Luna, insan dev bir kurda dönüşüyorsa bunu hatırlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden benim gibi zavallı bir insolinin duymamış olabileceği bir kurt efsanesini anlatabileceğini düşünmüştüm, bilmiyorum. Stephen Duncan, beni kandırmaya çalışan yalancı psikopatın tekiydi ve beynimdeki bütün hücreler Stephen'ın şüpheli profiline uymadığını söylemeyi kesmeliydi. Mantık treni istasyona yanaşmıştı ve yolcular iniyordu.

Her neyse. Bu bara Nocturne şehrinin seksi sürü lideriyle sohbet etmeye gelmemiştim. Ayrıca beynimin, Dmitri için böyle sıfatlar kullanarak bana ihanet etmeyi kesmesini istiyordum.

"Tamam, çok eğlenceliydi. Beni aydınlattığın için teşekkürler," dedim. Fazla hızlı kalktığım için dizimi masanın ayağına çarptım. "Şimdi gitmem gerek."

Dmitri'yi, Stephen'ı ve diğer kurtları bir kenara bırakıp, dövme tanrıçası Cassandra'yı bulma zamanı gelmişti. Stephen'ın, Marina ve Lilia'ya saldırdığını ispatlayamazsam da en azından bana kimin saldırdığını bulabilirdim.

"Hey, bekle bir dakika." Dmitri beni kolumdan yakaladı. "Sen yanıtını aldın, şimdi benim bir sorum olacak."

Ona döndüğümde yoğun bakışlarını üzerime dikti. Ayaklarım yerden kesildi ve kendimi ışık hızıyla gökyüzüne fırlıyormuş gibi hissettim.

"Lilia'nın katilini bulmak için ne yapıyorsun?" diye sordu.

Tavana çarpıp, gerisin geri yere düştüm. İlla bunu sorması mı gerekiyordu?

"Birbirlerini eş kabul eden kurtlar, sürü kanunlarıyla bağlanmıştır," dedi Dmitri. "Lilia'nın katili bulunana dek huzur bulmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ama yanıtı biliyordum. Katili bulup, dişleri ve pençeleriyle cezalandırmaktan bahsediyordu.

"Onu her kim öldürdüyse bedelini ödemeli." Dmitri öfkeli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakışlar fırlatıp birasını içti ve gözlerini kaçırdığında bu konunun tartışmaya açık olmadığını anladım.

Yerime oturdum. Kan cadılarından biri asasıyla içimi parçalamış gibi acı çekiyordum. Polis olarak sokak adaletini ve intikam cinayetlerini alttan alamam, ama Dmitri'den hoşlanıyordum. Artık onu tanımıştım. Eğer sürü kuralları gereği, katili öldürmeye kalkacak olursa zararlı çıkan o olacaktı.

İncinmesine katlanabilir miydim? Emin değildim. Ama bu düşünce kanımın donmasına yol açıyordu.

"Dmitri," dedim uzun bir sessizliğin ardından, "zeki birisin ve birazdan söyleyeceklerimi söylememin yegâne nedeni zaten er ya da geç hepsini öğreneceğine inanmam."

İçkisini bıraktığı sırada dudağımı ısırdım. Bakışlarını yüzüme dikmişti. Devam eden bir soruşturmayı diğer polisler dışında biriyle konuşmanın cezası işten atılmadır. Delilleri ve şüpheli listesini açıklamaksa, mahkemenin yolunu tutmak demektir. Ama Stephen Duncan'ın sonunun yargı olacağından şüpheliydim. Bence baba kuzusu genç adam suçunu kabul edip, yaz tatilini akıl hastanelerinden birinde geçirecekti.

"Katil zanlısı olduğunu düşündüğüm biri var," diye itiraf ettim. "Ama kadını, bir kurtadamın öldürdüğünü söylüyor."

"Kurtadam mı?" dedi Dmitri. "Güzel. Öyleyse onu daha çabuk bulurum."

"Bekle!" diye çıkıştım. "Anlatacaklarım bitmedi." Gözlerimi kulüpte dolaştırdım. Simsiyah makyaj yapan yirmi beş yaşındaki kızlardan biri değilse Cassandra olabilecek birilerini göremiyordum. "İkinci cesette kurt kokusu yoktu ve Lilia'nın cesedindeki tek koku kendininkiydi. Adam kurt değil, Dmitri. Ama cinayeti kurdun işlediğini tekrarlayıp duruyor."

"Öyleyse delinin teki. Kurtadam olmaması Lilia'yı öldüremeyeceği anlamına gelmez," dedi Dmitri.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elimi, koluna koydum. "Bu işi benim halletmeme izin vermelisin. Ben donanımlıyım, sen değilsin."

"Polis olmayı bu kadar abartma!" diye hırladı Dmitri. "Rozetini gösterebiliyorsan ne olmuş?" diye devam etti. "Eşi, bir yabancı tarafından öldürülen bir kurtadamın yapması gerekenleri yapamazsın."

Bu sözleri her nedense canımı acıttı. Başımı sallayıp sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Senin süründen değilim," diye hatırlattım ona. "Pislik gibi davranacağını bilseydim asla buraya gelip cinayeti işleyen kişiyi bulmama yardım etmeni istemezdim."

Dmitri, elleriyle yüzünü örtüp derin bir nefes aldı. Yeniden kontrolünü kazanmasından hemen önce Black Sabbath tişörtlü omuzları sarsıldı.

"Özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Sadece... Onu çok özlüyorum. Birisiyle hayatını birleştirmenin ve sonra o kişinin birdenbire senden çalınmasının ne demek olduğunu bilemezsin."

"Bilmediğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

Dmitri acı bir kahkaha attı. "Biliyorum dedektif."

Dmitri sonunda gardını indirdiği için sevineyim mi üzüleyim mi bilemedim. İnsoli meselesini bir tarafa bırakmıyor, bana hakaret etmeyi sürdürüyordu. Sanki eşini bulmanın ne demek olduğunu anlayamazdım. Gayet iyi anlıyordum. Joshua beni ısırdıktan sonra içimde korkunç bir kayıp hissiyle yıllar geçirmiştim, acı içimden hiç gitmiyordu, ne olduğunu bir türlü anlayamadığım fiziksel ihtiyaçlarım vardı. İçmeyi kesip polis akademisine yazılana dek her şey korkunç gitmişti.

Cassandra'nın ortaya çıkışıyla bu tatsız düşüncelerden kurtuldum. Spot ışığı salonun uzak köşesindeki ufak sahneyi aydınlattı. Siyah saçlı, siyah makyajlı, siyah elbiseli ve en az beş santim topuklu siyah çizmeli bir kadın spot ışığının altına geçti. Uzaktan bakıldığında Cassandra ışığı kendine çekiyormuş gi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

biydi ve üçgen yüzü, boynunu kaplayan dantellerin üstünde yüzüyormuş gibi duruyordu.

Kollarını başının üstüne kaldırdığında çingene tipi bluzunun kolları aşağı kaydı ve yara içindeki kolları ortaya çıktı.

"İyi akşamlar çocuklar."

Moda özürlü gençler hep bir ağızdan ona tezahürat yaptı. Sahnede belirdiğini görür görmez alkışlamaya başladılar.

"Tam bir ucube," diye mırıldandı Dmitri. Ona hak vermeye eğilimliydim.

"Bu gece deriyi kesecek ve kan akıtacağız," diye bağırdı kolları hâlâ havada olan Cassandra. "Kim ilk olmak ister?"

Kalabalıktan pek çok kişi sahneye koştu. Cassandra, aralarından birini seçmeden önce kendi etrafında döndü. "Deri değişimi başlasın!"

Barın ışıkları kısıldı ve belki on yıl öncesinden kalma enstrümantal bir müzik içeriyi doldurdu. Serserilik ettiğim günlerde gittiğim partilerde çalan müzikleri hatırlatıyordu. Loş ışıkta Cassandra'nın sahneden inip dikkat çekmeyen siyah bir kapıdan dışarı çıktığını gördüm.

Dmitri'yi dürttüm. "Cassandra'yla konuşmam gerekiyor! Beni burada bekle!"

Bağırarak bir şeyler söyledi ama müziğin sesi çok açık olduğundan ne dediğini duyamadım. İşitme yetimiz zaten güçlü olduğundan bu müzik bizim için işkence gibiydi. Ama bara doğru yürüdüğünde içki almaya gittiğini anladım.

Dans eden vücutların arasından geçip, kimsenin sahte mücevherlerine takılmamaya çalışarak kulis kapısına ulaştım. Yakından bakıldığından siyah üzerine siyahla VIP - Girilmez yazıldığı görülüyordu. Şu işe bak. İçerde neler döndüğünü merak ettim.

Kapıyı çaldığımda biri hemen kapıyı araladı ve şişkin suratlı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mavi gözlü biri karşımda belirdi. Sarı atkuyruğunu hemen tanıdım. "Kindred?" dedim şaşkınlıkla.

Gözleri kocaman açıldı. "Sen!"

Şoku atlatıp kim olduğumu çözme fırsatı tanımadan kapıyı ittirip içeri girdim. Düşündüğümden ağırdı. Başkalarının dikkatini çekmemek için kapıyı arkamdan kapadım.

"Lanet olsun," dedi Kindred içi çekerek. "Burada olmamalısın. Seni görürlerse Cassandra ve Maven beni öldürür." Üstünde onu ilk gördüğüm zaman giydiğine benzeyen paramı-öde-beni-becer kıyafeti vardı ama konuşması ve yüzü eskisi gibiydi.

"Rahat ol," dedim Kindred'a. "Nasıl davranmam gerektiğini biliyorum. İçkimi kimsenin üzerine dökmeyeceğime veya kimseyi tutuklamayacağıma söz veririm."

Konuşmayı orada sona erdirip Kindred'ın suratının asılmasına aldırmaksızın, Maven'in müşterileriyle çevrelenmiş olan Cassandra'ya doğru ilerledim. Bakır kokusu az kalsın boğulmama neden olacaktı. Cassandra anlaşılan etrafına kan cadılarını toplamaktan hoşlanıyordu.

Kadehini kaldırdı. "Hepimiz karanlık Tanrıların çocuklarıyız, dehşet verici bir günün şafağında beklerken kadehimi hepinizin şerefine kaldırıyorum. Etin şerefine içelim!"

"Ete!" diye bağırdı etrafını saran cadılar.

Kıkırdadım. Belirsiz bir sesti, yanağımı ısırıp kendimi susturmadan önce gırtlağımdan dökülen kısacık bir gürültüydü. Benimle iş birliği yapmasını istiyorsam Cassandra'ya gülmemem gerektiğini biliyordum.

Ama o kadarı bile yetti. Odadaki bütün başlar bana döndü. En yakınımdakiler öfkeyle bana baktı. Cassandra kadehini indirip, etrafını saran müritlerin arasından geçti ve baştan aşağı beni süzdü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kim olduğunu söyle, inançsız," dedi son derece normal bir ses tonuyla. Konuşan kişinin aynı kadın olup olmadığını merak ettim.

Parmaklarımı ceketimin cebine sokup, rozetime dokundum ama hemen sonra farklı bir yol izlemeye karar verdim.

"Perry'nin bir arkadaşıyım," dedim. Kalabalıktan fısıltılar ve hoşnutsuz nidalar yükseldi.

"Perry'nin arkadaşları burada hoş karşılanmaz!" diye bağırdı Kindred. "Cassandra, yalvarırım dinle, beni kendisini içeri almaya zorladı! Sana itaatsizlik etmedim!"

"Evet, ve sen de harika bir bekçi köpeği gibi davrandın. Doğrusu yakınmaların ve somurtmaların beni uzak tutmakta çok işe yaradı," dedim ona.

"Demek Perry casusluk etsin diye onu yollamış," dedi Cassandra kendinden emin bir sesle. "Ne kadar görgüsüzce."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Dinle, Cassandra. Buraya seninle konuşmaya geldim." Beni bu duruma düşürdüğü için Perry'yi öldürecektim.

"İşimiz konuşmak değil," dedi Cassandra bana. Gözbebekleri genişledi ve ışıklar bardakinden parlak olduğundan gözlerine yayılan mürekkebi gördüm. Gülümsedi. "İşimiz etten heykeller yapmak."

Her şey çok hızlı gelişti. En yakınımdaki üç erkek üstüme gelip beni kollarımdan yakaladı. Öfkeyle çırpınsam da ellerinden kurtulamadım.

Aklıma gelen ilk kelimeyi haykırdım, içgüdülerim kontrolü ele geçirmişti. "Dmitri!"

Kalabalık üstüme gelirken ne kadar öfkeli olduklarını hissettim. Kollarımı arkada birleştiren adam, ceketimi çıkarıp bir kenara attı. Rozetim de ceketle beraber uçtuğu için rahat bir nefes aldım çünkü polis olduğumu öğrenseler işler daha da kötüleşir-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

di. Silahımı gördüklerinde diğer iki adam Cassandraya seslendi.

"Kadın silahlıymış!" diye bağırdı biri Cassandra'ya.

Cassandra gülümsedi. "Bu haldeyken ona ne yararı olacaksa." Siyah ojeli parmağını bana doğrulttu. "O kaba aletle ne elde etmeyi umuyordun?"

"Ne elde etmeyi umuyordum bilmiyorum ama hiçbir şey elde edemediğim belli Dmitri!" diye bağırdım yeniden. Etrafımı saran şeytani yaratıkların, silahın standart polis silahlarından biri olduğunu fark etmemeleri için dua ediyordum.

Kapıdan büyük bir gürültü duyuldu. Gürültünün kaynağının kapıya inen çelik tabanlı çizme olduğunu tahmin ettim.

"Luna!"

Doğru tahmin etmiştim.

Başımı çevirdiğimde kapının kırıldığını gördüm ve Kindred inleyerek geri çekildi. Dmitri içeri daldığında beni tutan adamları gördü. Ukraynaca küfretti.

"Kadını bana getirin," dedi kulübe dalan öfkeli kurda bir nebze olsun aldırmayan Cassandra. "Uzun zamandır gerçek bir gösteri için kullanabileceğimiz bir kurbana sahip olmamıştık."

"Ona dokunursan ellerinin derisini yüzerim," diye uyardı Dmitri. Derken boğazına dayanan bıçağı hissetti. Barmen arkadan yaklaşıp onu tuzağa düşürmüştü. Kırık kapıyı kapayıp Cassandra'ya baktı ve başını salladı.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi barmen. "Ben birinin bağırdığını fark etmeden önce kapıya koştu."

Demek sık sık birilerinin çığlık attığını duyuyorlardı. Lanet olsun, hiç iyi haber değildi.

"Beni bırak!" diye uyardı onu Dmitri. Barmen kahkaha atıp, bıçağı tenine bastırdı ve Dmitri'nin boğazını hafifçe kesti.

Küfredip bütün gücümle mücadele ettim ama üç kan cadısına karşı kurt gücünün bir önemi yoktu. Omuz askımı çıkarıp,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

silahla beraber Cassandra'ya verdiler o da suratını buruşturup bir kenara kaldırdı.

Beni, Cassandra'nın önüne sürüklediler. Öfke içindeydim ve güçlükle nefes alıyordum.

Cassandra beni çenemden yakaladı. Dokunuşu canımı yaktı ve ellerimi dövüş pozisyonuna getirdim.

"Ah, şu işe bak," dedi. "Ne kadar gerginsin. Lütfen." Yavaşça, ısırabilirmişim gibi temkinli davranarak bana uzandı. İş o noktaya gelirse gerçekten ısırabilirdim. Ellerini omuzlarıma koydu ve siyah üstüne siyah gözlerini gözlerime dikti. "Sakin ol çocuk," dedi bana.

Bütün kaslarım kurşun gibi ağırlaştı ve Cassandra'nın yüzü büyüyüp görüp görebildiğim her yeri kaplarken bardan gelen müzik kayboldu. Hoş bir his içimi doldurdu, sanki sıcak suyla dolu küvete girmiştim ve orada dilediğim kadar kalabilecektim.

Derken midem kasıldı, vücuduma normalde dönüşmek üzere olduğumu gösteren korkunç bir kramp girdi. Onunla beraber panik duygusu ve adrenalin zihnimi kapladı. Yeniden Cassandra'ya baktığımda şaşkın şaşkın başını salladığını gördüm.

İlk içgüdüm onu parçalamak, beni ucuz numaralarla kontrol edebileceğine inandığı için canını yakmaktı. Yakınımdaki vücutlardan yükselen kokuları alabiliyordum, çoğu düşmancaydı ve aklıma daha iyi bir plan geldi. Büyülenmiş gibi davranmayı sürdürdüm. Boyun eğdiğimi görünce Cassandra'nın bütün endişeleri kayboldu. Gülümsedi.

"İşte böyle çocuğum. Bana gel." Ahşap koltuğa doğru ilerlememi işaret etti ve oturmamı sağladıktan sonra çıplak kollarımı öne aldı. Dmitri odanın diğer ucunda yavaş yavaş kan kaybediyor, hiç hareket etmeden saldıracak bir an kollayarak olanları izliyordu.

Kadife ceketli ve aşırı dar deri pantolonlu bir adam Cassandra'ya sözlük büyüklüğünde siyah bir deri çanta verdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adam albinoydu ve beyaz saçlarına hiç uymayan pembe bir far sürmüştü.

"Teşekkürler Maven," dedi Cassandra adama. Maven gülümseyip Kindred'ın yanına döndü. Elini kalçasına koyup, şapkadan tavşan çıkmasını bekler gibi beni izledi.

Cassandra çantayı açıp ameliyat bıçakları ve neşterlerden oluşan bir seti açığa çıkardı. Ayrıca kerpetenler ve iğneler vardı. Kemik bıçağını andıran kıvrık uçlu bir neşterde karar kıldı. Onu parmakları arasında çevirip, ucuyla tenime dokundu. *Böyle devam et sürtük.* İçimden gülümsedim. *Biraz daha yaklaş da canını yakabileyim.*

Omzunun üstünden arka tarafa baktığımda Dmitri'yle göz göze geldik. Her şeyin yolunda olduğunu telepati yoluyla anlatmaya çalıştım ama beceremediğim olmalıyım ki her geçen an daha sivri görünen dişlerini gösterip hırladı.

"Seni kullandıktan sonra partnerinle oynamaya başlayacağız," diye fısıldadı Cassandra kulağıma. Siyah ipek eşarplarla ellerimi koltuğun kollarına bağladı. "Hayat dolu olduğu görülüyor. Kanı çok tatlı olacak."

Siyaha boyadığı tırnaklarının uçlarıyla tenime dokunuyordu. Ama tenlerimiz birbirine değdiğinde odamda beliren saldırgan bana dokunduğunda hissettiğime benzeyen bir elektriklenme hissettim.

İstemeden irkildim. Cassandra hırlayarak geri çekildi. "Yalancı!"

Hey, en azından adamı bulmak için doğru yere geldiğimi anlamıştım.

"Seni pis yalancı!" diye bağırdı Cassandra yeniden ve ben ellerimi bağlayan kumaşlardan kurtulmaya çalışırken neşterle kolumu kesti. Bana saldıran kişi gibi o da göründüğünden çok daha güçlüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda kumaştan kurtuldum ve serbest kalan elimle ona bir yumruk attım. Burnundan kanlar boşaldı ama neşteri savurup etime bir kesik daha atmayı başardı. Üstüme akan sıcak kanlar bütün duyularımı canlandırmış ve içimdeki kurdu ortaya çıkma noktasına getirmişti.

Cassandra ağzını açıp uludu. Aslında bu müritlerine yolladığı bir çağrıydı. Onlardan uzaklaşmayı, koltuktan kurtulmayı ve siyah eşarpla kolumun kanamasını durdurmayı denedim ama ben daha ne olduğunu anlamadan binlerce el bana uzanmıştı. Yere devrildim. İnsanlar beni tekmelemeye ve yumruklamaya başladı.

"Cassandra'ya hakaret ettiğin için kendinden utanmalısın," dedi Maven. Yanıma çömeldiğinde ona vurmayı denedim ama beceremedim. Yanağıma dokundu. Elleri buz gibiydi. "Şimdi senden kurtulmamız gerekecek çünkü kusurlu ve değersizsin." Kesik kolumu kaldırdı. "Biri bana bıçağı getirsin."

İnsanlar söyleneni yapmak için koşturdu. Hareketlerinin gürültüsü kulaklarıma, uzaklardaki kuşların ipekten kanatlarını çırpışı gibi geliyordu. Gözlerim kararmaya başladığında kırmızı ışıklar kayboldu. Derken Maven'in kemikli yüzü yine karşımda belirdi.

"İlginç," diye mırıldanıyordu. "Cassandra'ya nasıl karşı koydun? Bana sırlarını anlat insan." Elleri üstümde dolaşıp bluzumun altına uzandı ve soğuk havanın tenime değdiğini hissettim.

Bluzumu sıyırıp, saldırganın açtığı kesiği görünce Maven "Karanlık ruhlar..." diye fısıldadı. Maven'in ses tonunu duyduğumda hakkında ne düşünürsem düşüneyim bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Cassandra!" diye bağırdı. "Poponu kaldırıp buraya gel be kadın! Şuna bak!"

"Her tarafım kan içinde Maven!" diye karşılık verdi kadın.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çok yorgundum. Konuşmayı kesmelerini istiyordum, insanların üstüme gelmeyi bırakmasını istiyordum, uyumama izin vermelerini istiyordum.

"Burnun umurumda değil!" diye bağırdı Maven. Öfkelendiği için İngiliz aksanı ortaya çıkmıştı. "Lanet olsun, gel de ne yaptığına bak!"

Cassandra yanında belirdi, ayı andıran iki bembeyaz yüz tepemde dikiliyordu. Derken Cassandra nefesini tuttu. "Ah, hayır!"

"Hisset," dedi Maven. "Başka birinin işareti."

"Benim... hiçbir fikrim yoktu," dedi Cassandra ürkmüş bir sesle. Yutkundu. "Mühürler... Gözcülerden biri onu bulmuş olmalı ve yaptığım mühürler yüzünden buraya beni bulmaya geldi..."

"Bir önemi yok," dedi Maven. "Önemli olan tek şey onun etine dokunarak, başkasının bölgesine girmiş olman. Bunu göreceklerdir."

Bir saniye için beni bırakacağını sandım. Saldırganım, bana her ne yapmışsa Maven ve Cassandra'nın ödünü patlatmıştı.

Derken Cassandra kendine geldi. "Öldür onu. Onu hemen öldür," dedi.

İyimser senaryolar böylece ortadan kalktı.

"Hepiniz gidin! Bizi yalnız bırakın!" dedi Maven. "Yaptığımız keşfedilmeden ondan kurtulmalıyız."

Kalabalık, gergin fısıltılar eşliğinde dört bir yana dağıldı ve ben vücudumdaki kesiğin ikiliyi neden bu kadar korkuttuğunu anlamaya fırsat bulamadan Maven uzun bıçağını gırtlağıma dayadı. Kan kaybettiğim için gözlerim kararıyordu. Yine de kolunun gerildiğini ve içinde tuzağa düştüğüm bu kanlı kâbusu sona erdirmeye hazırlandığını gördüm.

Silah sesi duyuldu ve o an normal insanları diğerlerinden ayırmak mümkündü çünkü çığlık atıp koşmaya başlamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı yana çevirdiğimde Dmitri'in silahımı almış, ateş ettiğini gördüm. Barmense diğer tarafta yarı baygın yatıyordu.

Dmitri tabancayı Maven ve Cassandra'ya doğrulttu. "Sakın kıpırdamayın," diye emretti.

Maven ellerini havaya kaldırdı. "Eğer yaptığımız hatayı silmezsek hepimizin başı belada demektir. Neyle uğraştığını bilmiyorsun kurtadam."

"Siz cadıların yediğiniz haltlar umurumda da değil," dedi Dmitri öfkeyle. "Dedektiften uzaklaşın!"

"Seni aptal hayvan," dedi Cassandra. Yüzünde küçümseyen bir ifadeyle benden uzaklaştı. "Ne ekersen onu biçersin." Eteklerinin yüzüme sürtündüğünü hissettim ama başımı çevirdiğimde gitmişti.

Ölmeyeceğimi anlamanın verdiği rahatlamayla bayıldım. Gözlerim kapanmadan önce son gördüğüm Dmitri'nin beni kollarına alıp Maven'den dışarı çıkarışı oldu.

Rüyamda Joshua'yı gördüm ve ona beni bırakmaması için yalvardım. Kendimi berbat hissediyordum. Ağlayarak beni bırakmamasını söyledim. Omzumdan aşağı süzülen kanın veya çıplak olduğumun farkında değildim. Elini tutmuş ona yalvarıyordum çünkü onun varlığını tenimin altında hissediyordum. Neler olduğunu anlamıyordum ama çok acıyordu ve beni bu acıyla baş başa bırakmasına katlanamazdım.

Elbette rüyada geri geldiğinde o geceyle ilgili gerçekleri hatırladım. Üstümde olmasının verdiği boğulma hissi, pantolonumun fermuarını zorlayışı, beni pis kokulu halının üstüne yatırışı. Bileğindeki yılan dövmesini ve bağırmamam için ağzımı kapayışını hatırladım. O gece kaçıp giden kişi Joshua değil, bendim, içki çalarak başladığım gece felaketle sonuçlanmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Joshua'dan ve ısırıktan kaçmış ve ancak çok sonraları insoli yani dışlanmışlardan biri olmanın korkunç acısının farkına varmıştım. Köle veya dışlanmış biri olmak arasında seçim yapmak zorundaydım ve bu, o güne kadar yaptığım en acı verici seçimdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON BEŞ

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm Sunny'nin bana doğru eğilen yüzü oldu. Alınlarımız neredeyse birbirine değecekti.

"Neler oluyor?" diye sordum çatlayan sesimle. "Biri ölmüş gibi görünüyorsun."

"İyi de bir nedenim var, çünkü az kalsın ölüyordun," diye karşılık verdi büyük bir ciddiyetle. Dirseklerime yaslanarak doğruldum.

"Neşelen Sunny. Sadece bir sıyrık." Kolum bandajlarla sarılmıştı. Hastane bileziği yoktu. Sunny hasta bakıcılık işini kendi üstlenmiş olmalıydı. "İyi bir iş çıkarmışsın."

"Dikiş atılması gerek." Hâlâ gülümsemiyordu. "Kesik derin ve çok kan kaybetmişsin. Doktora görünmelisin."

Elimi salladığımda acı, kolumdan omzuma doğru yayıldı. "Doktora ihtiyacım yok," dedim dişlerimin arasından. "Dolunaya bu kadar az kalmışken acil servise gitmeden iyileşirim. Hele günün bu saatinde trafiğin ne kadar yoğun olacağı düşünülürse."

Asıl soru buydu. Saat kaçtı? Çalar saatim 10:30'u gösteriyordu. Saatime en son önceki gece yedi civarı bakmıştım, demek ki uzun süredir baygındım.

Sırada çok daha ilginç bir soru vardı: İyi de eve nasıl dönmüştüm?

"Sunny, eve nasıl döndüm?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözleriyle kapıyı işaret etti. "Şey, arkadaşın seni buraya taşımış."

Hay lanet. "Arkadaş mı?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Çok iri çok çekici bir adam olan Bay Sandovsky seni getirdi. Hani son zamanlarda âşık olduğun adam var ya."

"Âşık falan değilim," diye onu uyardım.

Demek Sandovsky beni sadece kulüpten çıkarmakla kalmamış evime kadar getirmişti. Bugüne dek ne kadar çılgınca, garip, aklımı başımdan alan şey görmüş olsam da hayat denilen şapkadan sürekli yeni ve mutasyona uğramış tavşanlar çıkıyordu. "Dmitri beni neden buraya getirdiğini söyledi mi?"

"Ona kendin sorabilirsin," dedi Sunny. "Oturma odasında."

Ayağa fırladım. Yaralarım yatmayı sürdürmemi haykırıyordu ama bütün irademi kullanıp vücuduma sesini kesmesini söyledim. "Burada mı? Şimdi?"

"Seni kontrol etmeye geldiğimde hâlâ oturma odasındaydı, yani balkabağına dönüşüp ortadan kaybolmadıysa tahminimce şimdi de oradadır," dedi Sunny. "İyi olduğuna emin olmadan bir yere gideceğini sanmıyorum. Sana bir şeyler borçlu olduğundan bahsetti."

"Tılsımlar aşkına," diye inleyip gözlerimi kapadım. Tam ihtiyacım olan şey: Şahsi koruyucu meleğim.

Sunny dolabımdan ipek bir sabahlık çıkarıp bana fırlattı. "Dışarı çıkmadan önce üstüne bunu al. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor." Dışarı çıkıp kapıyı çarptı. Alt kata seslendiğini duydum. "İçeceğinizi tazelememi ister misiniz Bay Sandovsky? Ya da yeni bir sandviç?"

Tılsım aşkına, Sunny, Sandovsky'nin karnını doyuruyordu. Sabahlığı kapıp parmak ucumda koridora çıktım. Beni karmakarışık saçlarım ve sabahlığın altından görünen uyduruk pija-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

malarımla görmesine fırsat bırakmadan göz ucuyla onu görmeye çalışıyordum. Ama ayağım merdivene değdiği anda başını çevirdi ve burun delikleri açıldı. Kokumu almıştı.

Gizli kapaklı davranma şansımı kaybetmiştim. "Günaydın Dmitri."

"Sana da günaydın dedektif," dedi. Çay fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. "Hoş bir evin varmış."

Dmitri'yi ilk kez gün ışığında görüyordum. Güneşin aydınlattığı teni neredeyse şeffaftı, çıkık elmacık kemikleri ve sert bir çenesi vardı. Saçları düşündüğümden daha koyu renkti, kızıldan çok bakır rengi. Gözleri dipsiz bir yeşildi. Süslü, tam kız işi oturma odamın minderlerle dolu kanepeleri ve işlemeli halıları arasında kesinlikle oraya ait olmayan biri gibi duruyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı ve adım attığında parkenin üzerinde siyah ayak izi kaldı.

"Bakıyorum karnını doyuruyorsun," dedim fincanı ve sandviç kalıntılarını işaret ederek. Havadan sudan konuşmakta beceriksizimdir ama hayatınızı kurtaran muhteşem bir alfaya ne söyleyebilirsiniz?

"Evet," dedi Sandovsky. "Kuzenin bana kuşburnu çayı hazırladı. İtiraf etmeliyim ki beklediğimden iyiydi."

"Doğruyu söylemek gerekirse o çayı beğenen ilk kişi sensin," dedim ona. Orada ne aradığını sorma zamanı gelmişti. Bir kızdan hoşlanmakla gecenin bir vakti aynı yaralı kızı evine taşımak arasında büyük fark vardır ve ben bu sınırı geçmesinden memnun olduğuma emin değildim. "Beni neden evime getirdin? Burada yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Sakin ol dedektif," dedi elini havaya kaldırarak. "Adresini kimliğinden öğrendim. Kötü bir kanaman vardı ve hastaneyle uğraşmak istemeyeceğini tahmin ettim. Kolunu bar havlularıyla sardım ve olabildiğince çabuk seni oradan çıkardım."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Pencereden Sunny'nin arabasının yanına park edilmiş olan motoru işaret etti. İnledim.

"Lütfen kanlar içinde ve baygın olduğum sırada beni motorunun arkasında evime getirdiğini söyleme."

Dmitri omuz silkti. "Arabanı nereye park ettiğini bilmiyordum." Kurt amblemli ceketini alıp giydi. "İçinin minnettarlıkla dolu olduğunu gördüğüme göre artık gidebilirim."

"Bekle, bekle," diye seslendim kapıya gittiği sırada. Dönüp bana baktı, bakır kaşlarından biri havaya kalkmıştı. Çok seksi görünüyordu, geceleri zaten hoştu ama gün ışığında tam da kadınların birlikte olmayı isteyeceği birine dönüşmüştü.

Kötü düşünceler bunlar Luna. Kötü! Ceza olarak bundan sonra sana internetten ayakkabı alışverişi yok!

"Hayatımı kurtardın," dedim ona. "Bunun için sana minnettarım. Ama bu, baştan beri benimle işbirliği yapmayı reddettiğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Sen de bana kafa tuttun ve sürümün önünde beni utandırdın. Beni tutuklamayı denedin," diye karşı saldırıya geçti.

"İşimi yapıyordum," diye çıkıştım. "Benim işim şüphelileri tutuklamak."

"Biliyorsun ki senin lanet olası hayatını kurtardım. Yine de tam bir sürtük gibi davranıyorsun," dedi.

"Belki karşıma dikilip bana hakaretler yağdıracağına dün gece söylediklerimi dinlemeli ve sokak adaletinin peşinde koşmayı bırakmalısın. Lilia'yı öldüren adamı bulmak senin değil polislerin işi."

Elinin bir hareketiyle fincanı ve sandviç tabağını yere devirdi. Yerde ufak bir çay ve kırıntı göleti oluştu. "Seninle konuştuğum için bana ne yapacağımı emretmeye cesaret edebileceğimi düşünme seni insoli sürtük!" diye bağırdı. "Asla benim şimdi hissettiğim şeyleri hissetme yetisine sahip olamayacaksın!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uzanıp yanağına sert bir tokat attım. Hırlamama hırlayarak karşılık verdi. Beni bileğimden yakaladı ve sertçe kendine çekti.

"Bunu yaptığın için seni bir temiz pataklamalıyım," diye fısıldadı bana. Kendini kontrol altında tutmak için büyük çaba harcıyordu ama gözlerinde sarı şimşekler çakıyordu. Öfkeden titriyordu.

"Denesene," dedim sakin bir sesle. Önceki geceden ve yaşadığım kâbustan sonra Dmitri'den korkacak değildim.

İç çekip beni bıraktı. Yeniden omuzları çöktü.

"İnan bana ne hissettiğini çok iyi anlıyorum," diye fısıldadım kolumu boynuna dolarken. Dudağımı kulağına yaklaştırdım. Geri çekilmedi. "Lilia bir hiç uğruna ölmedi. Sürün intikam istiyor diye bunu yapan adamı gerçekten cezalandırma şansını fırlatıp atmamalısın."

Gözlerime bakıp birkaç adım uzaklaştı. Bakışlarını kaçırdı.

"Söylediklerimde ciddi değildim. İnsoli meselesi," diye mırıldandı.

"Biliyorum ama onları söylediğin için pisliğin tekisin," dedim ona.

"Telafi edeceğim, söz veriyorum." Sırıttığında gözlerinde Lilia'nın ölümünden önce orada olan serseri parıltıları gördüm. Her zamanki gibi çok hoş görünüyordu.

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Dmitri başını iki yana salladı. "Beni kışkırtma dedektif. Buna pişman olursun."

"Bakıyorum kendimizden pek emin değiliz?" diye onu dürtmeyi sürdürdüm. "Sana yapacaklarımdan çok hoşlanacaksın gibi bir şeyler söylemen gerekmiyor mu?"

Belki insoli lafının karşılığını vermek istemiştim belki sadece oyun oynuyordum, bilmiyorum ama Dmitri'nin beni omuzlarımdan yakalamasına hazırlıklı değildim. Beni oturma odasının

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duvarına yapıştırdı. Gözlerinde karanlık bir ifade vardı ve burnunu boynuma yaklaştırıp beni kokladığında irkildim.

"İnan bana önce çok hoşuna giderdi," dedi buğulu bir sesle. "Ama sonra pişman olurdun. İstediğin şey ben değilim Luna."

Haklıydı elbette. Kesinlikle. Benim için yanlış erkekti. Zaten bunu sürekli tekrarlayıp duruyordum.

"Sen tam benim istediğim şeysin," dedim kulağına. Bravo Luna, tam söylenecek şey.

Dmitri tahrik olduğumu fark ettiğinde omuz silkti ama hemen sonra dudaklarını dudaklarıma yaslayıp tadıma baktı. Parmaklarını boynumda dolaştırdı. Pijamamın üstünü sıyırdığında büyük paralar harcadığım iç çamaşırım ortaya çıktı.

"Sunny..." diye fısıldadım Dmitri'nin eli pijamamın altına kayarken. "Sunny her an geri gelebilir..."

"Sus," diye mırıldandığında nefesi boynuma çarptı. Parmakları vücudumda dolaşırken gırtlağından beğendiğini gösteren bir hırıltı yükseldi. Bir eliyle sutyenimi çekip çıkardı.

Çıplak tenim açığa çıktığında ısırık izleri de ortaya çıkmış oldu. Dmitri nefesini tutup kızıl demirle dağlanmışım gibi geri çekildi. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde büyük bir utanç içimi kapladı.

Duvardan uzaklaşıp giysilerimi düzelttim. "Sanırım haklıydın. Şimdiden pişman oldun."

"Neden bana Yılan Gözler'den birinin seni ısırdığını söylemedin?" diye sordu Dmitri. Çok rahatsız olmuş gibi kemerinin tokasıyla oynadı. Sanki biri kafasından aşağı bir kova soğuk su dökmüştü.

"Tılsım aşkına, sen neden bahsediyorsun?" diye sordum saçlarımı düzelterek. Yaralarım yeniden sızlamaya başlamıştı ve bacaklarım tutmuyordu.

"Dört diş izi. Yılan Gözler. Sürü büyüsüne sahip olmayan bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sürü." Dmitri omzumun üstünde ikinci bir kafa belirmiş gibi salonun diğer köşesine çekilmişti. "Isırığın ne yapacağını asla bilmezler."

"Bana tek yaptığı, acıya ve hoşnutsuz bakışlara maruz kalmam oldu." İç çektim. "Buna sen de dâhilsin."

Dmitri bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim. Bunu görmeyi beklemiyordum."

"Boş ver," diye mırıldandım. Ne kadar utandığımın sesimden belli olmadığını umuyordum. İki dakikalığına bile olsa Dmitri'yle benim birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu unutmuştum ama gerçek şimdi bütün ağırlığıyla kendini ortaya koymuştu. Bizi birbirimizden uzaklaştırmıştı.

Sunny kapıyı aralayıp içeri baktı. "Her şey yolunda mı? Bağırışlar ve gürültüler duydum." Bizimle akıl hastalarını sakinleştirmeye çalışan tımarhane görevlilerinin kullandığı ses tonuyla konuşuyordu.

"Her şey yolunda," dedim sakin bir sesle. "Dmitri ve ben tam da vakayla ilgili detayları konuşuyorduk."

Kimse bir şey söyleyemeden sakince arkamı döndüm ve çıkıp mutfağa gittim. Arka kapıya ulaştığımda durmadım. Çite ulaştığımda koşmaya başladım ve sahildeki kayıkhaneye ulaşana kadar durmadım.

Asla Dmitri gibi olamayacaktım. Asla sahipleneceğim bir sürüm olmayacaktı. Joshua'yı ittirdiğimde normal bir kurtadam hayatına sahip olma şansımdan da vazgeçmiştim. Ondan kaçtığım anda kaderim mühürlenmişti.

Kayıkhane karanlıktı ve balık kokuyordu. Bir zamanlar orada kim kalıyorsa ağları ve kırık dökük bir kayığı geride bırakmıştı. Sunny yazın onunla açılmaktan bahseder dururdu ama dalgalarla yüzleşecek kadar cesur değildi.

Şimdi bunları düşünecek durumda olmadığımdan hapishanemin kapısını kilitleyip kendimi olacaklara hazırladım. İnsan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olarak içine sığabileceğim kadar büyük ve kurt halimi tutabilecek kadar sağlamdı. Ya da öyle umuyordum.

Dmitri'nin yüzünde beliren iğrenme ifadesini hatırladıkça kan beynime sıçrıyordu. Isırığımı görür görmez bakışlarını kaçırmıştı. Dönüşmemi engelleyen dövme alev alevdi. Ondan yayılan ısıyı hissediyordum ve parmaklarımı götürüp dokunduğumda boynumdaki kolyenin de elektriklendiğini hissettim.

Hapishanemin bir köşesine gidip ellerimi dizlerimin etrafına doladım ve "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım. İnkâr dönüşüme karşı elimde olan son silahtı.

İşe yaramadı. Gizli bir sinyal verilmiş gibi ellerime kramplar girmeye başladı. Büyük bir acının geldiğini biliyordum. Ardından kramplar bütün vücuduma yayıldı ve damarlarım alev aldı. Değişimin yüzüme kadar ulaştığını hissettim.

"Tılsım aşkına!" diye bağırdım ama sesim önce hırıltıya sonra bir çığlığa dönüştü. Tenime binlerce iğne batırılıyormuş gibiydi. Çenem çatırdamaya, kırılmaya, genişlemeye ve kurt dişlerinin sığacağı kadar büyümeye başladı.

İnsan olarak kalma savaşını kaybetmiştim. Yeniden çığlık attım ama bu seferki acı değil öfke çığlığıydı. Dmitri gözümün önüne geldi, görüntüler siyah-beyaz'a döndü ve bu sefer içimdeki arzu sadece onu öldürmek üzerineydi. O, Joshua ve bana acı veren başka kim varsa hepsini öldürmek istiyordum. Dönüşümle beraber parmaklarım kanamaya, kafatasım çatlamaya ve vücudum şekil değiştirmeye başladı. Sunny kapıyı çaldı. Buraya neden geldiğimi biliyordu. Başka hangi nedenle kayıkhaneye inmiş olabilirdim?

"Luna? İyi misin?"

İyi falan değildim, bütün vücudum sızlıyordu, derim ve kaslarım parçalanıyordu. Yavaş yavaş acının kaybolmama nedeni-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin dolunay zamanının gelmemiş olması olduğunu anladım. Tamamen dönüşmem mümkün değildi.

Hâlâ insan ellerine benzeyen ellerime baktım. Ama tırnaklarım keskin kurt tırnaklarına dönüşmüştü.

"Luna!" diye bağırdı Sunny. Kayıkhanenin kapısını zorladı.

"İyiyim," diye bağırdım. Çenem değiştiği için konuşmakta güçlük çekiyordum. Derin bir nefes aldım, bir nefes daha ve kolyemi yakaladım. Gümüşün tenimi yakması beni biraz olsun kendime getirdi.

Kapıdan başka gürültüler geldi. Bu seferkiler daha sertti. Anlaşılan Dmitri de partiye katılmıştı. "Hey, Luna, dinle eğer yanlış bir şey yaptıysam..."

Ah, yanlış bir şey yaptığını gayet iyi biliyordu. Yine de utanmadan böyle konuşmaya cesaret mi ediyordu? Belki ona da bir iki ısırıkla karşılık vermeliydim...

Ellerim normale döndü, kolumda yeniden bardaki serserinin açtığı yara izi belirdi. Kurt dişlerim geri çekilirken başlangıçta olduğundan daha büyük bir acı duydum. Gözlerimi açıp kapadım. Dünya artık siyah beyaz değildi. Yeniden renkleri görebiliyordum.

Derin derin nefes aldım ve gümüşü avucumda tutmayı sürdürdüm. Kapıyı açtım. "İyi olduğumu söyledim."

"Tamam," dedi Sunny. Cep telefonumu uzattı. "McAllister arıyor."

"Erkek arkadaşın mı?" Ona öyle bir bakış fırlattım ki Dmitri geri çekildi.

"Patronum." Telefonu elime aldım. "Ne var Mac?"

"Bir ceset daha bulundu. Bu seferki Manolya Bulvarı'ndaki bir striptiz kulübünde," dedi nasılsın falan diye sormadan. "Son gösterinin ardından soyunma odasındaki dansçılardan biri saldırıya uğramış."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Boğazım gerildi ve konuşmaya başlamadan önce binbir güçlükle yutkundum. "Ceset Marina ve Lilian'ınki gibi mi?"

Dmitri pür dikkat kesildi.

"Daha kötü," dedi McAllister. "Roenberg olay yerine doğru yola çıktı. Oraya ondan önce varmanı öneririm."

"Roenberg bu işe karışmama izin vermez." Büyük ihtimalle bu vakaya da Bryson'ı atardı. Tılsım aşkına.

Derken baştan beri içimde olan *bu işte bir terslik var* hissi beynimde gümbürdemeye başladı. "Mac, Steven Duncan hâlâ hapiste."

"Hayır, sabah sekizde serbest bırakıldı," dedi Mac. "Tahmin edebileceğin üzere benzer bir cinayet işlenmesiyle beraber oğlanın adının temize çıktığı varsayıldı. Avukatı hemen harekete geçti."

"Cinayeti nasıl bu kadar çabuk haber almışlar?"

"Luna, o Alistair'in oğlu. Sence nasıl?"

"Harika."

Mac telefonu kapadı. Kulübeye o kadar sert bir tekme attım ki duvardan tozlar döküldü. "Lanet olsun!" Kendimi Lilian'ın cesedinin yanında dikiliyormuş gibi hissediyordum. O âna kadar kurguladığım her şey paramparça olup kaybolup gitmişti.

Dmitri'ye döndüm. "Sende ihtiyacım olan bir şey var."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Aslında aklıma birkaç şey geliyor. Senin aklındaki ne?"

Pencereden motoru işaret ettim. "Beni ne kadar çabuk Manolya Bulvarı'na götürebilirsin?"

"Çifte Bela – HER GECE CAPCANLI ÇIPLAK DANSÇILAR!" Kulübün kapısında bunlar yazıyordu. İnce uzun bir kapısı vardı; vitrinin camları karartılmıştı ve güvenliğin sıkı olduğu belliydi. Girişte bir de fedai duruyordu. Fedainin üniformalı iki polise ifade

BELONGS TO KAKTUS TEAM

verdiğini gördüm. Dmitri motosikleti gece kulübün önüne yanaştırdığında üçü birden kafalarını çevirip kükreyen motosiklete ve bize baktı.

Araçtan indiğimde Dmitri de peşimden geldi. "Burada beklemen gerekecek," dedim. "Olay yerinde dolaşmana izin veremem."

"Zaten ilgimi çekmiyor," dedi ama boynunu uzatışından ve burun deliklerinin açılışından yalan söylediğini anladım. "Ben de işin içinde değilsem kan dökülmesi ilgimi çekmez."

"Bir hobin olduğunu bilmek güzel." Şüpheci gözlerle beni süzen polislere rozetimi gösterdim. Biri soru sorarcasına bana baktı. Onu suçlayamazdım. Sargılar içindeki halim düşünülecek olursa polise benzediğim söylenemezdi. Olsam olsam gizli çalışan narkotik polislerinden olabilirdim. Cinayet masasından bir dedektife kesinlikle benzemiyordum.

"Merhaba!" dedi öteki polis. "Dedektif Wilder! Sizi hatırlıyorum! Birkaç gün önce ölü fahişe vakasında karşılaşmıştık."

"Doğru," diye söylediklerini onayladım. Polis memuru Thorpe'un bakışları hâlâ yorgundu ama gülümsediğimde gülümseyerek karşılık verdi. Arkamda duran Dmitri'nin gerildiğini hissettim.

"Özür dilerim, içeri girmenize izin veremem," dedi Thorpe. "Emniyet amiri Roenberg'i beklemek konusunda kesin emir aldık."

"O da gündüz vardiyasından değil," diye hatırlattım.

"Hayır hanımefendi ama o amirimiz." Thorpe güldü.

Gözlerimi devirdim. "Adli tabip geldi mi?"

"Hayır, amirimiz olay yerini görene dek adli tabibin girmesine de izin yok," dedi Thorpe. Ortağı ona ters bir bakış fırlattığında yüzü kıpkırmızı oldu. Belli ki bunun kimseye söylenmemesi gerekiyordu.

"Gerçekten mi?" dedim gülümsemeyi sürdürerek. "Neden öyle olması gerekiyormuş?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu bilgiyi verme hakkına sahip değiliz," dedi ortağı. Anlaşılan benim hoş gülümsememe bağışıklığı vardı.

"Yani bir halt bilmiyorsunuz," dedim ona. "Ayak işlerine bakıyorsunuz, size ne emredilmişse onu yapıp soru sormamayı tercih ediyorsunuz."

Bu sözlerimden rahatsız olmuş göründüler. Thorpe yanıt vermeye hazırlanırken fedai araya girdi. "Özür dilerim ama artık şu ifade verme işini bitirebilir miyiz? Gerçekten eve dönüp duş almak istiyorum."

Dikkatimi ona çevirdim, dirseğinden tutup onu Thorpe ve Dmitri'den uzaklaştırdım. "Ben Dedektif Wilder, bu soruşturmaya ben bakacağım," dedim. "Şimdi neden bana bildiklerinizi anlatmıyorsunuz?"

"Ben Ernest Copperfield, hanımefendi. Elinizi sıkardım ama..." Ellerini uzattığında avuçlarının kan içinde olduğunu gördüm. Aklıma gördüğüm korkunç kâbus ve kendi kanla kaplı avuçlarım geldi.

"Onu siz buldunuz demek," dedim. Copperfield gözlerini kaçırıp başını salladı.

"Evet, hanımefendi. Beş yıl boyunca hemşire olarak çalıştım ama böyle bir şeyi hayatımda ilk kez görüyorum."

"Hemşire miydiniz? İyi de bunun gibi ucuz bir striptiz kulübünün kapısında ne işiniz var?"

"İlaçlarla ufak bir sorunum oldu," dedi Copperfield utanarak. "Hemşirelik lisansımı kaybettim."

"Artık temiz misiniz?"

Sarışın kafasını salladı. "Evet hanımefendi. Ayda bir kere kanımı test ediyorlar. İstesem de istemesem de temiz kalmak zorundayım."

Harika! Cesedi bulan eski bir uyuşturucu bağımlısıydı ve sabıkalıydı. Onu da şüpheli listesine yazmayacak olursam büyük

BELONGS TO KAKTUS TEAM

aptallık etmiş olurum. Ama cinayet işleyecek birine benzemiyordu. Yine de sizli bizli konuşmayı bıraktım.

"Tamam Ernest," dedim. "Şimdi seni içeri sokacağım ve kurbanı bulduğun âna kadar neler olup bittiğini bana anlatacaksın."

"Katya," dedi. Ona döndüm.

"Efendim?"

"Adı bu. Katya bir şey. Ski ile biten bir soyadı vardı. Polanski gibi ama Polanski değil."

Endişeli gözlerle bizi izleyen Thorpe'a dönüp parmaklarımı şaklattım. "Göçmenlik bürosunu ara ve ölü kız kaçak göçmen miymiş öğren."

Büyük ihtimalle öyleydi. Yoksa neden böyle adi bir yerde çalışsın? Katil için mükemmel bir hedefti.

Ernest'e döndüm. "Nereli olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkti. "Özür dilerim hanımefendi... Benim tek yaptığım müşterilerin ateşlenmesini ve saldırganlaşmasını engellemek. Kızların da içki çalmadığına emin olmak. Ama onlarla konuşmam yasak."

"Ve elbette örnek bir çalışansın," dedim. "Tamam, içeri girelim."

Ayaklarını sürüdü. "Mecbur muyum hanımefendi? Gerçekten onu bir daha görmek istemiyorum."

Kahverengi gözlerini ve taşralılara özgü kaba ama yakışıklı yüzünü inceledim. "Ernest," dedim. "Benim için bunu yapabilir misin? Ve Katya için."

Gözlerini kırpıştırdığında onlarla konuşmasının yasak olduğunu söylerken zırvaladığına emin oldum. Kızı tanıyordu.

"Önden buyurun dedektif," diye fısıldadı.

İçeri girmeye hazırlandığımızı görünce kapıdaki ikinci polis itiraz edecek oldu ama sert bir bakış fırlatıp onu susturdum.

Çifte Bela'nın içi de dışı kadar ucuzdu. Kulüpten çok bovling

BELONGS TO KAKTUS TEAM

salonuna aitmiş gibi görünen tahta bölmeler vardı. Ortadaki sahnenin sonunda striptiz direği yer alıyordu. Her tarafa pembe ışıklar yerleştirilmişti ve sahne tarafındakiler yanıp sönüyordu. Hiçbir şeyden habersiz üniformalı bir polis soyunma odasının başında duruyordu. O sayılmazsa kulüp boştu oysa olay yeri ekipleri şimdiden içeriyi doldurmuş olmalıydı. Ama içerisi ıssız bir mezarlıktan farksızdı.

"Buradan başladım," dedi Ernest. "Kapıyı kilitleme görevi benim, bu yüzden kulüpten en son ben çıkarım. İçkileri kilitlerim, arka kapıyı kontrol ederim, mutfağa baktıktan sonra ön tarafa geçerim. Işıkları kaparım. Bilirsiniz."

"Bunları yaptığında saat kaçtı?" diye sordum.

"Altı civarı," dedi. Saatimi kontrol ettim. Neredeyse on birdi.

"Ernest," dedim. "Cinayeti ne zaman haber verdin?"

Yüzüme bakamıyordu. "Soyunma odasının ışığının yanık olduğunu görünce kontrol etmek için içeri girdim. O zaman Katya'yı gördüm, kanlar içinde yerde yatıyordu."

"Bay Copperfield," dedim buz gibi bir sesle. "Sorumu yanıtlayın."

"Kanı gördüğüm anda öldüğünü anlamıştım. Yine de nabzının atıp atmadığını kontrol ettim ve kanamayı durdurmaya çalıştım. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama ben bir hemşireyim hanımefendi. İçgüdülerim öyle yapmamı söyledi."

Kelepçelerimi çıkarıp büyük bir gürültüyle en yakındaki masaya bıraktım.

"Bir an evvel doğruyu söylemeye başlamazsan bunları bileğine takacağım," diye onu uyardım. "Ve bunu yapmaya hemen başlasan iyi olur yoksa cinayetle olmasa da cinayete suç ortaklığı etmekle suçlanabilirsin."

Burnunu çekti. Derin bir nefes aldım. Ölü bir kız daha ve geride kalan yaralarla kaplı bir adam. Göz ucuyla dışarıya baktım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dmitri motosikletine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Üniformalı polislerle kötü kötü birbirlerine bakıyorlardı.

"Onu bu halde gördüğümde paniğe kapıldım," dedi Ernest. "Oturabilir miyim hanımefendi?"

Masalardan birini işaret ettim ve ben de karşısına oturdum. Ama Ernest kaçmaya kalkacak olursa harekete geçmeye hazırdım. "Onu canlandırmayı denedim.

"Cinayet işlenirken içerde olmadığına emin misin?"

"Hayır!" dedi neredeyse bağırarak. "Ona bunu ben yapmadım!"

"Tamam, tamam," dedim. Thorpe kapıdan soru soran gözlerle bize baktı. Keşke kimsenin bizi duymayacağı bir yerde konuşabilseydik ama onu alıp Yalnızlık Kalesine uçmak gibi bir seçeneğim yoktu. "Sakinleş Ernest. Cesedi gördün, kontrol ettin, sonra?"

Öne eğildi, başını ellerinin arasına aldı, neredeyse iki büklüm olmuştu. Güçlükle duyulan bir sesle, "Ben... bir şeyler gördüm... Soyunma odasındaki... masasında."

"Nasıl şeyler?"

İç çekti. "Katya birini eğlendiriyordu."

İşte şimdi gerçekler dökülmeye başlamıştı. İnsanlar her nedense siz onları zorlayana dek en ufak gerçek kırıntısına bile elmas parçasıymış gibi tutunur. Pek çok striptizci, iş saatleri bittiğinde müşterilerle dans etmekten fazlasını yapar. Hele böyle ucuz bir kulüpte kızların ek gelir kaynakları olmayacağını düşünmek naiflik etmek olurdu.

"Anlıyorum," dedim Ernest'a. "Burası saat dörtte kapanıyor şehir kuralları gereği, yanılıyor muyum?"

Kocaman açtığı gözlerini kaçırıp başını sallamakla yetindi.

"Yani hepiniz birkaç saatliğine uzaklaşıp Katya ve iş çeviren başka kim varsa onları burada müşterilerle baş başa bırakıyorsunuz ve sonra gelip dükkânı kapatıyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet hanımefendi," dedi. "Söylediğiniz gibi."

"Ve geri geldiğinde bu sefer Katya'yı ölü buldun. Masasında hoş olmayan şeyler vardı ve sen de tam bir centilmen olduğun için polisi aramadan önce ortalığı temizledin."

"Evet," dedi, bu sefer hanımefendi demedi. Neredeyse yerin dibine girecekti.

"Seni aptal yaratık," dedim ona. "Büyük ihtimalle Katya'nın son saatlerini kiminle geçirdiğini gösteren bütün delilleri ortadan kaldırdın. Bravo. Bravo."

Kahretsin, katil yeniden parmaklarımın arasından kaçmıştı. Dişlerimi -sembolik konuşuyorum- pisliğin boğazına geçirmek için sabırsızlanıyordum.

"Mecburdum!" diye bağırdı Copperfield. "Onları orada bıraksaydım sabıkamı öğrendikten sonra hemen benden şüphelenirdiniz! Bunu ona ben yapmadım!"

Ceketinin omzundan tutup onu kaldırdım ve gergin, kan kokusuyla karışmış kokusunu içime çektim. Hemen aradığım kokuyu buldum. Ernest herhangi bir şey yapamadan elimi cebine uzatıp beyaz tozla dolu torbayı çıkardım.

"Temiz kalıyor olabilirsin ama eminim ki uyuşturucu parası her ay aldığın maaşa eklenen iyi bir ek gelirdir," dedim.

Başını iki yana salladı. "Benim değil."

"Tutuklusun, seni budala," dedim. "Arkanı dön. Ellerini masaya koy."

Haklarını okuduktan sonra kelepçeleri taktım.

"Hata yapıyorsunuz!" diye bağırdı bana. "Katya'ya hiç uyuşturucu vermedim! Bu farklıydı. Tüpler ve iğneler vardı!"

Kelepçelerin yeterince sıkı olduğuna emin olduktan sonra onu kendime çevirdim. "İğne mi?"

"Evet!" dedi, başını beladan kurtarabilecek bir şeyler bulduğunu düşünerek umutlanmıştı. "Üstelik uyuşturucu ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğımlılarının kullandığı iğnelerden değil. Kullan at iğnelerden. Ameliyathanelerde kullanılanlardan. Üstünde damga bile vardı."

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. Doktor Kronen veya otopsiyi her kim yaparsa Katya'nın kanını test ettiğinde diazepam ve katilimin kurbanları üstünde kullandığı hayvan sakinleştiricisinden bulacaktı. Buna adım gibi emindim.

"Müşterisini gördün mü Ernest?"

Çenesini göğsüne yaslamıştı, yenilmiş bir havası vardı. "Hayır. O işlerden olabildiğince uzak dururum ve kızlar çalışırken ortalıkta olmamaya çalışırım hanımefendi."

"Katya'yı rahatsız eden birileri var mıydı? Genç bir adam, sarışın?" Şansımı denemeye değerdi. Stephen katil olmayabilirdi ama bir şeyler biliyordu. Belki de izlemekten hoşlanıyordu.

"Hayır hanımefendi."

Anlaşılan Ernest'ın başka bir işe yarayacağı yoktu. "Görevliler gelip tutuklama işlemini tamamlayacak," dedim ona. "Uyuşturucu satıcılığıyla suçlanacaksın ve şanslıysan listeye başka bir şey eklenmez."

"Evet hanımefendi," dediğinde onu Thorpe'a teslim ettim.

"Kes bu numaraları," dedim ona. "Kimseyi kandıramazsın."

Thorpe, Copperfield'ı dışarı sürükledi ve beni cesetle baş başa bıraktı. Cebimde taşıdığım eldivenleri çıkarıp elime geçirdim ve soyunma odasının kapısını açtım.

Beni ucuz ışıklar karşıladı. Çeşitli seksi kostümler ve okul kızı, hizmetçi ve seksi polis gibi striptizci klişeleri askılara dizilmişti. Her taraf birilerinin eşyalarıyla doluydu. Naylon çoraplar, saten iç çamaşırları, saten taklidi çarşaflar. Zevkli görünmeye çalışan yasadışı bir kerhane. Ne dokunaklı. Katya diğer kızlar gibi sırtüstü yatıyordu, yine diğer kızlar gibi boğazı kesilmiş ve bacakları arkaya kıvrılmıştı. Lilia'nın aksine vücudunda kendi-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ni savunduğunu gösteren yara izleri yoktu. Ama parmağının üst boğumu diğer ikisininki gibi kesilmişti. Katil, kurbanlarına uyuşturucu vermekte ustalaşıyordu.

Cesedin etrafındaki hava elektrik yüklenmiş gibiydi, sanki ben oraya varmadan önce kötülüğün ta kendisi orada durmuştu. Havayı koklayıp kan, ölüm ve parfüm kokusundan başka bir şey var mı diye baktım. Hafif bir yanık kokusu vardı, yıldırım düştükten sonra havayı kaplayan koku gibiydi. Sokaktaki veya Kuzgun otelindeki pis kokular yoktu. Bu sefer katil kontrollüydü. Öfke gitmiş yerini daha dehşet verici bir soğukkanlılık almıştı.

Katya'nın cesedine dokundum, çıplak vücudu ve küçük elleri striptiz direğinin etrafında geçmemiş bir hayatın izlerini taşıyordu. Artık gerilerde kalmış bir hayatın. Boynundaki ve göğsündeki kesikler diğer cesetlerdekinden azdı, daha düzgündü. Kaşlarımı çattım. Diğer kızlardaki vahşi parçalama izleri gibi değillerdi, neredeyse bir cerrah ustalığıyla yapılmışlardı. Ama asıl dikkatimi çeken akan kanın azlığıydı. Eğer kesik parmak olmasa bu cinayetleri diğer ikisini işleyen kişinin işlediğinden şüpheye düşerdim. Ama aynı kişiydi. Kokusunu alabiliyor, varlığını hissedebiliyordum.

Parmaklarım Katya'nın beline dokundu ve ilk bakışta görünmeyen pembe bir kızarıklığı fark ettim. Sanki Marina ve Lilia'ya yapılanı taklit etmek için atılmış bir kesiğin başlangıcıydı. Diğer iki kızın gövdelerinin neredeyse yarılmış olduğunu hatırladım. Katilin işi yarım kalmıştı.

Kesiği tamamlamaya fırsat bulamamıştı.

Bir an için odanın ısısı sıfıra düştü. Ve eldivenli ellerimle kızın derisine dokunduğumda katilin birkaç saat önce çömeldiği noktaya çömelmiş olduğumun farkına vardım. Hemen tüymem gerekiyordu. Copperfield kapıları kilitlemek için geri gelmişti. Nereye kaçmış olabilirdim?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Cesedin başında dururken iç çamaşırlarının arkasında kalan metal kapıyı gördüm. Ayağa fırlayıp cesedin üstünden geçtim ve hiç düşünmeden dışarı fırladım. Kapı arka sokağa açılıyordu. Bir an katili orada bulacağım hissine kapıldım.

Sokakta uçuşan gazeteler ve çöp torbalarından başka bir şey yoktu. Sakinleşip striptiz kulübünün arka duvarına yaslandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Dedektif?" dedi memur Thorpe.

Eldivenlerimi çıkarıp en yakındaki çöp tenekesine attım. Polis memuruna döndüm. Ellerim titriyordu. Yakında ben de dayanamayıp silahlarının namlusunu kendi ağızlarına dayayan polislerden biri olacaktım. *Wilder'ın başına gelenleri duydun mu? Evet kafayı sıyırmış. Baskıya dayanamamış.*

"Dedektif?" dedi yeniden.

"Ne var?"

"Şansımız yaver gitti," dedi bana. "Birkaç yıl önce kamera taktırmışlar."

"Güvenlik kamerası mı?"

"Şey, pek sayılmaz," diye itiraf etti kızararak. "Görüntüleri internette satmak için dansçıları filme alıyorlarmış. Kamera sahneye dönük ama kulübe her kim geldiyse belki görüntüsünü yakalayabiliriz. Saldırgan her kimse kulüpten geçmiş olmalı. Hanımefendi."

"Neden bana hanımefendi deyip duruyorsun?" diye sordum.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi Thorpe ve yine aynı kelimeyi kullandığını fark edince dudağını ısırdı. Çok sevimliydi.

"Lütfen kasetin bir kopyasını Yirmi Dördüncü karakola yollayın. Teşekkürler memur bey."

İçeri girmem için kapıyı tuttu ama başımı iki yana salladım. "Temiz havaya ihtiyacım var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Katilin geride bir iz bırakıp bırakmadığını kontrol etmek için sokağı incelemeye koyuldum.

Thorpe telsize bir şeyler mırıldandıktan sonra kapıyı kapayıp içeri döndü. Kapıyı çarptığı için elimde olmadan o yöne baktım. İşte oradaydı. İlk cinayette kaldırımda ve sonra Stephen'da gördüğüm işaret metale işlenmişti. Sabah güneşinde gümüş rengi parıltılar saçıyordu.

Doğrudan ona baktığımda beynim matkapla deliniyormuş gibi hissettim. Kulağım tıslamalar ve fısıltılarla doldu. Stephen'ın sürekli böyle hissedip etmediğini merak ettim. Beynimde nerden kaynaklandığını bilmediğim bir panik hissi vardı ve içimden bir his yine yanıldığımı söylüyordu.

Gözlerimi kapayıp işareti zihnimden atmaya çalıştım, cep telefonumu çıkarıp kapıya doğrulttum. Telefonla birkaç fotoğraf çektim ve yeniden gözlerimi açıp işarete bakmadan önce telefonu cebime kaldırdım.

Kulübün önüne dönüp Dmitri'ye bulduklarımı anlatmanın zamanı gelmişti. Sonra McAllister'ı arayıp aynısını yapacaktım. Ama ben harekete geçemeden Roenberg'in gölgesi arkamda belirdi. Merhaba demek yerine, "Dedektif Wilder, tılsım aşkına benim olay yerimde ne işin var?" diye sordu.

Kendimi durdurmayı denedim, yemin ederim. "Özür dilerim efendim, bu olay yeri mi? İçerdeki cesedi mi söylüyorsunuz? Olay yeri sizinse çok özür dilerim çünkü içerde polis veya olay yeri ekibinden kimseyi görmedim. Adli tabip de yoktu. Şöyle bir gezebileceğimi sandım."

Roenberg'in yüzü kıpkırmızı oldu. Birkaç saniye boşluğa baktı. Şakaklarındaki damarların şiştiğini görebiliyordum. "Defol git," diye bağırdı. "Gözümün önünden defol!"

Reverans yaptım. "Benim için zevktir amirim."

"Ve işe dönebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun!" diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kovuldun ve sevgili McAllister'ını da yanında götürebilirsin!"

Donup kaldım, omuzlarım çöktü. Beni tehdit etmek ayrı şeydi (alttan almasını bilmediğimden bu tür sahnelerle karşılaşmaya alışmıştım) Mac'i tehdit etmek ayrı şey.

"Beni duydun mu dedektif?" diye bağırdı Roenberg. "İkinizin de işi bitti!"

Ona döndüm. "Canınız cehenneme, efendim. Dilediğinizi yapabilir ve beni kovabilirsiniz. Şehrin emniyet müdürüne çıkıp sizi öyle bir şikâyet ederim ki atacağım çığlıklar kulaklarınızı kanatır. Ne kadar denerseniz deneyin artık Steven Duncan'ı koruyamazsınız. Oğlanın bir suç ortağı olduğunu biliyorum, büyü kullanan biri. Cinayetleri onun işlemediğini ispatlamak için içerdeki zavallı kızı işkence edip öldürdü." Parmağımı kıpkırmızı kesilen suratına doğru salladım. "Eğer Troy McAllister'a dokunacak olursanız tüm bunları gazetelere anlatırım. Nocturne şehrinin vergi ödeyen vatandaşları emniyet amirlerinin kurt adamlarla ve kan cadılarıyla işbirliğini yaptığını duyunca eminim çok sevinecektir. Hele Alistair Duncan'ın havalara uçacağına yüzde yüz eminim."

Roenberg başını iki yana salladı. Gözleri Macarena yapan bir kocaayak görmüş gibi kocaman açılmıştı.

"Söylediklerimi yapacağıma inansanız iyi olur," dedim ve yanıtını beklemeden topuklarım üzerinde dönüp hızlı adımlarla sokaktan uzaklaştım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON ALTI

Dmitri kulübün girişinde durmuş geri gelmemi bekliyordu. Beni gördüğünde öfkeden köpürüyor olmam dikkatinden kaçmadı.

"Neler oldu?"

Roenberg koşar adım peşimden geldi. Thorpe'a ve ortağına seslendi. "Size ben gelene kadar kimseyi içeri almamanızı söylemiştim! Ne dediğimi anlamadınız mı? Kimse içeri girmeyecek!"

"Evet efendim!" dedi Thorpe'un ortağı.

Dmitri omzuma dokundu. "Neler dönüyor? Takım elbiseli herif de kim?"

Omuz silktim. "Emniyet amiri. Beni az önce işten attı."

Dmitri şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Serseriye bak. Gidip onu pataklamamı ister misin?"

Elimi sallayıp kulübe sırtımı döndüm. Şimdi bununla uğraşamazdım. "Beni evi götürür müsün?" diye sordum ona.

"Ya kız ne olacak?" diye sordu motosikletini çalıştırmadan önce. "Diğerleri gibi miydi?"

"Aynıydı," dedim. "Ama bu sefer katilin işini bitirecek zamanı olmamış. Üstelik bu sefer giderken bana hediye de bırakmış."

Dmitri omzunun üstünden bakıp arkasına oturduğuma emin oldu. Kollarımı beline doladım ve yanağımı deri ceketine yasladım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Nasıl bir hediyeden bahsediyorsun Luna?"

Cep telefonumun yerinde olup olmadığını kontrol ettim. "Emin değilim. Ama ilk iş gidip bu sorunun yanıtını bulmayı planlıyorum."

"Sunny karşı fotoğrafa bakıp dudağını ısırdı. "Sıradışı bir işaret."

Bandajın altındaki yarayı ovaladım. İyileşmeye başladığı için kaşınıyordu. "Sıradışından daha anlamlı bir şeyler söyleyebileceğini ummuştum. Daha önce buna benzer bir sembol görmedim." Doğruya doğru, genelde onlara bakmamaya çalışırdım. Öylesi daha güvenliydi.

"Çünkü o aslında bir sembol değil," dedi Sunny. "O bir damga."

"Yani?" dedi kanepede oturmakta olan Dmitri. Sunny koltuğuna yerleşip bacaklarını altına kıvırdı ve ekrana baktı.

"Damgalar kontrol amacıyla yapılır," dedi ona. "Benim gibi cadılar bunları bağlandıkları insanlara, kan cadılarıysa kontrol altına almak istedikleri veya esir aldıkları golemlere yerleştirir. Çoğu kötülük doludur, neredeyse hepsi, ama bu..." Gözlerini kırpıştırıp telefonu geri verdi.

"Beyninin zonklamasına yol açıyor, değil mi?" diye sordum.

Sunny başını şallayıp dudağını ısırmayı sürdürdü. "Bunu çizen her kimse Luna... büyü kitabı kullanmıyor. O kişiye ya da o kişilere bunu gösteren bir şey var."

Dmitri kaşlarını çattı. "Bir şey mi?"

Harika, yine iblislere dönmüştük. Büyünün beyaz balinaları. Bana Ahab deyin.

"Teoride bu damganın var olmaması gerekir," dedi Sunny.

"Ama var," dedim öfkeyle. Telefonumu suratına tuttum. "Şimdi tutmuş bana bu damganın birini kontrol altına almak için kullanıldığını söylüyorsun."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

O kişi Stephen Duncan'dı. Stephen katil profiline uymuyordu ama kukla profiline uyuyordu. Oğlan budalanın tekiydi ve üstünde APTALIN TEKİYİM VE KENDİNİ BEĞENMİŞ BİR HERİFİM LÜTFEN BENİ KÖTÜ AMAÇLARINIZ İÇİN KULLANIN yazsa aynı şey olurdu.

"O damgayı kimin koyduğunu öğrenmemiz gerekiyor Sunny." Ama ben daha soruyu sormadan başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Yapamam Luna. Bir damganın sahibini çağırmak çoğu cadının yapamayacağı bir iştir. Ayrıca onu çağırmak sana damgayı yerleştiren kişiyi getirmez, damganın yerleştirildiği kişiyi getirir."

"Damganın kimde olduğunu biliyorum," dedim suratımı asarak. "Benim istediğim onu yerleştiren kişi."

Sunny elime dokundu. "Benden bunu yapmamı isteme," diye fısıldadı. "Eğer damgayı çağırır ve esir edilen iradeye dokunursam neler olacağını biliyorsun."

"Ne olur?" diye sordu Dmitri. "Neden korkuyorsun?"

"Sunny büyü yapma yeteneğini kaybedebilir," dedim. "Eğer büyüye çok yakından dokunursa büyü yapma ve enerjiyi çağırma yetenekleri tükenebilir.

"Bu yüzden çember kullanırız," diye açıkladı Sunny. "O bir tür tampondur. Bizi güvende tutar."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Dmitri. Ayağa kalktı ve huzursuz bir kurt gibi ortalıkta dolanmaya başladı. Ona bakmamaya çalışıyordum ama gözlerimin kendisine kaydığını gördü ve gülümsedi. "Yardımlarınız için teşekkürler Bayan Swann."

"Bana Sunny de," dedi kuzenim dalgın bir sesle. Raftaki büyü kitaplarına ve büyükannemin defterlerine bakıyordu. "Damgayı çağıramayız," dedi.

"Bunu zaten söylemiştin," diye hatırlattım. Kendimi yenilmiş ve yorgun hissediyordum. Normalde vereceğim ilk tepki kendimi çalışma odama kapayıp eski dosyaları önüme almak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ve abur cubur yiyerek eksik evrak işlerini tamamlamak olurdu. Ama artık yapmam gereken evrak işi kalmamıştı.

Bunu şimdilik Sunny'ye söylememeye karar verdim.

"Damgayı çağıramayız," diye tekrarladı Sunny. "Ama onu kimin yaptığını öğrenebilirim. Kimin koyduğunu değil ama orijinalin kime ait olduğunu. Ne gibi bir yaratıktan geldiğini."

Dönüp kuzenime baktım. "Yani damganın sahibi olan yaratığı bulabilir misin?"

Sunny başını salladı. "Çok zor değil, telefon defterine tersten bakmak gibi. İskenderiye'deki cadı metinleri yandığında cadılar konseyi toplanıp bütün büyüleri kaynaklarından geri çağırmıştı. Böylece hiçbiri kaybolmadı. Büyünün kaynağı bellidir ve her zaman geride bir iz bırakır. O izi sürebilirim."

"Tehlikeli mi?" diye sordu Dmitri.

Sunny'nin yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Ne yaptığını biliyorsan, değil." Ayağa kalkıp mutfağa gitti. "Yere çember çizmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Bana ahşap çemberimi getirebilir misin?"

Raftaki kutuda tuttuğu çemberi getirmek için kalktım. Kutunun kilidini açıp açık renk ahşaptan yapılma çemberi çıkardım.

"Çemberler arasındaki fark ne?" diye sordu Dmitri, Sunny'nin birilerini etkilemek istediğinde kullandığı diğer çemberi eline alarak. Onun elindeki abanozdu.

"Bu huş ağacından. Daha saf bir malzemedir. Acemi cadılara bundan verilir, böylece güvende olmaları sağlanır. Şimdi izin verir misin?"

Mutfağa gidip çemberi otları karıştırmakta olan Sunny'nin yanına bıraktım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Otları karıştırmayı bıraktı. "O zaman kızların ölmesini kim engelleyecek?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Başımı sallamakla yetindim.

"Öyleyse yapmak zorundayım."

"Umarım büyükannenin kitaplarındaki büyülerden birini kullanmanın Pompei'nin inşasından beri gelmiş geçmiş en kötü fikir olduğunu biliyorsundur."

Sunny başını iki yana sallayıp karışımı kontrol etti. "Böyle hissedeceğini biliyordum."

"O kimsenin iyiliğini düşünmez Sunny, eğer kitabı çaldığını duyacak olursa..."

"Kitabı aldığımı bildiğine eminim," dedi Sunny sakince. "Bana kızgın olduğuna da eminim. Ama şimdi onunla benim aramızın nasıl olduğundan bahsetmenin gereği yok. Luna, yardım edebilir misin?"

Seçtiği otları bir kâseye koyup yaktı ve hazırladığı karışımı alevlere döktü. Dört köşeye melisa serpiştirip mutfağın ortasındaki halıyı çekti ve altındaki çemberi açığa çıkardı. Toprağa yerleştirilen cadı çemberi iyidir ama en iyi çemberler ahşaba oyulanlardır. Sunny mutfaktaki çemberi ancak mecbur kaldığında kullanırdı çünkü ahşabın yıpranmasıyla beraber çember de yıpranır ve ne kadar çok kullanırsanız başınızın belaya girmesi riski o kadar artar.

"Dmitri'yi çağırabilir misin?" diye sordu işi bittiğinde. "Ona da ihtiyacım olacak."

"Nasıl istersen," dedi Dmitri kapının eşiğinden. Sunny'nin şaşırdığını görünce sırıttı. Likanlara özgü güçlü işitme duyusunu unuttun sanırım."

"Bir iskemle çek," dedi Sunny. Yanan otların etrafına yerleştik. Sunny ellerini çemberine koyup gözlerini kapadı. Omurgamda dolaşan ürpertiyi hissedip Rhoda'nın bana öğrettiklerini düşünmemeye çalıştım. Onu her hayal kırıklığına uğratışımda öfkesi daha da artmıştı. Büyü yapamadığıma inanamıyordu. *Sağır* lakabını düşünmemeye çalıştım ve kulağımdaki fısıltıları duymaz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dan geldim. Her nedense yanlışlıkla Rhoda'nın çemberlerinden birine adım attığım için az kalsın öleceğim gün aklıma geldi ama onu da zihnimden uzaklaştırdım.

O gün Sunny elimi tutup beni kurtarmıştı ama bugün elimi tutma sırası Dmitri'deydi.

"Kuzenin el ele tutuşun dedi," diye açıkladı şaşırdığımı görünce.

"Luna iyi misin?" diye sordu Sunny gözlerini açmadan. Etrafımızdaki hava titreşti, çember güçlendi ve yükselip masanın etrafını sardı.

Dmitri'nin elini sıkı sıkı tuttum. "İyiyim," dedim. "Şu işi bitirelim."

Dmitri büyük bir merakla Sunny'yi izliyordu. Benim aksime korkmuyordu. Sunny'nin bütün vücudu gevşedi. Büyü güçlendikçe korkunç bir titreşim vücudumu sardı. Ortadaki otlardan tavana doğru dumanlar yükseldi.

"Fotoğrafı alıp ortaya koy," dedi Sunny büyü yapan cadıların kullanmaya alışkın olduğu duygusuz sesle.

Şimdi cep telefonumu yanan otların yanına bırakıp bırakmama konusunu tartışmamak gerektiğine karar verip dediğini yaptım ve damganın fotoğrafını açıp telefonu ortaya bıraktım.

Telefon masaya değer değmez kıvılcımlar saçıldı. Sunny'nin çemberinden orman yangınlarında duyulanları hatırlatan çatırtılar yükseldi.

"Kahretsin neler oluyor?" diye fısıldadı Dmitri. Otlardan yükselen dumanlar maviye döndü ve yanık saç kokusu aldım. Sunny'nin parmaklarının altındaki çember kıvrılıp şekil değiştirmeye başladı. Bakışlarımı dumanlardan ve alevlerden uzaklaştırıp kuzenimin yüzüne kaydırdım. Gözleri geriye devrilmişti ve dudakları gergindi. Elektrik çarpıyormuş gibi vücudu kasılmıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Efendini... göster," diye mırıldandı ama sesi zayıftı. Sunny korkuyordu. Tırnaklarımı Dmitri'nin avucuna geçirdim.

"Seni yaratan kişiyi göster!" diye emretti Sunny yeniden.

Duman güçlenip kıvrıldı, kuzenimi göremez oldum. Telefonum titreşip duruyordu. Yeniden bir inleme duyuldu. Deneyimlerimden bu seferkini tanıyordum. İşlerin kötüye gittiğinin işaretiydi.

Sunny yeni bir büyü yapamadan gırtlağına dolan dumanlar yüzünden boğulmaya başladı. Elleri taş kesti ve öksürmeye çalıştıkça bütün vücudu daha da kasıldı. Telefona baktığımda ekranının büyük bir güçle parladığını gördüm.

"Onu bırak!" diye bağırdım. "Seni yapan kişiyi göster!"

Damga parladı ve ekrandan kayboldu. Derken dumanların arasında belirdi. Altın bir parıltı saçıyordu. "Beni serbest bırak," diye fısıldadı bir ses.

Donup kaldım. Dâhi beynimin bulabildiği tek soru, "Ne?" oldu.

Bir kopma sesi duyuldu ve otların durduğu kâse duvara savruldu. Telefonumun neredeyse yarısı eriyip masaya yapışmıştı. Aradaki bağın kopmasıyla beraber Sunny öne yığıldı. Hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Ona yardım etmek için ayağa kalkarken çemberi bozmaya aldırmadım.

Bu büyü nasıl olsa sona ermişti.

Sunny minnettar bir tavırla Dmitri'nin getirdiği çayı aldı. Yanına oturduğumda başını omzuma yasladı. "Özür dilerim," dedi.

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu Dmitri. Oturma odasını turlamayı bırakıp önümüzde durdu. "Özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok."

"Çağırma büyüsü işe yaramadı," dedi Sunny üzgün bir sesle. "Damgayı ilk kimin tasarladığını bulabileceğimize emindim..."

"Damga konuştu," dedim ona.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sunny neredeyse ayağa fırlayacaktı. "Konuştu mu? Ne dedi?"

"Beni serbest bırak. *Yıldız Savaşları* filmindeki Darth Vader gibi konuşuyordu."

Sunny fincanını bıraktı. "Tılsım aşkına."

"Beni bile ürküttü," dedi Dmitri.

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Sunny.

"Hayır, sonra otlar havada uçuştu."

"Esir alınan kişinin sesini damga aracılığıyla duymak imkânsızdır," diye açıkladı Sunny.

Sözüne güveniyordum. Zaten duyduğum Stephen'ın sesi değildi. Dumanların arasından benimle konuşan başka bir şeydi.

Kanepeden kalkıp silahımı aldım ve ceketimi giydim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Sunny.

"Birlikte gidiyoruz. Üniversiteye gidip birine damgayı soracağız."

"Ya ben?" diye sordu Dmitri.

"Sen benim çekici ama gözdağı vermeye eğilimli arkadaşımsın ve göreceğimiz adam gözdağı verilmesini hoş karşılayan bir tip değil."

Dmitri sözlerimi komik bulmadı.

"Bir şey bulduğumuzda arayıp haber veririm," dedim. Dmitri elimi tuttu ama bir saniyelik tereddüdün ardından elimi çekmeme izin verdi.

"Öyle yapsan iyi olur," diye fısıldadı. O zaman yakınlaştığımız zamanı ve ısırığı gördüğünde neler olduğunu hatırladım.

Bunları düşünecek zaman değildi. Evden çıktığımızda Sunny gerildiğimi anlamış gibi dirseğime dokundu. "Üniversitedeki biri nasıl oluyor da büyü hakkında bilgi sahibi olabiliyor?"

"Büyü hakkında bilgi sahibi mi değil mi bilmiyorum," dedim üstü açılan arabasına doğru yürürken. "Ama iblislerle ilgili çok şey biliyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON YEDİ

Profesör Hoskins'in ofisi aynı önceden hatırladığım gibiydi. Parlak mavi dosyalar üst üste yığılıp geçen sefer masasında gördüğüm evrakların yerine konulmuştu. Profesörün kendisi ortalıkta yoktu.

"Bu şekilde içeri dalmamız kabalık değil mi?" dedi Sunny resimlere, maskelere ve raflardaki kitaplara bakarak.

"Profesörün aldırmayacağına eminim," diye yalan söyledim hiç düşünmeden.

"Etkileyici bir kitap koleksiyonu olduğunu itiraf etmeliyim." Uzanıp kitaplardan birine dokundu.

"Dokunma," diye onu uyardım. "Eşyalarına çok düşkün."

"Kim var orada?" diye seslendi Hoskins dışarıdan. "Ofisime girilmesi yasaktır. İçerde kim var?"

"Benim Profesör Hoskins," diyerek kapıyı açtım. "Dedektif Wilder."

"Ha," dedi rahat bir nefes alarak. "Dedektif, özür dilerim. Öğrencilerimi ofise girmemeleri konusunda uyarıyorum ama içeri girme arzusuna karşı koyamıyorlar. Eşyalarımı karıştırıyorlar." Hızlı adımlarla odaya girdiğinde Sunny'yi gördü. "Ah, şu işe bak. Bu da kim?"

"Bu kuzenim, Rhoda," dedim ona. Öfkeli bakışlarını fark ettiğimde özür dilercesine Sunny'ye baktım. Sunflower gibi garip bir adın Hoskins'e fazla geleceğini düşünmüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanıştığıma sevindim Bayan Rhoda," dedi masasının başına geçerken. Sunny de karşısındaki koltuğa oturdu. Hoskins'in oturmasıyla kalkması bir oldu. "Özür dilerim dedektif ama çok meşgulüm. Ne istiyorsun?"

Sunny de ayağa kalkacak oldu ama olduğu yerde kalmasını işaret ettim. Profesörle oyun oynayacak durumda değildim.

"Bana Meggoth'u anlatın profesör. Bana iblislerden bahsedin."

Hoskins dudaklarını büzdü. Yüzünde bezgin bir ifade belirdi. "Söyleyebileceğim hiçbir şey yok," diye kestirip attı. "İlk geldiğinde de aynı şeyi söylemiştim, işine yarayabilecek hiçbir şey bilmiyorum."

"Kadınlar öldürülüyor profesör," dedim alçak sesle. "Katil arkasında bir iblisin damgasını bırakıyor. Bunun nesini anlamıyorsunuz?"

Hoskins ellerini birleştirip benden uzaklaştı.

"Nocturne polisiyle ne gibi sorunlarınız olduğunu bilmiyorum ama bu konu onlarla ilgili değil. Arkada damgasını bırakan bir cadıdan bahsediyoruz. O benim peşimde." Kolumdaki bandajı çıkardım. Dolunay yakın olduğu için neredeyse iyileşmişti ama hâlâ kırmızı ve kanlıydı. Hoskins gibi bir tüy sıkleti korkutmaya yeterdi. "Kendi başıma onu bulmaya çalıştığımda sonum bu oldu," dedim. "Anlattıklarınızdan fazlasını biliyorsunuz. Konuşun."

"Hepimizin iyiliği için bu işin peşini bırak," diye yalvardı Hoskins.

Başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim. Mümkün değil."

"Ofisimden çıkıp beni rahat bırakmayacaksanız o zaman ben giderim." Hoskins kapıya yönelecek oldu ama onu durdurdum.

Elimi uzatıp onu bileğinden yakaladım. Dudaklarından zayıf bir çığlık döküldü.

"Lütfen oturun ve bana Marcus Levinson ve çağırmaya çalış-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tığı iblis hakkında ne biliyorsanız anlatın. Bu sefer her şeyi öğrenmek istiyorum. Bunu yaparsanız söz veriyorum çekip gideceğim ve bir daha asla Sedir Tepesi'ni düşünmeniz gerekmeyecek."

"Siz o Jacob Hoskins misiniz?" diye bağırdı Sunny. "İnanamıyorum. Tanıdık geldiğinizi düşünmüştüm."

"Tam da söylenecek şeydi Sunny," dedikten sonra iç çektim.

Ellerini havaya kaldırdı ve *ne var?* dercesine bana baktı.

Hoskins gözlüğünü çıkarıp başparmağı ve işaretparmağıyla burnunu ovuşturdu. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Hareketlerim sana mantıksız gelmiş olmalı, dedektif."

"Biraz." Kolumu kaşıyıp Sunny'nin yanına geçtim. "Şimdi. Bana oğlanın ve iblisinin hikâyesini anlatın."

"Marcus'un iblisinin bir adı var, bildiğin üzere Meggoth. Kayıp güzellik demektir." Hoskins parmaklarını masasına vurup koltuğuna oturdu. "Söyleyeceklerimin tek kelimesini bile kimseye söylemeyeceğinize söz verirseniz gerçekleri anlatırım."

"İsterseniz ben çıkabilirim," dedi Sunny.

"Üniversitenin yönetim kuruluna beni ispiyonlamak niyetinde değilseniz küçükhanım kalmanızın bir sakıncası yok," dedi Hoskins. "Bayan Wilder, neden cinayeti benim işlediğimi sandıklarını biliyor musunuz?"

Sunny de ben de konuşmadık ve bizi aydınlatmasını bekledik. Hoskins arkasına yaslanıp Blackburn Malikânesi'nin penceresine baktı.

"Marcus Levinson öğrencilerimden biriydi," dedi sonunda. "Cinayetlerden uzun yıllar önce. Yetenekli veya akıllı bir öğrenci değildi ama kan büyülerini öğrenmeye korkunç bir merakı vardı."

"Ona ne öğrettiniz?" diye sordu Sunny.

"Öğretmemi istediği şeyleri değil, sizi temin ederim," dedi Hoskins. "Marcus büyünün sadece teorisini öğrettiğim için derslerimde sıkılıyordu. Şehirde onu çırak olarak alacak bir kan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cadısı bulamamıştı ve beyaz cadılar onunla konuşmaya dahi tenezzül etmezdi."

Her iki tarafın oğlana tavrı da mantıklıydı. Hiçbir kan cadısı o oğlan kadar zengin birini çırak olarak almazdı, büyü kitaplarına dokunmasına veya büyü yapmak için kedileri kesmesine izin vermek aptallık olurdu çünkü herkes oğlanın babasının başa bela olacağını bilirdi.

"Sonunda Marcus okuldan atıldı ama ailesi para verip kayıtların değiştirilmesini sağladı ve böylece oğlan okulu bırakmış göründü," dedi Hoskins.

Skandal. Şimdi ilgilenmeye başlamıştım. "Neden atıldı?"

Hoskins'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ofisime gizlice girip ender bulunan bir kitabı çaldı. Daha doğrusu bir defteri. Bildiğiniz üzere kan cadıları ender olarak geride yazılı metinler bırakır. Bu defter onlardan biriydi."

"Defter hâlâ elinizde mi?"

"Hayır," dedi Hoskins. "Levinson istediği büyünün bir kopyasını çıkarmış ve sonra kitabı yakmış. Çok üzülmüştüm."

"Pahalı olduğuna eminim," dedi Sunny.

"Beni yanlış anladınız." Hoskins gözlüğünü düzeltti. "İnsan öğretmenlik yaptığında hangi öğrencinin zaman harcamaya değeceğini hangisinin zaman kaybı olduğunu çözmeyi öğreniyor. Marcus ikisi de değildi. İçinde büyük bir büyü yeteneği vardı ama zır deliydi. Beni korkuttuğunu söyleyebilirim. Hangi kitabı çaldığını fark ettiğimde gerçekten ödüm patladı." İç çekti. "Ama anlaşılan aklında beni öldürmekten fazlası varmış çünkü sorguya çektiklerinde katil olarak onlara benim adımı verdi. Gerisini biliyorsunuz."

"Ne kadar korkunç," dedi Sunny.

"Evet korkunç. Ama kuzeninin burada olma amacı başka. Marcus büyüyü çaldıktan sonra olanları öğrenmek istiyor. İblisi."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Not defterimi açıp Hoskins'in söylediklerini not almaya hazırlandım.

"Dedektif Wilder, Marcus kaç kişiyi öldürmüştü?"

Hafızamı yokladım. Polis kolejinde Sedir Tepesi cinayetlerini ders olarak okuturlardı. Eğitmenlere göre o olay kurtadamların ve cadıların soruşturmayı ne kadar olumsuz etkileyebileceklerinin en güzel örneğiydi.

"Altı."

Hoskins parmağını kaldırdı. "Yedi olması gerekirdi."

"Neden?"

"Yedi lanetli çemberin numarasıdır," diye mırıldandı Sunny. "Kan cadılarının iblis çağırma büyülerinde kullandıkları sayıdır."

"Aslında saçma ve hatta anlamsızdı çünkü iblisler köpek çağırır gibi çağırılamaz," dedi Hoskins. "Marcus bunu anlamadı. Zaman, ayın konumu, yıldızlar, gelgit... Bir kan cadısının işini doğru yapabilmesi için bütün bu detayların doğru olması gerekir. Her şey birbirini tutmak zorundadır. Hiçbir cadı canının istediği gibi iblis çağıramaz."

"Bazen hikâyeler duyuyoruz," diye mırıldandım. Bir zamanlar iblislerin yeryüzünde dolaştıkları, insanları köle ettikleri dönemlere dair hikâyeler vardı. Kan cadıları onları severdi.

"Ancak var olan bir şey çağırılabilir," dedi Sunny gözlerini devirerek. "Bu yüzden ölüler çağırılamaz. Ya da iblisler. Onlar bu dünyadan değildir."

"Yine de Levinson çağırabileceğine inanmıştı." Profesöre baktım. "Neden?"

Hoskins ellerini iki yana açtı. "Bu sorunun yanıtını bilmiyorum dedektif. Asla da bilemeyeceğim. Bunu bana değil Marcus'a sormalısın."

"Ne yazık ki onu yakalayan polisler göğsünü kurşunla dol-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

durdu. Onu Levinson ailesinin hizmetçisini parçalarken buldukları için başka seçenekleri yoktu," dedim. "Ruh çağırmasını bilmediğimize göre onunla konuşma şansımız yok." Sunny'ye baktım.

Başını iki yana salladı. "Aklına bile getirme."

"Marcus'un yedi cesede ihtiyacı vardı," dedim. Aynı yaratığı çağırmayı deniyorlarsa bizim katilin de yediye ulaşması gerekir. Şimdilik üç kadını öldürdü. Eğer işini tamamlar ve iblisi çağırırsa, ne olur?"

"Teoride bir kurban sunar ve çağırılan iblise sadakatinizi ilan edersiniz. O da size bir ödül verir," dedi Sunny. Şaşırdığımı fark etmiş olacak ki kollarını iki yana açtı.

"Büyükanne anlatmıştı."

"Neden şaşırmadım?"

"Eğen katilimiz gerçekten de Meggoth'u çağırıyorsa ona et sunması gerekir," dedi Hoskins. "Meggoth et sever." Ayağa fırlayıp kitaplarına doğru yürüdü ve deri kaplı bir tanesini çıkarıp çirkin bir resmi açtı.

İblis kollarını açmış çıplak kadınların karşısında duruyordu ama gözleri yukarı dönüktü. Gökyüzünde sekizinci bir kadın vardı ve öfkeliydi. Kadın iblisin varlığının farkında değildi. Hoskins'in gösterdiği resme dokunduğumda herhangi bir elektrik akımı hissetmedim.

"Meggoth'un dönüşü," dedi Hoskins. "Beyaz cadılar iblisleri dünyadan sürdüklerinde geriye sadece o kaldı. Yapayalnızdı. Kendisine ait olmayan bir düzleme hapsolmuştu."

Sunny üşümüş gibi kollarını birleştirdi. "Birine mi âşıktı?"

"Serah," dedi Hoskins. "Diğer cadılar, iblisle işbirliği yaptığı için onu öldürdü."

"Meggoth'un yerinde olmak istemezdim," dedim. Sunny göğsüme dirsek attı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haydi ama," dedim. "Bir iblisten bahsediyoruz. Saf kötülükten. Sıcak bir kucaklama istediğine inanmamı mı bekliyorsunuz?"

"Bu şehirdeki pek çok kişi senin gibi düşünüyor dedektif," dedi Hoskins. "Ne olursa olsun Meggoth ritüelinin detaylarını zaten bilmiyoruz. Yalnızca teoriler. Marcus'un denemelerinin kayıtları, defterinde var. Polisler tutuklandığında deftere de el koymuştu."

"Luna defteri arşivden alabilir!" dedi Sunny neşe içinde. "O bir polis. Öyle şeylere ulaşma yetkisi var!"

Yere baktım. Sunny'ye yakında gerçekleri anlatacaktım ama Hoskins'in önünde değil.

"Daha önce böyle bir şey gördünüz mü?" diyerek konuyu değiştirdim ve ezberden damgayı çizdim. Birkaç detayı bilerek atladım. Tamamlayacak olursam başımıza neler gelirdi kim bilir.

Hoskins gözlerini kıstı. "Damga," diye mırıldandı. "Evet. Bana bunun fotoğraflarını göstermişlerdi. Cinayetler zamanında."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bunu daha önce görmüş müydünüz?"

"Aynısını ama sanırım yanlış çiziyorsun," dedi Hoskins. "Eğer hobi olarak büyü yapmaya başlayacaksan başka birine danışman gerekiyor."

"Ukalalık etmeyin," diye homurdandım. "Yoksa kitaplarınızın sırasını bir bozarım görürsünüz." Bu tehdit Hoskins'i korkuttu.

Sunny öfkeyle bana baktı. "Dolunay yaklaştığında genelde ne söylediğini bilmez," diyerek adamdan özür diledi.

"Marcus da bu damgayı bahtsız zaferlerine işlerdi," dedi Hoskins. "O da yanlış çiziyordu."

Damgaya baktım, öncekiler gibi canlı değildi, mürekkepten ibaretti. Demek Marcus bunu kullanmıştı. Stephen'ın üzerinde de bu vardı. Aynı lanet iblisi çağırıyorlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Demek haklıyım. Meggoth'u çağırıyorlar." Not defterimi kaldırıp ayağa kalktım. "Gidelim Sunny." Kalbim, elinde babasının kredi kartı olan bir gencinkinden daha hızlı çarpıyordu.

"Tanıştığımıza sevindim!" diye bağırdı Sunny profesöre kolundan tutup onu dışarı sürüklediğim sırada. Hoskins de ayağa fırladı ve kapıyı kapamak üzereyken bana yetişti.

"Dedektif. Meggoth'un sunabileceği şeyler insanların hayal edebileceklerinin çok ötesindedir. Ona tapanlar o ödüle ulaşmak için her şeylerini, hayatlarını bile verir."

"Güzel," dedim Hoskins'e. "O kadınların halini gördükten sonra bu cinayetleri işleyen her kimse onu öteki dünyaya yollamakta tereddüt etmeyeceğime emin olabilirsiniz."

"İblis dünyaya dönmeden önce büyüyü tamamlaması için gücünü bir kan cadısına geçirebilir derler," dedi Hoskins. "Eğer bu söylediğim doğruysa başınız büyük belada demektir."

Cinayetleri işleyen adamla karşılaşma ihtimalini düşündüğümde gözlerim sarıya dönmeye başladı. Hoskins ürküp geri çekildi.

"Çaresiz bir kadın değilim," dedim ona.

"Görebiliyorum," dedi.

Gülümsedim. "Güzel."

"Bir şey daha," dedi Hoskins uzaklaştığım sırada. "İyi şanslar. Belki Marcus ve ben en nihayetinde huzura kavuşabiliriz."

"Bu işin artık şansla ilgisi yok," dedim. "Yine de teşekkürler."

Üniversiteden çıktığımızda cep telefonumu çıkarıp Mac'i aradım. "Kadınlar kurban," dedim şimdi ne var diye homurdandığını duyduğumda.

"Lilia, Marina ve Katya. Bir kan cadısı tarafından büyü için verilen kurbanlar.

"Katya da kim?"

"Son kurban."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam. Kızlar neye kurban ediliyor?" diye sordu McAllister.

"Pek çok adı olan bir yaratığa."

İç çekti. "Boş zamanlarında neler yapıyorsun böyle?"

"Cümlemi tamamlamama izin verir misin? Kan cadılarından biri, iblis çağırmaya çalışıyor ve uzmanlar bir ihtimal başarabileceği görüşünde."

"Hangi kan cadısı?"

"Hiçbir fikrim yok ama bir nedenle Duncan denilen oğlanı kullanıyor."

"Aman ne güzel dedektif."

"Alaycılık olmadan da kötü bir gün geçiriyorum."

"Lanet olsun Luna," dedi Mac. "Bir günü olsun birileri bana bağırmadan geçirirsem sevineceğim. Şimdiden amirden telefon aldım."

Sunny'nin konuşulanları duymaması için aniden yön değiştirdim. Canı sıkılmış olarak bana baktı ama yanıma gelmektense arabaya doğru yürümeyi sürdürdü. Nocturne Üniversitesi'nin haşmetli ağaçlarından birinin arkasına saklandım.

"Mac, dört kurbana daha ihtiyacı var. Durmayacak. Amacı belli." Eğer kan cadısı, Stephen'ı kontrol ediyorsa ve iblisi çağırmayı başarırsa neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Gökkuşakları ve tekboynuzlu atlarla karşılaşmayacağımız kesindi.

"Elinde bir şeyler daha olduğuna eminim Luna," dediğini duydum Mac'in.

"Elbette var," dedim. "Zannettiğin gibi sadece içgüdülerime kapılıp gitmiyorum."

"Karakolda buluşsak iyi olur," dedi Mac. "Konuşmalıyız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ON SEKİZ

"Ne oldu?" diye sordu Sunny arabaya bindiğim anda.

"Sorma."

Yüzümü yakından inceledi. Bembeyaz ve gergin olduğumu biliyordum. Gözlerim uykusuzluktan kan çanağına dönmüştü. Sunny saydıklarımın hiçbirinden bahsetmeme kibarlığını gösterdi. "Sonra her şeyi konuşacağız," dedi. "Şimdi nereye gitmek istiyorsun?"

"Yirmi Dördüncü karakola," dedim alçak sesle. McAllister, Roenberg'in beni kovduğunu biliyordu. Herhalde işlemleri yapmak için beni çağırıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp polis olmamanın ne kadar canımı yaktığını belli etmemeye çalıştım.

Sunny arabayı karakolun önüne park etti ve kapıyı açtı.

"Gelmene gerek yok," dedim çabucak.

"Yine de geleceğim." Kapıyı kapadı ve alarmı çalıştırdı.

"Nasıl istersen." Vardiya değişim saatiydi ve üçüncü vardiyadaki meslektaşlarım karakola gelmeye başlamıştı. Bryson'ı aralarında görmedim. Günümün nasıl gittiği düşünülürse bu kadarına şükretmeliydim. Onu görecek olsam büyük ihtimalle önce tekmeler, sonra soru sorardım.

"Merhaba Luna, Sunny!" dedi Rick danışmadan. Kuzenimi gördüğü anda yüzünde bir gülümseme belirmiş, yanakları pembeye dönmüştü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Selam Rick," dedi Sunny kızararak.

"İkinizi baş başa bırakayım," dedim ve metal dedektöründen geçtim.

Dedektiflere ayrılan bölüm sessizdi. Saat beş olduğundan bazı polisler eve gitmek için sabırsızlanıyor ve gece vardiyasındakiler isteksizce içeri dökülüyordu. Masam bıraktığım yerdeydi ama kayıp kadınların dosyaları yerinde yoktu. "Dosyalarım nerede?" diye sordum çevreye bakınarak.

"Bu dosyalar mı?" Bryson masasından bana sırıtıp dosyaları havada salladı. "Bunları mı diyorsun?"

Ona doğru bir adım attım. "Onlar benim."

"Hayır tatlım değil," dedi bana. "Onlar artık benim. Roenberg sabah bizzat gelip onları bana verdi. Duyduğum kadarıyla kulüpte olay yerini mahvetmiş ve işten atılmışsın."

Bryson'a elimi uzattım, "Dosyaları geri ver David yoksa sonradan pişman olacağım bir şeyi yapmaktan çekinmeyeceğim." Beni kızdırma girişimlerini görmezden gelmeye çalışmam bir uyarıydı aslında ama aptalın teki olduğu için hiçbir şeyin farkında değildi.

"Bence senin sorunun erkeklerle yeterince sık sevişmemek Wilder," dedi bana. "Eğer hayatında bir erkek olsaydı burada bana bağırmak yerine önlüğünü takmış evde yemek yapıyor olurdun. Boşu boşuna Stephen Duncan'ı suçlamayı denemezdin. İyi çocukmuş."

İçimdeki kurt gözlerini açtı ve avının üstüne atlamadan önce derin bir nefes aldı. İçimde biriken öfkeyi hissettim. Kurt birazdan yüzünü gösterecekti. "Stephen'ı bu kadar sevdiğini bilmiyordum," diye fısıldadım.

Ellerim titriyordu. Vücudum titriyordu. Kan beynime sıçramıştı ve içimdeki kurt 28 günlük kış uykusuna yattığı mağaradan çıkmak üzereydi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bryson omuz silkti. "Numara yapıyordum. Gerçek bir polis olsan o çocuktan bir an bile şüphelenmediğimi anlardın Wilder." Dosyaları kenara ittirip parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve Yirmi Dördüncü karakolda geçirdiğim son iki yılda nefret etmeye alıştığım pis sırıtışıyla bana baktı. "Duncan denilen oğlanla ne derdin olduğunu biliyorum: Zeki, yakışıklı, zengin, senin gibi kadın bile denemeyecek birine başını çevirip bakmaz. Çırılçıplak soyunup dizlerinin üstüne çöksen bile sana yüz vermez. Sen de fırsatını bulduğun anda rozetini kullanıp hıncını ondan çıkardın." Başını iki yana salladı. "Çok üzücü Wilder. Çok üzücü."

Ama bunu yaparken gözlerini üzerimden ayırmıştı. Hakaretlerini daha fazla görmezden gelemezdim.

Hırladım. Normalde çıkardığım can sıkıntısı gürültüleri gibi bir ses değildi, ürkütücü görünmeye çalıştığımda çıkardığım ses de değildi. Gerçek bir kurt hırlamasıydı, içimdeki hayvan açığa çıkmış karakolun ortasında kükrüyordu. Dmitri beni görse gurur duyardı. Bryson bir şey söyleyecek gibi oldu, büyük ihtimalle zaferin kendisine ait olduğuna canıyürekten inanıyordu. Ama ona fırsat tanımadım. Koltuğunu çevirip sırtını masasına yapıştırdım. Kollarını kavrayıp karşısına dikildim ve gözlerinin içine baktım.

"Bryson, normalde kendimi kontrol edebilmekle gurur duyarım. İğnelemelerini görmezden gelebileceğimi biliyorum." Benden kurtulmayı denemedi, şaşkın şaşkın suratıma baktı. Kokusundan korktuğunu anladım. Gırtlağımdaki gerilmeyi ve vücudumdaki batma hissini atlamam mümkün değildi, demek ki gözlerim altın rengi kurt gözlerine dönüyordu. Bryson bir çığlık attı. Hali bir bakıma Profesör Hoskins'in ürkmüş hali gibiydi. "Ama şu kadarını söylemeliyim," diye devam ettim. "Eğer bir daha benim durduğum yöne yan gözle dahi bakacak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olursan, göğüslerimle veya kalçalarımla ilgili yorum yaparsan ya da sevişmeye ne kadar ihtiyacım olduğu gibi saçma sapan şeyler söylersen, yani David, kendin gibi davranmayı sürdürürsen kontrolümü kaybedebilirim. Öfkelenirsem neler olacağını bilmek istemezsin." Son sözleri tüylerini diken diken eden bir hırlamayla söylemiştim.

"Tanrım!" diye kekeledi ve titreyen eliyle dosyaları alıp elime tutuşturdu. "Neyi istiyorsan al seni deli sürtük! Benden uzak dur!"

"Teşekkürler," dedim tatlı tatlı gülümseyerek. Kurt dişlerim açığa çıkmış olacak ki Bryson'ın bir çığlık daha atarak koltuğundan fırlayıp erkekler tuvaletine koştuğunu gördüm.

Zaferim uzun sürmedi. McAllister odasının kapısını açıp gelmemi işaret etti.

"Bryson'ın bağırdığını mı duydum?" diye sordu yanına gittiğimde.

"Onu bu gece hiç görmedim," dedim.

"Bir sorunumuz var," dedi Mac ofisinin kapısını kaparken. "Sana kulübe gidip olay yerine bak dedim, olay çıkar demedim. Roenberg'le dalaşarak ne yaptığını sanıyorsun?" Çekmecesini karıştırıp bir sigara çıkardı. Dudaklarının arasına yerleştirdi ama yakmadı. "Luna, bugüne kadar birlikte çalıştığım en iyi polislerden birisin ama kafandan ne geçtiğini anlamıyorum."

"Mac, Roenberg'in Stephen Duncan'ı korumaya çalıştığını ve savcılık için olayların üstünü örttüğünü biliyorsun. Polis şefi olay yeri ekibinin ve hatta adli tabibin içeri girmesini yasaklamıştı. Her şeyi örtbas edebilirdi." Belki çok konuşursam Mac'e işten atıldığımı unutturabilirdim.

"Luna, Wilbur'un temiz olmadığını biliyorum ama herkesi kızdırıp olay çıkararak hiçbir şey elde edemezsin."

Bir şeylere vurmak istiyordum ama bir elimle diğer elimin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

avucuna vurmakla yetindim. "Umurumda değil Mac beni kovabilirsin. O kadınlara söz verdim."

"Söz mü verdin?" diye sordu Mac. "Tanrım. İşe bu kadar bağlanmaman gerektiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun Luna. Eğer kurbanlarla mesafeni koruyamazsan iyi bir polis olamazsın."

Ona bunun sıradan bir vakadan fazlası olduğunu, kahverengi bir dosyadaki rakamlar olmanın ötesine geçtiğini nasıl anlatabilirdim? Lilia bir kurtkadındı, benim gibiydi. Marina hayallerinin erkeğini bulmaktan başka bir şey istemeyen zavallı yoksul bir kızdı. Üçünün de ölü olmasının yegâne nedeni benim katili yakalayamamamdı. Bunu düşünmek bile mideme sancılar saplanmasına yol açıyordu.

"Bu sefer yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi Mac benden bir yanıt gelmeyince. "Seni açığa almak zorundayım Luna. Roenberg işten atılman için gerekli işlemleri başlattı."

"Tamam," dedim alçak sesle ve rozetimi çıkarıp ona uzattım.

Mac tek kelime etmeden altın parıltılar saçan rozetimi alıp sigara paketinin durduğu çekmeceye kaldırdı. Silahımı ve yedek şarjörlerimi de ona verdim. "Bunu da alsan iyi olacak."

Mac endişeli gözlerle beni süzdü.

"Kendimi öldürmek gibi bir niyetim yok," dedim kapıyı açarken. "Stephen Duncan ve kan cadısı kukla ustasına neler yapacağımı düşünmek beni korkutuyor."

Mac söylediklerimi sineye çekip "Başını belaya sokup o pislik uğruna hapse düşme," dedi.

Gülümsedim. Çığlık atmak istiyordum ama tılsım aşkına, ne yararı olurdu? "Başka ne seçeneğim var?" diye sordum Mac'e.

"Sen farklısın Luna. Roenberg gibileri korkutuyorsun. Yardımını istemiyorlar."

Sarsıldım. Mac'in kelimeleri tokat gibi suratıma çarptı. "Ya sen?" diye fısıldadım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Mac çakmağını çıkarıp sigarasını yaktı ve bir nefes çekti. "Ben mi? Bu olanlar gözlerimi yaşartıyor Luna. Benim için kız kardeşim gibisin."

"Yaa, ne ağabeymişsin gördük."

"Bunun acısını benden çıkarma," dedi Mac. "Kendinden de çıkarma. İyi bir iş çıkardın ama şimdi eve dönüp hayatını gözden geçirmenin zamanı geldi. Cinayetler konusunda haklı olduğunu biliyorum ama elimden bir şey gelmez. Roenberg kulübü halletti. Ortalıkta delil varsa bile yok olup gitmiştir. Duncan bu raundu kazandı."

"Gitmeliyim," diye fısıldadım. Ağladığımı görmesini istemiyordum.

"Nereye gideceksin Luna?"

"Seni ilgilendirmez. Benim gibi birinin nereye gittiği neden umurunda olsun?"

"Öfkelenmen gereken kişi ben değilim," diye tekrarladı.

"Şimdilik seninle idare etmek zorundayım," diye karşılık verdim.

Yüzündeki kırgın ifadeye aldırmaksızın kapıyı çarpıp çıktım. Gözyaşlarımın akmasına engel olmak için tırnaklarımı avucuma saplamıştım.

Rick'le konuşup gülüşmekte olan Sunny'yi itirazlarına aldırmadan neredeyse sürükleyerek karakoldan çıkardım.

"Belediye arşivlerine," dedim arabaya bindiğimizde.

"Berbat görünüyorsun," dedi. "Neler oldu?"

"Arşive, hemen şimdi," dedim.

Sunny ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! Konuşmak istemiyorsan öyle olsun. Dilediğin kadar büyük bir duvar inşa edebilirsin." Arabayı geri vitese takıp park ettiği yerden çıkardı ve trafiğe daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Özür dilerim," diye mırıldandım birkaç dakika süren sessiz yolculuğun ardından.

Bakışları öfkeliydi. "Unut gitsin."

"Nasıl istersen." Tavırlarını taklit ettim. "Dinlemeyeceksen ben de özür dilemem."

"Neden arşive gidiyoruz?" diye konuyu değiştirdi.

"1980'den önceki vakaların kayıtları orada," dedim. "Sedir Tepesi cinayetlerine bakmak istiyorum."

"Neden?"

"Jimmy Hoffa'yı bulmak için. Neden sanıyorsun? Stephen Duncan'ı kimin kontrol ettiğini çözmek için Sunny."

"Söz konusu sensen insan hiçbir şeyden emin olamıyor. Sence o kadınları öldüren kan cadısı kim?"

"Bilmiyorum."

"Yani zevk için kadınlara işkence edip öldüren birinin peşindeyiz ve elimizde neredeyse hiç ipucu yok. Aman ne güzel."

"Neden hep bu kadar kötümsersin?" diye sordum öfkeyle.

Bana yine ters bir bakış fırlattı. "Yılların deneyimi diyebilirsin. Kendimi felaketlere hazırlıyorum"

"Çok komiksin. Gözünü yoldan ayırma."

Neyse ki tartışmayı sürdürmedi. Küçük bir kızken onunla tartışmaktan hoşlanırdım çünkü kızlar böyledir. Sunny, tüm cadılığına rağmen benden çok daha makul ve mantıklıdır. Öyle kalmasına ihtiyacım vardı.

"Sorumu yanıtlayacak mısın?"

"Yanıtladım!" dedim huzursuzca. "Nasıl birinin peşinde olduğumuza dair hiçbir şey bilmiyorum. Fotoğrafları, cinayet silahlarını, otopsi raporlarını görmek istiyorum. Çok kanlı cinayetlerdi. Büyük ihtimalle fotoğraflara bakmaya bile katlanamazsın."

"Karakolda neler olduğunu soruyorum," dedi.

"Bu konudan bahsetmeyeceğim," diyerek konuyu kapadım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny'nin ne düşündüğü umurumda değildi. Kimseye kovulduğumdan bahsetmek istemiyordum. Kendime bile bunu itiraf etmek istemiyordum. Dedektif değilsem ben neydim? Bir hiç. Nocturne şehrine gelen özenti bir uyuşturucu bağımlısı mı? Lokantada aşçı yamağı mı? Gece bekçisi, çok içtiği için işten atılan garson? İşim olmayınca Siren Körfezi'ne sürüklenen yosun parçalarından bir farkım yoktu.

"Geldik," diyen Sunny arabayı cam ve çelikten arşiv binasının önüne yanaştırdı. Parkmetreye atmam için bana bir çeyreklik verdi. Az kalsın ona parasını kendine saklamasını söyleyecektim. Kimse bir polisin kuzenine ceza kesmezdi; derken artık polis olmadığımı hatırladım. İçimdeki boşluk daha da büyüdü.

İçeri girmeden önce parkmetreye bozuk parayı attım.

Arşiv binası uçsuz bucaksız metal raflarla ve birbirinin üstüne yığılmış karton kutularla doluydu. Her birinin içinde eski vakaların dosyaları ve delilleri vardı. Bir şeyi bu depoya kaldırmak karadeliğe atmak gibidir. Sonunun ne olacağını bilemezsiniz.

Duvardaki yazı yetkisi olmayanların çizginin ötesine geçemeyeceğini söylüyordu.

Plastik pencerenin arkasındaki görevliye baktım. İşinin başından aşkın olduğu belliydi. Brent adlı dev cüsseli bir adamdı. Gömleğinin altında iyi saklanmış bir tabanca vardı.

"Buyurun?" dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ben Dedektif Wilder," dedim resmi bir sesle. "Sedir Tepesi cinayetleriyle ilgili dosyalara ve delillere bakmam gerekiyor." King Kong'u andıran görevliye dosya numarasını söyledim.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" dedi.

Dalga geçiyor olmalı, prosedürü takip eden bir delil görevlisi mi? Sırada ne vardı, vejetaryen bir kurt mu? "Rozet numaram..." diye söze başladım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Rozetin kendisi olmadan numaranın size bir yararı olmaz küçükhanım," dedi. Küçükhanım mı? Kafasını duvara vurmam için yalvarıyordu.

"Dinle Bred, kutuyu bana ver sonra gidip ütü mü yapıyorsun ne yapıyorsan yap."

"Adım Brent," dedi. "Kimlik yoksa kutu da yok."

"Senin işindekilerin medarıiftiharısın," dedim ona.

"Teşekkürler küçükhanım. Nazik birine dönüşüp rozetinizi bulduğunuzda yine beklerim."

Pahalı Yves Saint Laurent bluzumu giydiğim ve kimseyle kavga etme riskine giremeyeceğim için çok şanslıydı. Pes edip öfke içinde dışarı çıktım. Sunny arabada oturmuş radyoyla oynuyordu. Brent'i tekmeleyebilir, yumruklayabilir, çığlıklar savurabilirdim, bana kendimi iyi hissettirirdi ama bir yararı olmazdı. Yeni bir strateji bulmalıydım.

Belki gerçekten de kurt öfkesi denilen şeyi kontrol altına almayı öğrenmiştim. Bu düşünce beni güldürdü. Süpürgesi üstünde bir kan cadısı görme ihtimalimiz bile bundan yüksekti. Basamakları inip arabanın camını tıklattım. "Sunny!"

İrkilip şaşkın şaşkın bana baktı. "Beni korkuttun," dedi camı açarken.

"Yeteneklerine ihtiyacım var," dedim.

Birkaç saniye suratıma baktı. "Efendim?" dedi.

"Kapıdaki nöbetçinin dikkatini dağıtman gerekiyor. Böylece gizlice içeri girip Sedir Tepesi dosyalarını alabilirim."

"İyi de neden adamdan dosyaları sana vermesini istemiyorsun. Sen polissin, buna yetkin var," dedi Sunny.

"Şey..." Gözlerimi kaçırıp ayağımdaki deri ayakkabılara baktım.

Sunny gözlerini kapadı. "Yine mi?"

"Bu sefer uzaklaştırma almadım," dedim alçak sesle. "Roenberg beni kovdu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny'nin yüzünde hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir ifadenin belirmesini bekledim. Akılsızca bir şeyler yaptığım zaman yüzünde bana büyükannemizi hatırlatan bir ifade belirir. Ama radyoyu kapayıp arabadan çıktı. "Sana yapılan haksızlık," dedi.

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandım. "Ama hey, kimin benimki gibi sosyal sigortası ve emeklilik maaşı olan bir işe ihtiyacı var? Eminim Tavuk Kulübesi'ndekiler kızartmaların başına dönmem için sabırsızlanıyordur."

Sunny arşivin kapısına uzanan basamakları çıkmaya başladı.

"Sunny?"

"Haydi," diye seslendi omzunun üstünden. "Zaman kaybediyoruz."

Basamakları ikişer üçer çıkıp ona yetiştim. "Nereye gidiyorsun?"

Sunny kapıdan geçip sola döndü ve yirmi adım kadar yürüyüp Brent'in plastik penceresini tıklattı. Adam beni görmeden saklandım. "Sunny!" diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

Göz ucuyla bana baktı. "Olay çıkarmamı istememiş miydin?"

Ağzını açtı ve çığlık attı. Kulakları sağır eden bir panik çığlığıydı. Brent ayağa fırlayıp pencereye koştu. Sunny önünde durmuş, gözlerini kocaman açmış ciğerlerinin yettiğince bağırıyordu.

Brent bölmenin kapısını açıp dışarı çıktı ve Sunny'nin yanına koştu. "Ne oldu? Ne var?"

Sunny derin bir nefes alıp yeniden ciğerlerinin yettiğince bağırdı. "Fareler!"

"Fareler mi?" Brent şaşırmış görünüyordu. "Ne faresi?"

"Lobide fare gördüm!" dedi Sunny titreyerek. "İki kocaman fare koşarak ayaklarımın dibinden geçti." Brent'i kolundan yakaladı ve onu kapıya doğru sürükledi. Yanımdan geçtiklerinde çaktırmadan arka tarafa ilerledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hanımefendi burada fare falan yok," dedi Brent. "Hayal görüyorsunuz."

"Hayal görmüyorum!" diye bağırdı Sunny. "Üstelik bu tavırlarınızdan hiç hoşlanmadım!" Brent'i çenesinden yakaladı. "Ben seninle konuşurken yüzüme bak!"

Brent, Sunny'nin gözlerine baktığında Sunny sakin bir sesle konuştu. "Benim iradem senin iraden senin iraden benim iradem," dedi. Brent boş boş bakmayı sürdürdü. Sunny ona basit bir göz boyama büyüsü yapmıştı. Cassandra'yla karşılaşmamdan beri bu tür büyülerin ne kadar güçlü olabileceğini biliyordum.

"En fazla birkaç dakikan var," diye fısıldadı bana.

"Kötü birine dönüşüyorsun," dedim ona.

"Evet garson, biraz daha limonlu pasta lütfen," dedi Brent.

Plastik kapı gıcırdayarak açıldı ve koşarak içeri girdim. Neyse ki ortalıkta başka hiç kimse yoktu.

Sol tarafta dosya dolapları vardı. Vaka numaralarına göre dosyaların yerleri yazıyordu. Bir kâğıdın üstüne kurbanın adı, suçun türü, kutunun konulduğu raf ve bölüm yazılmıştı.

Sedir Tepesi dosyasını çıkarıp baktım. Kahverengi dosyanın için boştu. Bir kere daha üstünde yazan ismi kontrol ettim. SEDİR TEPESİ. Biri içindekileri almıştı.

Onu koltuğumun altına alıp yılların ve vaka numaralarının yazılı olduğu koridorlarda dolaştım. Metal kapıların üstlerinde o odalarda hangi yıllarda işlenen suçlarla ilgili arşivlerin bulunabildiğini gösteren ibareler vardı. 1975-80 yazan kapı elbette kilitliydi. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkardım. İnternette o kadar canına okunmasının ardından şimdi başına bir de bu mu gelecekti?

Polis kuvvetlerine katılmadan önce kilit açmasını öğrenmiştim ama son yedi yılda tekniğim iyice gelişmişti. Kapıyı açmam otuz saniyeden kısa sürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İyi ki öyle oldu çünkü ayak sesleri duydum ve karanlık arşiv odasına dalıp kimse görmeden kapıyı kapadım.

İki gölge koridordan geçti. Kapıya yaslanıp nefesimi tuttum.

"Dosyaları daha yakılmaya götürmedin mi Leo?" dedi bir ses.

"Götüreceğim," diye homurdandı biri.

"Sana ne diye para ödüyorum seni öküz?" dedi ilk ses. Leo biraz daha homurdandı.

"Yapacağımı söyledim."

"Bahane yok," dedi patron. "Yakılması gerektiğini söylediğim şeyler yakılacak. Hemen."

Ayak seslerinden adamın uzaklaştığını anladım. Leo, "Pislik," diye mırıldandı.

Uzaklaştığına emin olunca kapıyı aralayıp dışarıyı kontrol ettim. Koridorun neredeyse sonuna varmış olan beyaz gömlekli kumaş pantolonlu adamı gördüm. Elinde *yakılacak* damgalı bir kutu vardı.

Benden iyi hırsız olmaz. Kalbim hızla çarpıyordu ve avuçlarım terlemişti. Odaya geri döndüm.

Kalem fenerimin ışığında dosyaları ve kutuları incelemeye başladım. Oda toz içindeydi. Dosya dolapları arasında birkaç koridor vardı. Sağ taraftaki koridorda Sedir Tepesi kayıtlarını buldum.

Daha doğrusu kayıtların olması gereken yeri buldum. Orada hiçbir şey yoktu. Buna şaşırdığımı söyleyemem. Elimde hiçbir şey kalmadığını fark ettiğimde omuzlarım çöktü. Bir çıkmaz sokak daha. Gücü sınır tanımayan cadı, beni bir kere daha yenmişti.

Dışarı çıkıp Sunny'yi aradım. "İşim bitti, arabayı çalıştır," dedim.

"Pek çok kez iş değiştirdim ama bir gün senin şoförün olacağım aklıma bile gelmezdi. Ufkumun sınırlarını genişletiyorsun, sevgili kuzen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi devirip telefonu kapadım. Ortada kimse yoktu. Derken Leo'nun ayak seslerini duydum ve yeniden odaya saklandım.

Leo kapının önünde durdu. *Kapıyı kontrol etme*, diye dua ettim içimden. *Lütfen kapıyı kontrol etme*. Leo gözlerini kırpıştırıp üstü tamamen boşalmış olan evrak arabasını aksi istikamete ittirdi.

"Daha bir sürü kutu var Leo!" diye bağırdı patronu. "İşe koyul."

"Fırına git fırından gel, fırına git fırından gel," diye homurdandı Leo.

Anlaşılan fırın koridorun sonundaydı. Bir kontrol etmekte sakınca olmayacağına karar verdim. Daha kapıya gelmeden ısıyı hissettim. Açıp içeri girdiğimde tabandan tavana kutularla dolu olduğunu gördüm.

"Harika," diye mırıldandım. Burada bir şey bulmak saatler alırdı. Rastgele araya dalıp kutuları karıştırmaya başladım. Sonunda hisse senedi sahtekârlığıyla ilgili uzun zaman önce unutulmuş belgelerin arkasında, yan tarafında vaka numarasının yazılı olduğu kutuyu buldum. Ona dokunacak oldum ama elime almayı denememle beraber elektrik çarpmışa döndüm.

Işıkları açma riskine girdiğimde nedenini anladım. Kutuya büyülü işaretler işlenmişti. Dört tarafında da o işaretlerden vardı. Onları yerleştiren cadı dışında herhangi biri kutuyu açmayı denerse hayatının sürpriziyle karşılaşırdı.

Delil kutusunu tekmeleyip küfrettim. Hangisi beni daha çok kızdırdı bilmiyorum. Bulduktan sonra kutunun içine bakamamak mı yoksa kim olduğunu bilmediğim kan cadısı tarafından yine alt edilmek mi?

Ceketimi çıkarıp ellerime doladım. Kararlıydım. Kapağını birazcık aralayıp içine bakabilirsem...

"Sen de kimsin?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elimde kutuyla döndüğümde kapının eşiğinde duran Leo'yla karşılaştım.

"Şey." En becerikli yalanım olmadığı kesindi.

Dosya arabasını kenara ittirip bana baktı. "Buraya gelmekle büyük hata yaptın."

"Bunu almam gerekiyor. Şimdi geldiğim gibi gideceğim!" diyerek elimde kutuyla onu geçmeyi denedim. Ne yazık ki kutunun kapağı açılır gibi olduğu anda ceketimin kenarları yandı. Üstelik o ceketi de severdim.

Leo kabadayılık taslayıp yolumu kesti. "Arşivden belge çalmak büyük bir suçtur. Ben bunun gerçekleşmemesini sağlamak için buradayım ve zaten berbat bir gün geçiriyorum. Yani... Yani hiçbir şey acımı senden çıkarmama engel olamaz küçük hırsız." Yeri işaret etti. "Kutuyu bırak ve ellerini kaldır."

Ceketimden yükselen yanık kokusunun artmasıyla Leo'nun söylediğini yaptım. Şey, yaptım sayılır. Kutuyu ona fırlatıp kapıya koştum.

Koruyucu işaretler yüzünden Leo'nun elleri yandı ve kolundan yukarı mavi alevler yayıldı. Bir çığlık atıp kutuyu delillerin arasına fırlattı.

Ama bu arada kapak yana kaymış, Sedir Tepsi kutusu ayağımın dibine düşmüştü. Anlaşılan cadı zannettiğim kadar dikkatli davranmamıştı. Kutuya işlediği işaretlerin gücü sınırlıydı ve bir noktadan sonra enerjileri tükenmişti.

Kutuyu aldım, işaretler hâlâ sıcak olduğu için avucum yandı. "Bu sana kendi ebatlarında birine dalaşmayı öğretir," dedim.

Leo küfredip kıvranmayı sürdürdü. Kapıyı kapayıp dışarı çıktım.

"Hey sen!"

Lanet olsun.

Bu sefer seslenen arşiv sorumlusu Brent'ti. Koridordan bana

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru yürüyordu. "Burada olmaya hakkın yok!" Patronluk taslayıp parmağını bana doğru salladı. "Kutuyu bırak," diye bağırdı.

İçgüdülerim ya kaç ya savaş diyordu. Leo'yla dövüşmüştüm ve başkasıyla dövüşmek istemiyordum. Çıkış yazan kapıya koştum.

Bir kurşun yanımdan geçip duvara saplandı. Anlaşılan Brent ciddiydi. Ve neyse ki çok kötü nişancıydı.

Çıkış yazan kapı merdivenlere açılıyordu. Merdivenleri indiğimde kilitli bir kapıyla karşılaştım. Zincir takılıp asma kilit geçirilmişti. Ama kapı sağlama benzemiyordu. Brent elinde tabancası peşimden koşarken kurt gücünü kullanıp kapıya omuz attım.

Açılır gibi oldu. Yüksek sesle küfredip yeniden kapıya yüklendim çünkü orada ölmeye niyetim yoktu. Hele de Brent adlı serserinin kurşunuyla.

Kapıya üçüncü kez yüklendim, bu sefer tahtalar çatırdadı.

Kapının kırılmasıyla yan sokaklardan birine çıktım. Beni görenler ne düşünürdü bilmiyorum, elimde kararmış dumanı tüten bir kutuyla kaçıyordum, arkamda da eli silahlı dev bir adam vardı.

"Dur yoksa ateş ederim!"

Evet, komik bir manzaraydı.

Daha da hızlandım. Brent'in soluğunun yetmediğini duyabiliyordum. Şaşkın yayaların arasından geçip Sunny'nin beni beklediği arabaya gittim.

"Sunny!" diye bağırdım.

Başını çevirdiğinde elinde silahıyla peşimden koşan Brent'i gördü.

"Sunny, kapıyı aç!" Yolcu tarafına daldım. Dumanı tüten kutuyu arka koltuğa bıraktım ve kuzenime baktım. "Ne bekliyorsun, gazla!"

Brent'e bakıyordu. "Gerçekten arşivde mi çalışıyor? Silah çekip ortalıkta koşturması normal mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Brent arabanın kaportasına vurdu. Silahını cama doğru salladı. "İkinizin de kafasını uçuracağım!"

"Sunny, ölmek istemiyorum."

"Tamam, tamam!" diye bağırdı kuzenim. "Gerçekten ateş edeceğini düşünmemiştim!"

"Sunny, gerçek dünyada elinde silah olan insanlar ateş etmeyeceklerse silahı havada sallamaz."

"Ukalalık etme!"

Gaza bastı ve Brent'i geride bırakıp arşiv binasından ayrıldık. Sunny direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki elleri bembeyaz olmuştu.

"Beni neye bulaştırdın, Luna Wilder?"

Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. Arabanın içi yanık kokuyordu. "Çoğu zaman ben de kendime aynı soruyu soruyorum Sunny."

"Hiç komik değil," dedi alçak sesle.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Sunny hiçbir şey söylemeden Heron yönüne saptı.

"Tehlikedeyiz."

"Ne zaman değildik ki, Sunny? İnsoli bir kurt kadın olarak sokakta dolaşmak, gelin beni dövün demekle aynı şey."

"Seni kastetmedim," dedi alçak sesle. "Geri kalanlarımızı kastettim."

İç çektim. "Özür dilerim."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Arka koltuğu işaret ettim. "Kutudakilere bakabileceğim sakin bir yer bulacağım."

Sunny başını salladı. "Ben öyle bir yer biliyorum."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ON DOKUZ

Bahsettiği yerin Peri Yemeği adlı çayevi ve kitapçı olduğu ortaya çıktı. Sahibi, Sunny'nin cadı arkadaşlarından biriydi. İçeri girdiğimizde Sunny'ye bakıp gülümsedi ama benden çok hoşlanmadığı görülüyordu.

"Sen Sunny'nin kuzeni misin?" diye sordu.

"Luna, bu Genevieve. Gene, Luna."

Elimi uzattım. "Senden bahsedildiğini duyduğumu söyleyemem ama merhaba."

"Üstüne alınma ama likanlarla el sıkışmam," dedi Genevieve. "Enerjinizi kestirmek güçtür."

"Gene dokunuşçulardan," diye açıkladı Sunny. "Dokunuşla karşısındakini okuyan kâhinlerden."

"Dokunuşçunun ne olduğunu biliyorum," diye çıkıştım. "Beni de seni yetiştiren büyükanne yetiştirdi."

"Rhoda çok hoş bir kadın," diyen cadıya daha da sinir oldum.

"Bak ne diyeceğim." Sedir Tepesi kutusunu masaya bırakıp Genevieve'in irkilerek geri çekilişini memnuniyetle seyrettim. "Sunny'ye ne istiyorsa getir ve siz ikiniz sohbet ederken ben de başıbozuk enerjimi alıp kutunun içindekilere bakayım."

Gene surat astı ama terliklerine uyan yeşil mavi elbisesinin eteklerini savurarak yanımızdan uzaklaştı.

"Hazır işe başlamışken bir de yirmi birinci yüzyıl moda akımlarını öğrensen," diye mırıldandım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny, büyü artık dercesine bana baktı. "Temkinli davrandığı için onu suçlayamazsın."

"Onu suçlamıyorum Sunny. Çember cadılarının bizden nefret etmeleri yeni haber değil."

"Ben senden nefret etmiyorum." İç çekti. "Rhoda veya Genevieve de senden nefret etmiyor."

"Beni öldürmeye çalışan cadıyı unutuyorsun," diye tersledim onu.

Genevieve bir tepside taşıdığı dumanı tüten iki fincanla geri döndü. Cadılar üstü yastıklarla dolu kanepeye yerleştiler, ben de dikkatimi Sedir Tepesi kutusuna verdim. İşaretlerin enerjisi tükendiğinden kapağı sorun yaşamadan açtım.

İçindekiler yıpranmış olsa da sağlamdı. Çoğu belli ki resmi dosyalardan çıkarılan evraktı. Vakaya bakan dedektifin not defterleri, deri kaplı başka bir defterle birlikte en dipteydi.

Not defterlerini karıştırdığımda dedektifin çıktığı kadınların, yemek yediği restoranların ve yemeklerin listesini yapmaktan hoşlandığını keşfettim. Marcus Levinson'la ilgili sayfanın altında defalarca altı çizilmiş tek bir kelime vardı: UCUBE.

Dedektifin düşüncelerinin özeti buydu. Otopsi raporlarına ve Marcus Levinson'un kefalet duruşmasının tutanaklarına baktım. İşe yaramaz şeylerdi.

Sonunda diğerlerinin arasına karıştığı için ilk bakışta dikkatimi çekmeyen deri kaplı defteri elime aldım. Ön tarafına bir sembol işlenmişti. İlk sayfaya kargacık burgacık yazılarla bir şeyler karalanmıştı. Üst köşede M.L. yazıyordu.

Kitabı bıraktım. "Sunny?" Mümkün müydü? Marcus'un en değerli mal varlığı, üniversiteden atılmasına yol açan ve uğruna öldüğü günlük önümde duruyor olabilir miydi?

Sunny omzumun üstünden bana doğru eğildi. "Neler oluyor?"

Kitabı açtım. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sayfaları karıştırdığında gözleri kocaman açıldı. "İnanılmaz."

Ona hak verdim. Marcus Levinson'un çaldığı büyü kitabını kopyaladığı defter, en azından ilk bakışta oldukça zararsız görünüyordu. Yazılar kargacık burgacıktı ama tek sorun mikroskopla okunacak kadar küçük olmaları değildi, ayrıca bilmediğim bir dilde yazılmışlardı.

"Deftere kilit büyüsü yerleştirilmiş," dedi Sunny. "Harflerin karışmasına neden olan bir büyüdür. Metnin okunabilir hale gelmesi için büyüyü tersine çevirmek gerekir."

"Harika. Neden arkadaşına, deftere dokunup büyüyü hissetmesini söylemiyorsun? Belki onu çözer ve bu işten kurtulmuş oluruz."

"Onun yeteneği böyle işlemez," dedi Sunny. Zil sesini duyduğunda irkilip telefonu cebinden çıkardı. "Alo?" Kaşlarını çatarak telefonu bana uzattı. "Dedektif Wilder'le görüşmek istiyorlar."

"Kimmiş?"

Sunny omuz silkti. Telefonu elime aldığımda bir erkek sesiyle karşılaştım. "Dedektif?"

"Evet, tabii, her neyse. Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Memur Thorpe, hanımefendi. İki cinayette karşılaşmıştık." Thorpe. Beni Sunny'nin cep telefonundan arıyor. Garipti ama o günlerde gariplikler hayatımın normal akışı haline gelmişti.

"Ne istiyorsun?"

"Görmeniz gereken bir şey var hanımefendi." Sesi çatlıyordu ve gergindi, sanki normal davranmak için kendini zorluyordu. "Kulüpte işlenen cinayetle ilgili. O kız... Katrina. Çok ilginizi çekeceğine eminim."

"Katya," diye mırıldandım. "Adı Katya'ydı." Sunny soru sorarcasına elini kaldırdı. El kol işaretleriyle *bu, bugüne kadar yaptığım en garip telefon görüşmesi,* demeyi başaramayacağımdan omuz silktim.

"Her neyse, Katya," diye tekrarladı Thorpe. "Başdedektif McAl-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lister hemen buraya gelmenizi söyledi. Siz ne yapacağınızı bilirmişsiniz." Thorpe ezberlediği bir metni söylermiş gibi konuşuyordu ve içimi kötü bir his kapladı. Bu seferki kurt içgüdüleri değil, polis içgüdüleriydi, bana bir terslik olduğunu söylüyorlardı. Yine de, kan cadısına ulaşmamı sağlayacaklarsa umurumda değildi.

"Nereye gelmemi istiyorsun?"

Anacadde yakınlarında bir adres söyledi. "Acele edin dedektif, lütfen," diye ekledi.

Niye acele etmem gerektiğini soracaktım ama yanıtımı beklemeden telefonu kapadı. Ezberden başka bir numara çevirdim ve karşı taraf yanıt verene dek on beş sinyal sesi boyunca bekledim. Dmitri'nin huysuz sesi hattın diğer ucunda belirdi.

"Evet?"

"Benim," dedim.

"Eh, demek sensin, yataktan kalktığıma değdi." Yanaklarım kızardı ve bunu görmemeleri için Sunny ve Genevieve'e sırtımı döndüm.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var Dmitri."

"İsteklerin benim için emirdir ve benzer zırvalıklar. Ne istiyorsun?"

Alçak sesle devam ettim. "Bir silah." Aşırı meraklı biri olabilirdim ama aptal değildim. Mac, memur Thorpe'nin bana ne göstermesini istiyor bilmiyordum ama silahsız gitmeye niyetim yoktu.

Gerçi son zamanlarda beni öldürmeye çalışan şeyler karşısında silahın bir yararı olur muydu bilmiyordum. Yine de kendimi güvende hissetmemi sağlayacaktı. Bu yüzden kimin ne düşündüğü umurumda değildi. Hakkını vermeliydim, Dmitri yeniden konuştuğunda, ses tonu eskisinin aynıydı. "Aklında özel bir tür var mı?"

"Kötü adamlara kurşun sıkmamı sağlayacak bir şey. Gerisi sana kalmış."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Yarım saat sonra buluşalım. Nereye gelmemi istersin?"

Ona Peri Yemeği'nin adresini verip telefonu kapadım.

Sunny telefonunu elimden aldı. "O, tahmin ettiğim kişi miydi?"

"Çaylarının hayranı olan motosikletçi kurtadam," dedim ona. Genevieve'e döndüm. "Benim kötü olduğumu düşünüyorsan bir de arkadaşımı görene dek bekle. Enerjisi içine sızıp, beynini darmaduman edecektir."

Genevieve burnunu çekti. "Yeteneğimi bu kadar eğlenceli bulman ne güzel."

"Bazen alaycılık, deliliği uzakta tutmak için elimizde kalan tek şey," dedim Doktor Cronen'in söylediklerini hatırlayarak.

"Bence deliliği uzakta tutmakta biraz geç kalmışsın," dedi Genevieve ve boşalan fincanları tepsiye koyup mutfağa geri döndü.

Sokağa çıkıp Dmitri'yi bekledim. Bir ayağımı kanalizasyon ızgarasına yaslayıp oturdum ve çenemi avucuma yasladım. Motosikletiyle gelip, o halimi gördüğünde sırıttı. "Seni bir yere götürmemi ister misin seksi şey?"

"İçinde böyle cümleler yazan bir kitabın mı var?" diye aynı alaycılıkla karşılık verdim.

Omuz silkti. "Lilia'yla dalga geçmek için böyle şeyler söylerdim. Hoşuna giderdi." Yüz ifadem değişmiş olacak ki gülümsemeyi kesti ve naylon alışveriş torbasını bana uzattı. "Bununla kocaman delikler açabilirsin."

Dmitri'nin getirdiği silah Colt 1911'di. Ordunun, metamfetamin alan düşman askerlerini durdurmak için özel olarak geliştirdiği 45'liklerdendi. Kesinlikle işimi görürdü. Silah seçimi için ona minnettardım.

"Gerçekten yardımcı olmayı denediğinde çok işe yarıyorsun," dedim silahın şarjörünün dolu olduğunu keşfettiğimde.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Domuzlar sürüsünün en sevdiğim üyesi için daha azı olmazdı." Gülmediğimi görünce başını salladı. "Dalga geçiyordum."

"Artık domuzlardan değilim, polislikten atıldım," dedim silahı kemerime takarken.

Sunny'nin çayevinden çıktığını görünce Dmitri'ye doğru eğildim. "Ve kuzenimin yine nutuk çekmesine neden olursan seni bir temiz döverim."

Dmitri'nin burun delikleri genişledi. "Belki de dayak atman hoşuma gider."

Sunny, Sedir Tepesi dosyasını elinde tutuyordu. "Bunları unuttun. Merhaba Bay Sandovsky."

Dmitri nazikçe gülümsedi. "Sunny." Otuz saniyede sevimli birine dönüşmüştü. Aman ne güzel.

Kuzenime arabasını işaret ettim. "Dmitri'yle git." İtiraz edecek oldu. "Ben kan cadısını bulana dek, biri büyü kitabını güvende tutmalı. Ayrıca Sandovsky senin yanında kuzuya dönüyor."

"Hayır dönmüyorum," diye homurdandı Dmitri.

Sunny nazikçe koluna dokundu. "Eminim senin içindeki nazik çocuğu da ortaya çıkarabiliriz."

Kuzenim arabasına binerken, Dmitri bana ters bir bakış fırlattı. "Sürekli böyle davranacak olursa, olacakların sorumlusu ben değilim."

"İnsan zamanla alışıyor, güven bana."

Elimi tuttu. "Belinde silahla nereye gidiyorsun Luna?"

Nazikçe elini sıktım. "Kendi başıma halledemeyeceğim bir şey değil."

Motoruna atlayıp Sunny'nin peşinden trafiğe daldığında aksi istikamete yürüyüp Dmitri'ye yalan söylediğim için suçluluk duymamaya çalıştım.

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Memur Thorpe'nin verdiği adres Rıhtım'la Tepe Yolu arasındaki ruhsuz yeni tip yapılardan birine aitti ve bir avlunun etrafına dizilmiş dairelerden oluşuyordu. Doğru adresi bulduğuma emin olunca zile bastım. İnterkom açıldı ve statik elektriği andıran gürültüler birkaç saniye devam etti.

"Merhaba? Ben Dedektif Wilder. Thorpe, sen misin?"

Tık yok. Bana yüzyıllar gibi gelen bir iki saniyenin ardından, yukardan düğmeye basıldı ve kapı açıldı. Fazla oyalanmadan içeri adım attım.

Ortadaki avluya açılan diğer kapının yanında posta kutuları vardı. Thorpe'nin bana verdiği numarayı kontrol ettiğimde üzerinde Roenberg yazdığını gördüm.

Neden eski amirimin evine çağırılmıştım?

Avlu tarafındaki kapı açıldığında Regan Lockhart'la göz göze geldim. Gülümseyip başını salladı, beni gördüğüne şaşırmamıştı.

"Bayan Wilder, sizi görmek ne güzel. Sürekli karşılaşıp duruyoruz. Ama zannedersem bu, son olacak."

Üst üste bir sürü sürprizle karşılaşmıştım. Böyle şeyler olduğunda beyniniz ellerini yukarı kaldırır ve "Öyle olsun!" der. Bu sayede hiçbir şey yapmadan olduğum yerde durup Lockhart'ı dinlemeyi sürdürmeyi başardım. "Emniyet amirini görmeye geldiyseniz korkarım ki müsait değil," dedi.

İçgüdülerim tehlikenin yakın olduğunu söylüyordu. "Ama düğmeye basıp beni içeri aldı," demeyi başardım duygularımı belli etmemesine özen gösterdiğim bir sesle.

"Hayır, sizi ben içeri aldım," dedi Lockhart. "Korkarım ki Roenberg ortadan kayboldu. İsterseniz kendi araştırmanızı kendiniz yapın. Zaten polisi çağırmak gerekiyordu." Cebini çıkarıp 911'i aradı.

Tek söyleyebildiğim "Ne yaptın Lockhart?" oldu.

"Yapılması gerekeni. İyi günler Dedektif Wilder." Başını eğip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beni selamladı ve siyah paltosunu savurarak, kendinden emin adımlarla dışarıya açılan kapıdan geçip binadan uzaklaştı.

İyi ki yanıma silahı almıştım. Bahçeyi geçip Roenberg'in dairesine koştum ve öndeki iki basamağı bir sıçrayışta çıktım.

Kapı kolunu çevirdiğimde, kilitli olmadığı ortaya çıktı. İçeriyi koklayıp yalnız olduğuma emin olana dek daireye girmedim. Daireye girdikten sonra kapıyı arkamdan kapadım.

Ruhsuz bir yerdi, Roenberg'in kendisi gibiydi. Tabaklar düzgün bir şekilde bulaşıklığa yerleştirilmişti. Salonda, renkleri duvarlarınkine uyan bir kanepe ve koltuk vardı.

Salonu kontrol ettim. Toz içindeydi. Kenarda duran üç kahverengi kutu dikkat çekiyordu. Üstünde delil yazan plastik torbalar ve Petroff, K. yazan bir dosya görülüyordu. Yanında boş bir DVD kabı vardı. Roenberg'in kulüpten toplattığı deliller olmalıydı.

Masaya baktığımdan parmak izlerinin yanı sıra kan da olduğunu gördüm.

Silahımı çekip, etrafı kolaçan ettim. Roenberg'in yatak odasının kapısı arkamda kalıyordu. Parmak ucumla kapıyı aralayıp yerden tavana uzanan aynada kendi yansımamla karşılaştım. Solumdaki koltukta Memur Thorpe oturuyordu.

"Tılsım aşkına," diye mırıldandım silahımı indirerek. Sırtımı duvara yasladım. Thorpe'nin gırtlağı kesilmişti, üniforması kanla kaplıydı. Roenberg'in telsiz telefonu elinde duruyordu. Thorpe'in gözleri açıktı. Onları kapadım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. Kanı daha tazeydi, midem bulandı. Ölmesini gerektiren hiçbir neden yoktu ve bunu bilmek beni öfkelendiriyordu. Ne kadar uzun süre öylece durup cesede baktım bilmiyorum. Kapının yumruklanmasıyla kendime geldim.

"Nocturne Polisi! Kapıyı açın Dedektif Wilder!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lanet olsun demek hissettiklerimi anlatmaya yetmezdi.

"Dedektif!" Yeniden kapıyı yumrukladılar.

"Ben Dedektif Wilder!" diye bağırdım. "Sorun nedir?"

"Sizi tutuklamamız gerekiyor dedektif? Kapıyı açın yoksa gelip polis katili kıçınıza tekmeyi basarız!"

Lanet olsun. Lockhart, polisleri üstüme salmıştı. Kindar pislik. Kurtlara özgü güçlü işitme duyum sayesinde polislerin kapıyı kırın dediğini duydum.

"İçeri geliyoruz dedektif!" diye bağırdı bir diğeri. Yatak odasında işime yarayabilecek bir şey aradım.

Bir valiz ve Roenberg'in çoraplarından oluşan bir yığın vardı. İç çamaşırlarını yatağa dizmişti. Emniyet amirinin ne zaman geri döneceğini veya nereye gittiğini gösteren herhangi bir ipucu yoktu. Thorpe'nin cesedinin karşısında kırmızı ışığı yanıp sönen DVD Player duruyordu. İçindeki DVD'yi çıkardım, üstünde etiket yoktu ve gümüş rengiydi. Yasa dışı porno filmlere benziyordu. Roenberg iş üstünde yakalanmış olabilirdi. DVD'yi alıp ceketimin cebine koydum ve polisler ön kapıdan girerken mutfak tarafındaki arka kapıdan kaçtım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ

Daha sonra, Taç'taki pis kokulu kanepeye oturduğumda Sunny karşıma geçip bağdaş kurdu ve sinemayı dolduran Kızılkürkleri inceledi.

Olya Sandovsky, seyircilere ayrılan koltuklardan birine geçip gözlerini üzerime dikmişti. "Burada arıyorsun?"

"O kadar dert ediyorsan dönüş ve beni ısır," diye karşılık verdim suratına bakmadan.

"Sözlerine dikkat et insoli," dedi Olya. "Ay doğduğunda hepsi bölgelerine düşkün bir kurt sürüsüyle karşılaşacaksın. Insoli'leri sevmeyiz."

"Olya, neden buna benzer şeylerin beni korkutacağını varsayıp duruyorsun."

Hırladı. Dominant olan oydu. Göz göze gelecek olsak üstünlüğünü ispat edeceğini ve beni kontrol altına alabileceğini biliyordum. Ne de olsa sürüsünün evinde, davetsiz bir misafirdim.

"Burada kalmamıza izin verdiği için ağabeyine minnet borçluyuz," diyerek konuşmaya müdahale etti Sunny. Aynı zamanda ayağa kalkıp Olya'yla aramıza geçmişti. Kuzenimin kokusunu alan Olya suratını buruşturdu. "Harika. Önce bir insoli, şimdi de cadı kanı taşıyan biri," dedi hastalık bulaşabilirmiş gibi Sunny'den uzaklaşarak.

"Evet, dikkat et yoksa seni lanetler," dedim. "Bir daha asla o daracık kotlara sığamazsın."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny kollarını kavuşturup kötülük dolu bakışlar fırlatmayı denedi ama içinde olmadığından tek başarabildiği limon emmiş gibi suratını buruşturmak oldu.

"Komedi filmlerinden fırlamış tiplere benziyorsunuz," dedi Olya. Saçlarını savurup, üst kattaki projeksiyon odasına yürüdü.

Yeniden kanepeye çöktüm. Sunny de yanıma oturdu. "Luna, bu kurtlarla bir saniye daha geçirecek olursam kafayı üşüteceğim."

"Eve gidemeyiz," dedim ona.

"Neden?"

"Çünkü Roenberg de dosyamı görmeye hakkı olan diğerleri de nerede yaşadığımı biliyor." Örneğin Lockhart.

Sunny endişeli bir edayla eteğinin kenarıyla oynadı. "Lockhart'ın canını yakmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Mesele yapıp yapmayacağı değil, ne zaman yapacağı," dedim.

"O zaman kan cadısı o olmalı," diyen Sunny iç çekti. "En azından artık biliyoruz."

"Emin değilim," diye mırıldandım. Roenberg'in evinden kaçtığımdan beri beni rahatsız eden bir şeyler vardı. "Eğer kan cadısı o olsaydı, girişte karşılaştığımızda beni öldürebilirdi. Polis katili olarak adımı lekelemek gibi karışık yöntemlere başvurması gerekmezdi. Üstelik Roenberg'in evinden Katya cinayetinin delillerini kaldırmaya bile zahmet etmemişti."

"Oyun oynamayı seviyordur," dedi Sunny.

"Ya da aradığımız kan cadısı o değildir," dedim. "Piyonlardan biridir. Ne olursa olsun, bir sonraki görüşümde ona öyle bir tekme indireceğim ki midesindeki her şeyi kusacak. Beni işten attırdı ve Thorpe'nin boğazını kesti."

"Evet ve hâlâ işten atılman konusunu tartışmadığımızı sana hatırlatırım," dedi Sunny.

Dmitri'yi gördüğüme bu kadar sevineceğimi düşünemezdim. Peşinde Olya'yla merdivenden indi ve gözlerini devirdi. "Siz ha-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nımlar birbirinizle beş dakika uslu uslu geçinseniz olmaz mı?"

"Gitmelerini istiyorum," dedi Olya. "Neden buradalar?"

Dmitri, kız kardeşine döndü. "Buradalar, çünkü onları davet ettim ve çünkü Luna, Lilia konusunda bana yardım ediyor. Ve çünkü evimi nasıl idare edeceğimi bana söylemeye hakkın yok."

Olya oflayıp puflayıp bakışlarını ayakkabılarına çevirdi. Dmitri anlayışlı gözlerini bana çevirdi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye fısıldadım. Üstünden büyük bir güç yayılıyordu, bense onun karşısında kendimi her zamankinden zayıf hissediyordum.

Gömleğime dokundu. "Kan bulaşmış."

Lekeye baktım. "Thorpe'un kanı olmalı."

Dmitri üst katı işaret etti. "Eminim Olya'nın sana ödünç verebileceği bir şeyler vardır. Sonra aşağı dönüp bana, Thorpe'un kim olduğunu ve neden bu kadar korkmuş göründüğünüzü anlatırsın." Yanından geçtiğimde kulağıma fısıldadı. "Sana yardım edeceğim ama sürüyü bu işin dışında tut yoksa tanrı biliyor ya buna pişman olursun."

Lanet olsun. Çok hoş kokuyordu.

"Karıştırmam," diye söz verdim öfkeli bakışlar atan Olya'nın peşinden üst kata çıkarken.

"Lilia'ya hiç benzemiyorsun," dedi bana Olya. "Senden neden bu kadar hoşlandığını hiç anlamıyorum."

"Demek ki ağabeyini zannettiğin kadar iyi tanımıyorsun," dedim. Olya burnunu çekmekle yetindi.

"Kendine iltifat etme dedektif eskisi. Dmitri her zaman dişi kurtların peşinde koşar."

"Çok şanslıyım desene," diye mırıldandım.

"Lilia'nın tek istediği ağabeyimin yanında olmaktı," dedi Olya. "Dmitri'nin bütün istediği de onunla olabilmekti." Bir zamanlar depo olduğu anlaşılan odanın kapısını açtı. İçerisi giy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

si doluydu. Olya'nın Kadife'deyken giydiği üniformayı gördüm. "Lilia'yı sevmezdim ama ağabeyimi mutlu ediyordu. Katlandığı onca şeyden sonra ağabeyim mutluluğu hak ediyor."

Düz siyah bir tişörtü ve kumaş bir ceketi bana fırlattı. "Sen Dmitri'yi mutlu etmesini beceremezsin. Onun peşinden gitmeyi sürdürürsen insoli, seni buna pişman ederim."

Kanlı gömleğimi çıkarıp ona fırlattım. "Olya, öyle bir gün geçirdim ki ağabeyini koruma ihtiyacın hiç sevimli gelmiyor." Giyinip, bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Bilgin olsun diye söylüyorum, ağabeyin benimle ilgilenmiyor. Hem de hiç." Dmitri'nin omzumdaki ısırık izini görünce şok geçirerek geri çekilişini hatırladım.

"Sürünün evinden defol," dedi dışarı çıkmam için kapıyı açan Olya. "Kanalizasyon gibi kokuyorsun."

"Sen de şımarık bir köpek yavrusu gibi kokuyorsun ve suratına bir tokat indirmememin yegâne nedeni, ağabeyinin, kuzenimi ve beni güvende tutmak için kapısını açmış olması."

Suratında yeniden küçümseyici bir gülümseme belirdi. "Beni dövebileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun dedektif. Dediğim gibi kendine iltifat etmeyi bıraksan çok iyi olacak."

Dmitri yanlarına gittiğimde içeriyi ufak çaplı bir bara dönüştürmüştü. Masanın başına geçmeden önce bana bir bira attı. "Tamam, şimdi anlat bakalım. Başınıza neler geldi?"

DVD'yi ve birayı masaya koydum. "Bunu eski şefimin evinden aldım. Katya'nın öldürüldüğü gecenin kaydı. Stephen'ı ve Regan Lockhart'ı kontrol eden kan cadısı bu diskte."

Dmitri, bira şişemin kapağını parmağıyla açıp bana geri verdi. Buz gibi biranın boğazımdan kaymasına izin verdim.

"Anlaşılan bunu alman kolay olmamış."

Damlaların, şişenin kenarından akışını izledim. "Ne yazık

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ki dikkatsiz davrandım ve cinayeti üzerime yıktılar." İç çektim. "En azından Stephen ve cadı arasındaki bağlantıyı biliyorum."

Dmitri öne eğildi. "Aralarındaki bağlantı kim? Lilia'yı o mu öldürdü? Anlat."

"Savcılık bürosunun baş araştırmacısı Regan Lockhart. Gittiğimde evdeydi. Her şey yerli yerine oturuyor. Stephen'ı kontrol eden, dolaylı olarak Alistair'ı kontrol eder. Böylece efendisi olan kan cadısının dilediği gibi şehri kana bulamasına olanak sağlar. Ve evet, tahminimce Lilia'yı o öldürdü."

"Lockhart," diye tekrarladı Dmitri. Derin bir nefes alıp koltuğuna yığıldı. "Bu ismi duymayı ne kadar uzun süre beklediğimi biliyor musun?" Birama uzandı. "İçebilir miyim?" Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "İnsanın neşesini kaçırıyorsun," dedi bana.

"Şimdi geriye sadece ölmek kaldı," dedim alçak sesle. "Benim, Lockhart'ın. Büyük ihtimalle senin. İş o noktaya gelirse Lockhart ve cadı karşısında hiç şansımız yok."

"Bana inancının tam olduğunu bilmek güzel," dedi hayır dememe karşın biramı içerek. "Ama ben yalnız değilim."

"Efendim?"

Dmitri elimi tuttu. "Yanımda sen varsın. Korkusuz kadın polis. Silahın olmadığı halde çatıda beni kovalamıştın. Lockhart'ın işini bitirmek, parkta yürümek kadar kolay olacak."

Lockhart'ın adını duymanın bile beni ne kadar tedirgin ettiğini ve ürküttüğünü gizlemek için yutkundum. "Evet, Dmitri. Yanındayım."

Şişeyi çöp kutusuna attı ve DVD'yi eline alıp parmağında çevirdi. "Bakalım bunda kimler varmış."

"Bilmiyorum," dedi Pete Anderson, Sunny'nin cep telefonundan onu aradığımda. "Görsel kayıtlar benim uzmanlık alanıma girmiyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Haydi ama Pete," diye yalvardım. "Bana büyük bir iyilik etmiş olacaksın. Bilgisayarı ve beyni olan yakışıklı bir adama ihtiyacım var."

İç çekti. "Gerçekten yardımına koşabilmeyi isterdim Luna ama büyük bir sorunumuz var."

İç çektim. "Şimdi ne oldu?"

"Laboratuvarlara girmen yasak," dedi. "Wilbur Roenberg adlı bir herif, herkese e-postayla fotoğrafını yollayıp işten atıldığını ve yetki gerektiren bölgelere girmenin yasak olduğunu haber verdi."

Telefonu öylesine büyük bir güçle sıktım ki plastik çatırdadı. Roenberg'in başıma açtığı belanın haddi hesabı yoktu.

"Yazanlar doğru mu?" dedi Pete, haberi vermek için onu aramadığıma incinmiş gibiydi. "Gerçekten ipini çektiler mi?"

"Korkarım ki evet," dedim.

"Söylesene, o üç cinayete şimdi kim bakıyor?" diye sordu.

"David Bryson," dedim. Bu isim ağzımda kötü bir tat bırakıyordu.

"Ah olamaz," dedi Anderson neredeyse inleyerek. "O adam mı?.. Deliller gözünün önünde dursa bile onları göremez. Olay yerlerini mahvedip sonra hiçbir şey bulamadığım için bana bağırıp çağırıyor."

"Bryson'ın terbiyesizliklerinin karşılığını vermemi istiyorsan şu kayda bakmama yardım et," dedim. "Eğer kimliğini teşhis edebilirsek yetkililerle iletişime geçebilirim ve bir tutuklama yaparız. Sadece tehlikeli bir katili sokaklardan çekmiş olmayız, Bryson'ın da küçük düşmesini sağlamış olursun."

Ve Tılsım bilir neyin peşinde olan bir kan cadısını durdurmuş olacaktık ama bu bilgiyi Pete'le paylaşmadım. Ne de olsa insandı, bazı detayları bilmesine gerek yoktu.

"Kaydı nerede görebilirim?" diye sordu.

Bunu yaptığım için Dmitri canıma okuyacaktı. "Appleby'de

BELONGS TO KAKTUS TEAM

43. çıkıştan çıktıktan sonra Taç Sineması'na kadar yola devam et."

Pete suskunlaştı. "Orası Hayalet Kasaba, dedektif."

"Biliyorum Pete."

"Tamam," dedi bir süre sonra. "Ama bir şey beni yerse bil ki senin suçun olacak."

Taç'ın önüne çıkıp, kaldırımda beklemeye başladım. Boş bulvarda Pete'in farlarını görmeyi umuyordum. Keşke zihnimi olanlardan uzaklaştırmak için sigara içmek, örgü örmek gibi bir şeyler yapabilseydim.

Parlak bir daire çeklindeki ay, gökyüzünde bütün haşmetiyle ışıldıyor ve Hayalet Kasaba'yı aydınlatıyordu. Ona baktığımda tenim karıncalandı ve derin derin nefes alarak dönüşümün gücünden kurtulmaya çalıştım. Dolunay değildi ama kendimi rahat hissedemeyeceğim kadar yakındı. Hayalet Kasaba'ya ölüm sessizliği hâkim olduğundan dünya benden ve parlak aydan ibaretmiş gibi hissettim.

"Fena değil, ha?"

Neredeyse korkudan ölecektim. "Dmitri!"

Sigara yakıp dumanını siyah gökyüzüne doğru üfledi. "Karşı koymadığın zaman dönüşmek muhteşem bir deneyimdir. Bir sürünün parçası olmadığın sürece asla bunu öğrenemezsin."

Ellerimin kurt pençelerine dönüşmeye başladığını fark edip geri çekildim. Kemiklerim çatırdayarak eski hallerine döndü ve gözlerimdeki sarı kırıntılardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Dönüşümü tasvir etmek için hiçbir zaman harika kelimesini kullanacağımı sanmıyorum."

Dmitri, çenesini omzuma yasladı. "Seni fena becermiş."

İlk kez sokak lambalarının çalışmamasına minnettardım. Kızardığımı göremeyecekti. "Kim?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Kim olduğunu biliyorsun. Seni ısıran ve istemediğine karar verip yanına almayan Yılangöz pislik."

"Adı Joshua'ydı," diye fısıldadım. "Ve beni istiyordu. Hem de çok istiyordu. Ama ben kaçtım." Söylediklerim kısmi doğrulardı ama o an Joshua'nın korkunç biri olduğunu itiraf edecek durumda değildim.

Dmitri izmariti sokağa fırlatıp üstüne basarak söndürdü. "Onun yüzünden acı çekmek zorunda değilsin Luna."

Başımı çevirip profiline baktım. "Efendim?"

Dmitri derin bir nefes aldı. "Seni ısırıp benim gibi bir Kızılkürk'e dönüştürebilirim," dedi.

Kalbim deliler gibi çarpmaya başladı. "Nasıl?" diye fısıldadım.

"Kolay," diyen Dmitri omuz silkti. "Bir alfa, bir insoliyi ısırıp, onun kendisine ait olduğunu ilan edebilir."

"Kendisine ait olduğunu mu? Köle gibi mi?"

Dmitri başını iki yana salladı. "Asla. Bazı alfalar böyle düşünür ama ben onlardan değilim. Joshua'nın yaptığı hatayı yapmayacağıma emin olabilirsin." Gözlerimin içine baktı. "Bir sürüyü hak ediyorsun Luna. Söylediklerimi düşün."

Beyaz arabanın kaldırıma yanaştığını ve Pete Anderson'un arabadan indiğini gördüğümde rahatladım. Bunları konuşmak istemiyordum. Dmitri, onu koklayıp insan olduğunu anladığında hırladı. "Bu lanet olasıca da kim?"

"Kahretsin," diye ciyakladı Pete dizüstü bilgisayarını kalkan gibi önünde tutarak. Titreyen parmağını uzatıp beni işaret etti. "Dedektifi görmeye geldim!"

"Buraya bir insan mı çağırdın?" diye bağırdı Dmitri.

"DVD konusunda bize yardım edecek," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Her şey yolunda."

"Luna, tam senden hoşlanmaya başlamışken böyle bir şey yapıyorsun," diyen Dmitri, Taç'ın kapısını çarpıp içeri girdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kaldırıma tekme attım. "Lanet olsun Dmitri."

"Dinle, kötü bir zamanda geldiysem..." diye söze başladı Pete.

"Hayır," dedim sertçe. Kapıyı açtım ve Pete'i kolundan tutup sinemaya sürükledim. "Mükemmel bir zamanda geldin ve o da bunu kabullense iyi olacak!" Lobide motorlarıyla uğraşan birkaç Kızılkürk dışında kimse beni duymadı. İç çektim ve Pete'i seyirci koltuklarının arasından geçirip, Sunny'nin bana öfkeli bakışlar fırlattığı derme çatma odaya sürükledim.

"Sunny Pete, Pete Sunny," diye onları birbiriyle tanıştırıp DVD'yi Pete'e uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi bilgisayarını fişe takarken. Dmitri kapını eşiğinde dikilip üçümüzü izlemeye başladığında onu görmezden geldim. Ne kadar seksi olduğunun bir önemi yoktu, benim de bir dayanma sınırım vardı.

"Tamam," dedi Pete, DVD'yi bilgisayara takarken. Gerekli işlemleri yapabileceği bir bilgisayar programını açtı. Ekranda yanıp sönen ışıklara baktı. "Demek elinizdeki klasik bir B ve Y meselesi."

"B ve Y mi?" dedim kendimi aptal gibi hissederek. Bilgisayarlar konusunda fena değilimdir ama dijital kayıtlar beni aşıyordu.

"Büyüt ve Yakala," dedi Pete sabırsızca. "Neden arkana yaslanıp beni izlemiyorsun?"

"Öyle yapmayacağına emin olabilirsin," dedi Sunny. "Zeki biri olabilirsin ama biraz daha görgülü davranmayı öğrenmelisin. Kuzenimle böyle konuşamazsın."

"Dinle, bu cehennem deliğine sadece size yardım etmek için geldim," dedi Pete bilgisayarın düğmelerine basarken. "Kurtların ve cadıların yakınında olmak beni huzursuz ediyor."

"Sunny." Elimi omzuna koyup kuzenimi sakinleştirdim. "Bırak işini yapsın. Bu kayda ihtiyacımız var."

"Eğer bir daha evime cehennem deliği derse gırtlağını parçalarım," dedi Dmitri kapının eşiğinden. Pete'in kalp atışları hız-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

landı. Bunu fark eden Dmitri sırıttı. "Baskı yaptığımı düşünme, sevgili Pete."

Dmitri'ye iblisleri bile yerlerine çivileyecek öfkeli bir bakış fırlattım. Zamanını harcadığına değmezmişiz gibi elini salladı ve nereye gidiyorsa oraya gitti. Öyle olsun. Kimin seksi bir kurda ihtiyacı var?

Pete, kaydın bir kopyasını alıp ufak dosyalara böldü. Ardından video adlı dosyaya tıkladı ve açılan ekranda Çifte Bela'nın sahnesindeki striptizci göründü. Ne yazık ki aşırı karlıydı. Ne kadının yüzü ne kalabalıktakiler seçiliyordu.

"Çok uyduruk bir kamera kullanmışlar," dedi Pete. "Görüntü kalitesini nasıl yükseltebilirim, bilmiyorum."

Öne eğilip gözlerimi kısarak, erkeklerin yüzlerine baktım. Cadımız oralarda bir yerdeydi. Lockhart da. "Lütfen dene."

Pete iç çekti. "Tamam." Kaydı dondurup üstteki bir takım düğmelere bastı. "Ayarları dengelemeye çalışacağım. Gereksiz piksellerden kurtulursak belki bir sonuç elde ederiz."

Kalabalığı işaret ettim. "Özellikle seyircilerin yüzlerinin göründüğü karelere odaklan."

"Bunun ne kadar zaman alacağını biliyor musun?" diye sordu Pete.

"Oradaki adamlardan biri, bu sinemada yaşayan sürünün bir üyesini öldürdü," dedim. "Yerinde olsam işe koyulurdum."

Pete gözlerini kırpıştırdı. "Bana bunu söylememiştin!"

"Birkaç saat sonra dolunay zirveye ulaşacak," dedim. "İşe koyul." Açıkça ortada olan şeyi eklemedim. Ay yükseldiğinde ben de sürüdekiler gibi kurda dönüşecektim, yani Pete hapı yutacaktı. Parmaklarının hareket ediş hızından, söylememe gerek kalmadan bunları anladığı belli oluyordu.

Filtre programlarını çalıştırdı, kaydı ileri sardı, sonunda ekranda hafif karlı ama öncekilerden daha net bir görüntü belirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kamera ne zaman bir müşterinin yüzünü yakalasa, Pete o kareyi fotoğraf olarak kaydediyordu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra kayıt sona erdi ve Pete'in bilgisayarı resimlerle doldu. Katya'nın gösterisinin ortasında kaydı durdurdu. Çok çekici bir kız olmayabilirdi ama eğitimli bir dansçı gibi güven dolu numaraları vardı.

"Tamam," dedi Pete. "İşim bitti." Kalkıp gözlerini ovuşturdu. "Sizler Dick Tracy'lik oynayabilirsiniz, ben eve gidiyorum. Bilgisayarımı bir ara geri getirirsiniz. Sağlam kalsa iyi olur!"

"Yardımların için teşekkürler," diye seslendi Sunny arkasından. Pete'in cep telefonu çaldı. Kuzenime yanıt vermektense, telefonunu açarak tek kelime etmeden yürüyüp gitti.

"Arkadaşın hiç sosyal biri değilmiş," dedi Dmitri bütün alaycılığıyla. Elinde içkisi kanepeye yığıldı.

Omuz silktim. "Onun gibiler böyle olur."

"Eee, fotoğraflara bakabilir miyiz?" diye sordu Sunny. Önceden Pete'in oturduğu koltuğa geçip, resimlere tıklamaya başladım. Çoğu kel kafalı adamların loş ışıkta profilden çekilmiş işe yaramaz fotoğraflarıydı.

Yaklaşık altmış fotoğrafı incelemiş ama ne Stephen'a ne cadıya ne de Regan Lockhart'a ulaşmıştık. Bütün umutlarım sönmek üzereydi. Katya'nın katilini bulamayacak mıydık?

"Sadece birkaç fotoğraf kaldı," dedi Sunny esneyerek. "Burada uyuyacaksam, önce kendimi kilitleyecek güvenli bir yer bulmalıyım. Bu yorgunlukla erkenden yatmam gerektiğini hissediyorum."

"Bu fotoğraftan sonra, şimdilik bu işi bırakırız," dedim. Günün yorgunluğu benim de üstüme çökmeye başlamıştı. Tek istediğim en az iki yıl uyumak ve uyandığımda tüm bunların korkunç bir rüya olduğunu keşfetmekti.

Bir sonraki dosyayı açtığımda kameraya yakalanan solgun

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yüzle karşılaştım. Nefesimi tuttum. Bendeki değişimi fark eden Dmitri omzumun üstünde ekrana baktı. "Ne var? Bir şey mi yakaladın?"

"O!" dedim, işte katil bu der gibi. Ayaklarımın altındaki toprak kaybolmuş ve düşüyormuşum gibi hissettim.

Kayıttaki yüzü tanıyordum. Karga burun, sert bakışlar. Ama Regan Lockhart'ın veya adını bilmediğimiz kan cadısının yüzü değildi.

Ekrandan bana bakan yüz Alistair Duncan'ındı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ BİR

Şok geçirmenin, insanın üstünde garip etkileri oluyor. Normal olduğunuzu, her şeyin normal olduğunu düşünüyorsunuz. Derken gözlerinizin önünde akıl almayacak kadar korkunç bir şey beliriyor ve siz olduğunuz yerde oturmayı sürdürüp ancak bir süre sonra neler olduğunu fark ediyorsunuz. Vücudunuzun dışına çıkıp, yüzünüzdeki dehşet ifadesini izliyorsunuz. Kanınız damarlarınızdan çekiliyor, hissizlik titreyen ellerinize yayılırken kendinizi sarhoş olmuş gibi hissediyorsunuz ve tüm bunlar, biri sizi dünyaya döndürene dek devam ediyor. Beni kendime getiren Sunny oldu.

"Alistair Duncan," dedi alçak sesle. "Bölge savcısı değil mi?"

Taç'ın arka kapısından çıkmış, yükleme bölümünde oturuyor, gördüklerimize bir anlam vermeye çalışıyorduk. Uzun süre konuşmadım, beynimde fırtınalar kopuyordu ve söyleyecek söz bulamıyordum.

Sunny'nin sorusuna başımı sallayarak karşılık verdim.

"Kadınları o mu öldürmüş?"

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" dedim kendi kendime. Gerçekten nasıl? Zeki bir polis olsa, daha baştan işin içinde Duncan'ın parmağı olduğunu anlardı. Tam bir kör gibi davranmıştım. Açıkça ortada olan şeyleri görememiştim. Alistair Duncan parmaklarımın arasından kayıp gitmiş ve üç kadına hiç acımadan bıçağı saplamıştı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Beni korkutuyorsun," dedi Sunny, bakışlarını kaldırıma çevirerek. "Yüzün..."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Bir şeyim yok."

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Sunny.

Sunny'ye doğruyu söylemem gerektiğini biliyordum. Kuzenimdi, ateş hattındaydı, bilmesi gerekiyordu. Yine de ağzımı açıp konuşmaya başlamakta güçlük çektim. "Eğer o üç kadını Al Duncan öldürdüyse burada bile güvende değiliz demektir. Lockhart, şimdiye dek tutuklanmadığımı öğrenmiştir, yani Duncan da biliyor olmalı."

Sunny hiçbir şey söylemedi, karşımızdaki karanlık sokağa baktı. Yüzünde alışık olmadığım, ciddi bir ifade vardı. "Yani işimiz bitti."

"Çok üzgünüm Sunny..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Sus, Luna. Aslında hiç de üzgün değilsin. Seni tanıyorum, ölene veya yakalayana dek avının peşini bırakmazsın."

Dizlerimi göğsüme çektim. "Böyle şeyler söylemen gerekmiyor."

Gözlerinin üzerini ovuşturdu. "Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim."

"Şimdi ne yapacağız?"

Mükemmel bir soru. Vücudumdaki bütün kemikler *harekete geç!* diye bağırıyordu. Duncan'ın evine gitmek, kapısını bir tekmede açmak, onu avlamak ve hak ettiği korkuyu hissettirmek istiyordum.

Ama gerçek yanıt hiçbir şey yapamayacağımızdı. Artık hiçbir yetkim yoktu. Al Duncan'a yan gözle bile bakamazdım. Polis değildim.

Yalnızca bir insoliydim.

"Luna?" Sunny yanıtımı bekleyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Nereden bileyim?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Burada oturuyoruz ve Duncan da gidip başka kadınları öldürür. Ne yapmaya çalışıyorsa yapar ve büyüsünü tamamlar."

Sunny bir kaşını kaldırıp bana baktı. Yüzünden onu hayal kırıklığına uğrattığım okunuyordu. Canım yandı çünkü o bakışı hak etmiştim. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Dmitri'yi, Lilia'yı, Katya'yı, Marina'yı hayal kırıklığına uğratmıştım. Bu işin altından kalkabileceğimi düşünen herkesi yarı yolda bırakmıştım. Kan cadısıyla savaşıp kaybeden bir insan daha...

"Sedir Tepesi dosyalarının olduğu kutu nerede?" diye sordum peşimde Sunny'yle Taç'a girerken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dosyaları karıştırdığımı görünce. Levinson'un büyü kitabını bir kenara fırlattım.

"Alistair, Marcus'la aynı iblisin peşinde. Buralarda bir ipucu olmalı."

Marcus'un kefalet duruşmasının tutanağı gözüme ilişti. O mahkeme, Marcus'u ailesinin gözetiminde serbest bırakmıştı. Oğlan eve götürülmüş ve aynı gün bir kadını doğramıştı. Sistem pek güzel işlemişti anlayacağınız.

Buruş buruş kâğıtlarda, mahkemeyle ilgili temel bilgiler vardı. Zanlının adı, yargıcın adı, dosya numarası, tarih. Savunmanın avukatı bölümünde ise Alistair Duncan yazıyordu. Sunny de benimle aynı şeyi gördü.

"Tılsım aşkına!"

Alistair, otuz yıl önce Marcus Levinson'un avukatıydı. Marcus'un bütün sırlarını öğrenmişti. Şimdi Marcus öldüğü için Alistair onları kendi çıkarına kullanıyordu.

"Stephen'ı bulmalıyız."

"Neden ve Stephen da kim?" diye sordu Sunny.

"Stephen Duncan, Alistair'in oğlu. Duncan tarafından hapisten çıkarıldıktan sonra ortadan kayboldu. Damgalanan kişi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o." Büyü kitabını Sunny'ye fırlattım. "Bunu okumanın bir yolunu bul. Dmitri ve ben dışarı çıkıyoruz."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı Sunny.

Ona karşılık vermedim çünkü yanıtımın, yüzünde ukala bir gülümseme belirmesine neden olacağını biliyordum. Bir damgayı çağırmayı deneyebilecek tek bir cadı tanıyordum ve onu görmenin düşüncesi bile öfkeden kanın beynime sıçramasına neden olsa da, başka seçeneğim yoktu. Stephen'ı bir an evvel bulamazsam hepimiz hapı yutmuştuk.

Uçurumun yanından geçtik. Büyükannemin çıkmaz sokağın sonundaki küçük kulübesinin ışıkları yanıyordu. Arabayı evin önüne park ettik. Bir büyücü olarak gücü, ayın doğuşundan ve batışından etkilenirdi. Dolunay olduğundan bu gece geç saatlere kadar ayakta olacağını tahmin etmiştim.

Neyse ki ay henüz en tepeye ulaşmamıştı. Dövmem ve kolyem dönüşümümü engelliyordu ama kramplar artmış ve karşı koymak güçleşmişti. Vücudum kendini dönüşüme hazırlıyordu.

Büyükanne Rhoda, daha ben çalmadan kapıyı açtı. "Luna," dedi mavi beyaz gözlerini üzerimde dolaştırarak. Ardından Dmitri'ye döndü. "Seni tanıdığımı sanmıyorum."

"Bu, Dmitri, büyükanne," dedim zorlama bir gülümsemeyle. "Yardımına ihtiyacımız var."

Beni içeri almadan önce tereddüt etti. Büyükannem az konuşan kadınlardandır. Sunny'yi ve beni azarladığı zamanlar dışında. Sonunda iç çekti. Karar lehimeydi.

"İçeri gelseniz iyi olacak o zaman."

Alçak kapıdan geçebilmek için Dmitri'nin iki büklüm olması gerekti. Ama hiç yakınmadan büyükannemin peşinden gitti ve hatta içeri girmeden ayaklarını sildi. "Hoş bir eviniz varmış Bayan Wilder."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Adım Swann," dedi büyükannem sert bir sesle. "Wilder, kızımın evlendiği hayvanın soyadıydı."

"Hayvan derken mecazi konuşuyor değil mi?" diye fısıldadı Dmitri.

Öfkeyle ona baktım. "Pislik gibi davranma."

Büyükanne odanın ortasında durdu ve sonra bize dönüp kollarını iki yana açtı. "Söylesene Luna, bu sefer neye bulaştın?" İçimdeki on beş yaşındaki kızı, kavga çıkarmaması konusunda uyardım. Ancak kısmen başarılı oldum çünkü "Oturalım mı?" diyerek koltukları işaret ettiğimde erkek arkadaşı yüzünden cezalandırılmış küçük bir kızdan farksızdım.

"8:21'de ay yükselmiş olacak Luna. Gücünü kontrol etmekte zorlanmaya başlayacaksın. Saat şimdi 7:38. Ne söyleyeceksen söyle."

"Kahretsin büyükanne. Otur," diye emrettim. "Bu iş biraz zaman alacak."

Tam yaşlı cadılara özgü bir bakış fırlattıktan sonra şalına sarınıp koltuğuna oturdu. Dmitri'yi kolundan tutup kanepeye sürükledim ve yanıma oturttum.

Büyükanneme Lilia'dan başlayarak her şeyi anlattım. Stephen Duncan'dan ve onu bulmam gerektiğinden bahsettim.

"Onu babasından önce bulmalıyız. Alistair'a giden tek ipucumuz o."

Büyükannem çenesini ovuşturup kıkırdadı. Dmitri homurdandı. "Bunun nesi komik?"

"Aslında hiçbir komik yanı yok," dedi büyükannem. "Ama normal bir hayat sürmek istediğini söyleyen biri için gerçekten garip işlere bulaşıp duruyorsun Luna."

"Elimde değil," dedim ona. O ve ukala yorumları...

"Elbette değildir," dedi başını sallayarak. Köşedeki dolaba gidip, kapağını açtı ve içindeki kavanozları ve otları inceledi. Her

BELONGS TO KAKTUS TEAM

şey o kadar düzenliydi ki Profesör Hoskins görse gurur duyardı.

"Duncan denilen çocuğu bulmak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Ama bir damgayı çağırmak, kayıp anahtarları aramaya benzemez."

Üstünde çember çizimi olan mavi örtüyü masaya serdi ve Sunny'ninkine benzer bir kabı ortaya koydu. Ama onun kabı daha eskiydi ve üstünden güç akıyordu.

"Dikkatli ol," dedi Dmitri. "Sunny, bunlardan bir tane kullanmayı denediğinde, sonunda kap ve içindeki otlar uçup duvara yapıştı."

"Demek öyle," dedi büyükanne bana dönerek. İçimden küfrettim.

"Bana damganın üstünde koruyucu büyüler olduğunu söylemeye niyetin var mıydı Luna?" diye sordu ahşap çemberini kutusundan çıkarırken.

"Elinden geleni yap büyükanne, lütfen," diye yalvardım. "Bu, ölüm kalım meselesi."

"Çember büyücülerinin, hayatlarını tehlikeye atan işler için ödemeyi önden almayı talep ettiklerini bilirsin," dedi Rhoda otları ortadaki kaba koyup yakmadan önce.

"Dalga geçiyor olmalısın," dedim kıpkırmızı bir suratla.

Rhoda kollarını göğsünde birleştirdi. "Luna, böyle konularda şaka yapılmayacağını herkesten iyi bilmen gerekir. Üstünde koruma olan bir damga bana ciddi zarar verebilir, hatta beni öldürebilir." Gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi. "Ama zaten sen başkalarının güvenliğini hiçbir zaman umursamamışsındır."

Sonunda zıvanadan çıktım. Ayağa fırlayıp, parmağımı suratına doğru salladım. "Dinle, seni sefil yarasa! Burada yaşarken sana katlanmak zorundaydım ama şimdi bunları çekmek zorunda değilim!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Damgayı çağırmamı istiyorsan zorundasın," dedi Rhoda buz gibi bir sesle.

Haklıydı ve haklı olduğunu biliyordu. Ellerimi yumruk yaptım. O kadar çok sıkıyordum ki, parmaklarım bembeyaz oldu. Derin nefes alarak kendimi sakinleştirdim. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Eğer senin için bu kişiyi bulursam," dedi Rhoda otları yakıp eliyle yelpazeleyerek dumanın yayılmasını sağlarken, "Sunflower'ı sana karşı yükümlülüklerinden azledip, bana geri dönmesine izin vereceksin."

"Sunny seninle yaşamak istemiyor! Sana en az benim kadar kızgın!"

Rhoda masanın başına oturup, bir elini değneğinin üstüne koydu. "Bana bir iyilik yapıp, dolabımdaki kristali getirebilir misin?"

Dmitri söyleneni yapıp, somurtarak çemberden uzaklaştı. Büyünün başladığını hissettim. Güç çemberde toplanıyordu.

"Sunny yanımdan ayrılmayacaktır," diye tekrarladım.

"Belki, ama sana karşı herhangi bir yükümlülüğü olmazsa karar vermekte özgür olacak. Akrabalarının aptallıklarının bedelini ödemesi gerekmeyecek." Rhoda ellerini, çemberinin üstünde birleştirdi ve zafer dolu bir gülümsemeyle bana baktı. Neden bakmasın? Bu raundu o kazanmıştı.

Çembere yerleşmeye hazırlandığımda beni ittirdi. "Çemberimde kurt istemiyorum. Enerji lekeleniyor."

"Siz züppe cadıların sorunu ne?" diye mırıldandım. Dmitri de hırlayarak bana eşlik etti.

"Bana saldırmayı dene de ne olacağını gör," dedi büyükannem ona dönüp. "Bir daha yavru sahibi olmayı ancak rüyanda görürsün."

Dmitri bir kaşını kaldırıp bana baktı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ne sevimli bir kadın değil mi?" dedim.

"Luna, şehrin haritasını çembere koy," diye emretti. "Ve geri çekil."

Bana söyleneni yaptığımda Rhoda'nın büyüsünü hissettim. Sunny'nin büyüsü tüylerimi diken diken eder ama Rhoda'nınki soğuk bir basınç gibidir. Dokunduğu anda kaçmak istersiniz.

Çemberden çıtırtılar yükselirken Rhoda'nın gözleri ters döndü ve dudaklarından mırıltılar döküldü.

Transa geçen birini izlemenin ne kadar ürkütücü olduğunu unutmuşum. O kişi hem oradadır, hem değildir. Hem karşınızda durur, hem de tanıdığınız kişinin yerini başkasının aldığını görürsünüz.

Büyükannem kristali parmaklarının arasına aldı. Pembe, mavi, yeşil Nocturne haritasına bir çember çizdi. Derken mırıltılar güçlendi ve kulaklarım uğuldamaya başladı. Gözkapakları fırtınaya yakalanmış kelebeklerin kanatları gibi titreşti.

Kolunun gerildiğini gördüğüm anda, büyüsünün damgaya ulaştığını anladım. Rhoda inledi ve nefes almaya çalışarak çırpınmaya başladı. O hayatta kalmaya çalışırken kristal yere düştü.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dmitri.

Endişelendiğimi ve şok geçirdiğimi söyleyerek sizi kandırmaya çalışmayacağım. Ama çembere uzanıp, omuzlarına dokundum ve onu sarstım.

Rhoda boğuluyordu, buz gibiydi, dudakları morarmıştı. Tenlerimiz birbirine temas ettiğinde kan büyüsünü hissettim ve Alistair Duncan'ı bulduğunu anladım.

"Bırak onu!" diye bağırdım. Rhoda'yı boynundan tutup sarsarak transtan kurtarmaya çalıştım.

Dmitri, ellerimi büyükannemden çekti. "Kenara çekil!" diye emretti. Çemberi eline aldı ve bütün gücüyle masaya vurdu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Etrafa alevler saçıldı ve Dmitri uçup duvara yapıştı. Haritada, Stephen'ın damgasının bir benzeri belirdi. Koruyucu kalkanları geçmeye çalışacak kadar aptal olanlar için yollanan bir uyarıydı.

Büyükannem koltuğuna yığıldı ve gözleri yavaş yavaş eski haline döndü. "Luna," dedi şaşırmış olarak. Boğazını ovuşturdu. "Boynumda eller hissettim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Rhoda'nın boğazındaki mavi el izlerini gördüğümde kendime öfkelendim ve beni bu kadar kolay kontrol edebileceğine inandığı için Alistair Duncan'dan nefret ettim.

"İlk kez karşı tarafta korkunç bir şeyle karşılaşmıyorum," dedi Rhoda. "Benim için endişelenme, gerçi zaten endişelenmezsin."

İç çekip bana yaslandı. "Tılsım aşkına," dedim onu doğrultmaya çalışırken.

Dmitri ayağa fırladı. "Büyükannen iyi mi?" Yüzünden, onun da paniğe kapıldığı anlaşılıyordu.

Kolunu omzuma alıp, Rhoda'yı doğrultmaya çalıştım. "İyi ama bu iş insanın çok enerjisini alır."

Dmitri, Rhoda'yı kanepeye taşıyıp yatırdı. "Şimdi ne olacak?"

Şehrin haritasına baktım. Beş milyon insan arasında bana bakıp kahkahalar atan bir canavar yaşıyordu.

Delice bir fikirdi ve gerekli gereksiz kurda dönüşme eğilimim sayılmazsa, kesinlikle büyüyle bir ilgim yoktu. Cadı genine sahip olanlar Sunny ve Rhoda'ydı. Bense ısırılmış zavallı bir kızdım. Yine de başka seçenek göremiyordum, denemek zorundaydım.

Dolaba gidip kavanozları inceledim. Aradığım şey orada değildi. Alt raflara baktım ve sonunda onu buldum. Ellerim titreyerek arka tarafa saklanmış siyah kutuyu çıkardım. Dmitri'ye döndüm. "Bana yardım eder misin?"

"Ne için?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Rhoda'nın şalını omzumdan çekip, boynundaki anahtarı aldım. Kutunun kilidini açıp, yanmış tütüne benzeyen gri otların olduğu torbayı çıkardım.

"Mutfağa git," diye talimat verdim. Sesimin güçlü çıkması için elimden geleni yapıyordum. "Bana cam ya da seramik bir kâse bul. Birkaç tane de kibrit."

Kutuyu masaya koydum ve dolabın en alt çekmecesini açtım. Oradaki aynayı alıp, şehir haritasının soluna yerleştirdim. Gözümün önüne küçücük meraklı bir çocukken, büyükannesinin odasını gözetleyen Luna geldi. Garip sesler duyduğunda gizlice içeri bakmış, büyükannesinin bembeyaz olan gözlerini görmüş ve kâseden yükselen zehirli dumanın kokusunu almıştı. Aynada bir sürü yüzün yansıması vardı, çığlıklar atan, pençelerini savuran, özgür kalmaya çalışan yüzler.

Dmitri kahverengi bir kâse ve bir kutu kibritle geri döndü. "Bu uygun mu?"

"Uygun," dedim dalgın bir sesle. Ona gerçeği söylemekten çok daha iyiydi. Masadaki aynanın ödümü patlattığını bilmesine gerek yoktu.

"Şimdi, Tılsım ateşleri aşkına, ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Otları kâseye attığımda, oranlar konusunda hiçbir fikrimin olmadığını hatırladım.

"Kendimize bir örümcek yakalayacağız," dedim kibriti çakarken. "Geri çekil, dumanlar zehirli."

"Zehirli mi?" dedi Dmitri ve kibriti elimden alıp söndürdü. "Bana bunun tam olarak ne olduğunu söyler misin?"

İç çektim. "Gece Gölgesi. Gece Gölgesi ve Çağrı Aynası. Stephen'ı böyle bulacağız."

Dmitri başını iki yana salladı. "İmkânsız. Büyükannen az önce az kalsın ölecekti. Üstelik o deneyimli bir büyücü. Bunu

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yapmana izin veremem." Kaşlarını çattı. "Ayrıca bu aynaları kullanmak için cadı olmak gerekmiyor mu? Kontrol edilmelerinin çemberlerden bile zor olduğunu biliyorum."

"Cadılıkla ilgili bunca bilgi nereden geliyor? Şimdi de kendini cadı zannetmeye mi başladın?" diye karşı saldırıya geçtim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birkaç tanesiyle çıkmıştım."

"Ya çeneni kapatıp elimi tutarsın ya da defolup gidersin," dedim. "Bunu yapmaktan başka seçeneğim kalmadı, öyleyse yapacağım. Stephen'ın damgasını çağıramıyorsak ben de onu eski yöntemlerle bulurum. Sen olsan da olmasan da bunu deneyeceğim benim deri ceketli şövalyem."

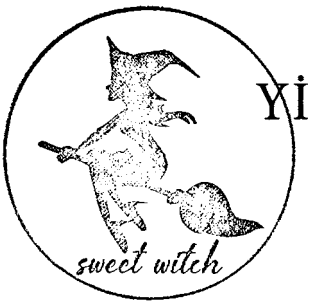
"Sen tam bir baş belasısın," dedi Dmitri. Masanın diğer tarafına geçip, ellerini uzattı.

Kibriti yakıp Gece Gölgelerini tutuşturdum. Yapraklar alev alır almaz, mavi gri bir duman içeriyi doldurdu.

"Ayın parlak leydisi," diye fısıldadım, çünkü bildiğim tek dua buydu. "Ayın parlak leydisi. Lütfen onu görmeme izin ver." Uzanıp Dmitri'nin ellerini tuttum. Nasırlı avuçlarının sıcaklığını hissettim ve onu, beni yaşayanların dünyasına bağlayan bir çıpa olarak kullandım.

Ardından başımı öne eğip derin bir nefes aldım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ İKİ

Başlangıçta hiçbir şey görmedim. Siyah dumanlar yüzünden görüşüm bulanıyordu. Hafif bir rüzgâr saçlarımı uçuşturdu ve dumanı dağıtıp pencereleri karanlığa bakan sade görünüşlü bir odayı açığa çıkardı.

Alistair Duncan ayaktaydı, bana değil diğer tarafa bakıyordu. Vücudunu saran yağ gibi kaygan ve parlak, gri bir hare vardı. Sanırım baştan beri oradaydı. Bu durum ne zaman bana yaklaşsa ürpermemi açıklıyordu.

"Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

Sesi, uzun bir tünelin diğer ucundan geliyormuş gibiydi ve dudaklarına uymuyordu.

Duncan'ın ötesinde, odanın göremediğim bir köşesinde başka birinin varlığını hissettim. Duncan, teni altın rengine bulanmış uzun boylu biriyle konuşuyordu. Onun da enerjisi o kadar karaydı ki odadaki bütün büyüyü emiyor, enerjileri karadelik gibi tüketiyordu.

"Sen kukladan başka bir şey değilsin," diyordu Duncan. "Oluşturmak için çok zaman ve enerji harcadığım bir kuklasın. Bana itaat edeceksin."

Altın rengi şekil gözlerime baktığında kalbim buzla kaplanmış gibi hissettim. Gülümsedi. Kelimelerini kulaklarımla duymadım ama zihnimde belirdiler. "Beni serbest bırak Luna."

Tılsım aşkına, adımı nereden biliyordu? Bu garip figürün,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

insanlıktan uzak garip enerjinin beni tanımasını istemiyordum. Gözleri etimi parçalıyor, sırlarımı görüyordu. Canımı yakıyordu.

"Alistair." Gece Gölgesinin, görmemi sağladığı görüntü yeni sesin gelişiyle bölündü. Duncan başını sağa çevirdi.

"Tılsım aşkına, bu kadar önemli bir konuşmayı bölmeye cesaret eden kim?"

"Stephen gitti, Alistair."

Duncan küfredip görüş alanımın dışına çıktı. Geri geldiğinde bir eliyle Cassandra'nın beni kestiği sırada Maven'de olan serserilerden birini sürüklüyordu. Duncan, adamın dizlerinin üstüne çökmesini sağladı ve elini yerdeki çembere yapıştırdı. Adam yere dokunduğunda acıyla inledi. Alistair kim bilir ne biçim bir çağrı çemberi kullanıyordu.

"Eğer onu bulmazsan," dedi Duncan, "benim müritlerime katılma şansın tamamen ortadan kalkar. Anlaşıldı mı?"

Serseri inledi. "Anlıyorum ama oğlan eve dönmüş!"

Duncan serseriyi bıraktı. Altın rengi figür olup bitenleri tembel bir gülümsemeyle izliyordu. Serserinin neden korku dolu çığlıklar savurmadığını o zaman anladım. Sadece Duncan ve ben çemberin içindeki figürü görebiliyorduk.

Sis dağılmaya başladı ve yeniden yer sarsılıyormuş gibi hissettim. Duncan'ın ve serserinin sesleri kaybolup gitti. Gece Gölgesinin etkisi geçiyordu.

Daha iyi görebilmek için başımı çevirdim ama bu hareket midemi bulandırdı. Nerede olduğumuzu gösteren bir şeyler aradım.

"Neden eve dönmüş olsun ki?" diye sordu Duncan'ın artık iyice uzaklardan gelen sesi. Derken serserinin arkasında kalan duvarda Appleby konutları yazdığını gördüm. Hayalet Kasaba'daydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Onları* ziyaret etmesi gerektiğini söyledi," dedi serseri. "Söyledikleri mantıklı değildi Alistair."

Duncan, serseriyi bırakıp bir tekme savurdu ve yeniden çembere döndü. Ama altın rengi iblis kaybolup gitmişti. "Hayır! Tılsımlar alsın seni!" diye bağırıyordu Duncan. Tekmelerinden biri yüzünden çemberdeki işaretlerden biri silindi. Serseriye döndü. "Onu bul, yoksa seni Meggoth'a veririm."

Serseri yalpalayarak odadan çıktığında gözlerim karardı.

Kendime geldiğimde masaya yığılmıştım, Gece Gölgesinin dumanı burnumu acıtıyordu. Zayıf düşmüştüm ve midem bulanıyordu.

"Luna." Dmitri çenemden tutup yüzümü kaldırdı ve gözlerimi kontrol etti. "İşte buradasın."

Öksürüp güçlükle başımı salladım. "Onu gördüm."

"Nerede?"

Defterime ve kalemime uzandım. "Bilmiyorum. Hayalet Kasaba'da bir yerlerde. Duvarda, ayaklanmalardan önceki günlerden kalma işaretler vardı." Şekli çizip Dmitri'ye gösterdim.

"Sürülerin asla yaklaşmadıkları tek yer eski belediye binaları. Orada da kırık dökük mobilyalardan ve eski tip telefonlardan başka bir şey yok."

"Ayaklanmalar sırasında binalar yanmış mıydı?"

"Kısmen," dedi Dmitri ayağa kalkmama yardım ederken. "Ama ofislerden bazıları fena durumda değil."

Evden çıktığımızda büyükannemin kapısını kilitledim. Motosiklete bindik. "O zaman Alistair Duncan orada."

"Lilia'yı öldüren Duncan mı?" diye sordu Dmitri. Başımı sallayarak onayladım.

"Onu öldüreceğim," dedi Dmitri.

"Biraz ciddi ol," dedim. "Adam başsavcı. Lilia'yı öldürdüğü

BELONGS TO KAKTUS TEAM

için onu öldürürsen, ben masumum diyemeden seni Los Altos hapishanesine atarlar."

Dmitri'nin yüzünde, beni ürküten çirkin ve kararlı bir ifade belirdi. İntikam arzusunu nerede görsem tanırım ve onunki kadar öfkeli bir ifadeyle karşılaştığımda yapılabilecek tek şeyin yoldan çekilmek olduğunu bilirim.

"Umurumda değil," dedi. "Lilia öldüğünden beri hiçbir şey umurumda değil. Bu işten sağ çıkamayacağımı biliyorum ama o pisliğin de kurtulmasına izin vermeyeceğim."

"O bir kan cadısı Dmitri. Üstelik en az otuz yıldır büyüyle uğraşıyor. Onu kolay kolay öldüremezsin. Önce Stephen'ı bulup güvende olmasını sağlamalıyız. Alistair tek başına alt edemeyeceğin kadar güçlü."

"O da bir insan. Kesersen kanar," dedi Dmitri.

Dudağımı ısırmakla yetindim.

"Duncan'ın hâlâ insan olduğuna emin değilim," dedim alçak sesle, Dmitri gaza bastığında. Motor kükreyerek uçurumdan uzaklaştı ve Nocturne'e doğru yola çıktık.

Bana verecek bir yanıtı yoktu.

Dmitri, motosikleti kaldırıma park ettiğinde, Alistair Duncan'ın sokağındaki lambalar yanıp söndü. Eski gaz lambalarından dökülen ışık kaldırımı turuncuya boyamıştı. Bütün sokak rüyalardan fırlama bir dekor gibiydi.

"Burada beni bekle," diye fısıldadım Dmitri'ye.

"Hiç şansın yok," diye homurdandı. "İçeri tek başına girmene izin vermem."

"Eğer içeri girersen olay mahallini bozmuş olursun," dedim. "Bu riski göze alamam."

Dmitri homurdanıp beni takip etmeye kalktı. Elimi göğsüne yaslayıp onu durdurdum. "Bana bir şey olmaz. Gerçekten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir şey duyduğum anda içeri dalacağım," diye söz verdi bana.

Karşılık vermedim. Dmitri bana karşı nazik davranıyordu. Ama benim derdim başkaydı. Şimdi bile Duncan'ı iş üstünde yakalarsam, işimi geri alabileceğimi ve ünüme sürülen lekeyi temizleyebileceğimi zannediyordum.

Duncan'ın evi karanlıktı. Gazeteler merdivende birikmişti. Saksılardaki çiçekler solmuştu ve postacının bıraktığı haber kâğıtlarına göre, postanede onu bekleyen paketler vardı.

Colt'umu çıkarıp kapıyı çaldım. Bir vuruş, iki vuruş. Sadece sessizlikle karşılaştım.

Sokağı kolaçan ettim, evlerin çok azında ışık vardı. Rüzgâr, sokağa dökülen yaprakları uçuşturup mahallenin daha da ıssız görünmesine neden oldu.

Ödünç ceketimi çıkarıp elime doladım ve Alistair Duncan'ın gelişmiş bir alarm sistemi olmamasını umdum. Kapının camına bir yumruk attım.

Cam paramparça oldu. Ceketimi incelediğimde arka tarafında onarılamaz bir kesik oluştuğunu fark ettim. Harika. Olya'nın benden nefret etmesi için bir neden daha.

Omzumun üstünden sokağa baktım. Dmitri motoruna yaslanmış sigara içiyordu. Karanlıkta kaldığı için yüzünü göremiyordum.

Ona baktığımı görünce doğruldu ama elimi sallayıp her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim ve delikten elimi sokup sürgüye çekerek kapıyı açtım. Ama elimi fazla hızlı geri çektiğim için kırık camlardan birine takıldı ve avucumda L şeklinde bir kesik oluştu. Bağırmamak için dudağımı ısırdım. Stephen veya Duncan'ın küçük vampir ordularından birileri içerdeyse geldiğimi belli etmek istemiyordum.

Kapı arkamdan gıcırdayarak kapandı. Duncan'ın evinin ağır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir havası vardı, alttan alta hem keskin hem boğucu bir kokunun varlığı hissediliyordu. O kadar yoğundu ki boğazımı gıdıkladı ve öksürmemek için kendimi zor tuttum.

Yanık kokusu. Ama oturma odasının şöminesinde ateş yanmıyordu. Mutfak lavabosu kirli tabaklarla doluydu ve çöpte de kullanılmış kâğıt tabaklar vardı. Sineklerin vızıltısı. Tuvaleti kontrol etmedim, orasının da berbat durumda olduğunu varsaydım.

Ama Duncan'ın çalışma odası farklıydı. Evin kalanının aksine düzenliydi ama toz içindeydi. Ahşap masasındaki tek belge Stephen'ın tutuklama raporunun bir kopyasıydı. Sayfanın altında benim imzam vardı.

Arka tarafa yürüdüğümde merdivenlere ulaştım. İkinci katın havası daha sıcaktı. Daha yoğun. Nemden, tişörtümün arkası sırtıma yapıştı.

Karşımda kısa bir koridor ve üç kapı vardı. İlk kapıyı ittirip geri çekildim ve siper alıp tabancamı doğrultarak içeriyi kontrol ettim. Misafir odası. Alistair ve Stephen'ın lavanta renginden hoşlandıklarını sanmıyorum, demek ki ölmeden önce o odayı Duncan'ın eşi tasarlamıştı.

Sonraki kapı Stephen'ın odasının kapısıydı, çilek rengi ve sarı. Alder Akademisi renkleri ağırlıktaydı. Stephen'ın Lakros üniforması içindeki posteri, yatağın üstüne asılmıştı. Bütün raflar kupalarla doluydu ama çok az kitap vardı. Oğlanın hapı yutmasına şaşmamalı.

Son kapı koridorun sonundaydı ve arkasındaki oda diğerlerinden daha büyük olmalıydı. Burada koku iyice güçleniyordu. Kapı koluna dokunduğum anda yapış yapış olduğunu fark ettim.

Bağırsaklarım düğümleniyormuş gibi hissettim. İçgüdülerim bana, oradan uzak durmamı söylüyordu. O kapıyı açmak istemiyordum. Kesinlikle o kapıyı açmak istemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve kapıyı açıp tabancamı doğrulttum. Hiçbir şey. Ne üstüme atlayan iblisler, ne beni yakalamaya çalışan canavarlar.

Gözlerimi açtım. Ardından çığlık attım. Hem de öyle bir çığlık attım ki Dmitri koşa koşa yanıma geldi. Alistair'ın yatak odasının zemininde işkence edilip öldürülmüş üç kadın cesedi vardı.

Bana saatler geçmiş gibi geldi ama Dmitri'nin kapıdan girip yanıma gelmesi ve sürükleyerek beni o odadan çıkarması en fazla on saniye sürmüştür.

"Lanet olsun," diye mırıldandı içerdekileri gördüğünde.

"Hoskins..." demeyi başardım. "Hoskins cadının yedi cesede ihtiyacı olduğunu söylemişti."

"Bu lanet olası bir iş," diye mırıldanıyordu Dmitri. "Pislik herif."

Ondan uzaklaşıp odaya döndüm. Duvarlarda işaretler vardı, hepsi dev boyutlardaydı. Stephen'ınkine benzemiyorlardı ama onunki kadar çirkindiler. Onlara baktıkça başım ağrıyor ve tenimi alevler basıyordu. Çok uzun süre bakarsanız canlandıkları, hareket ettikleri, bir milyon ellerini uzatıp size dokunmaya çalıştıkları hissine kapılıyordunuz.

Üç kadın kütükler gibi düzgünce yere dizilmişti. Odadaki yegâne eşya olan ucuz yatak kana bulanmıştı. Tahminen kadınların kanına.

"Dışarıda kal," dedim Dmitri'ye. "Cesetleri kontrol etmek istiyorum." Kadınların ellerine dokunduğumda, günlerdir ölü olduklarını anladım. Rigor mortis, yani ölüm soğukluğu geçmiş, cesetler oyuncak bebeklere dönmüştü. Surat ifadeleri ne kadar korktuklarını gösteriyordu. Onları tanıyordum, geçen yıl kaybolduğu bildirilen kızlardan üçüydü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım her birinin kulağına. Gözlerini kapadım ve odada üstlerini örtecek bir şey aradım

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ama hiçbir şey yoktu. Duncan törende kullandığı aletleri de yanında götürmüştü. Odada sadece cesetler vardı.

Kanlı yatağın kenarına oturup, başımı ellerimin arasına aldım. Çok geç kalmıştım. Stephen kaçırılmıştı, Alistair ya da her neyse yine kurtulmuştu ve altı kadın ölmüştü. Bense işimi kaybettiğimle kalmıştım.

Dmitri yeşil gözlerini dikmiş, kapının eşiğinden beni izliyordu. "Korkunç şeyler gördüm," dedi. "Ama böylesini görmedim."

"Ben de," demek istedim ama içimdeki sert polis izin vermedi. "Lilia, Marina ve Katya da eklenince altı ediyor."

Dmitri kaşlarını çattı. "Yedi sayısına ulaştığında olacakları öğrendiğimde hiç mutlu olmayacağım, değil mi?"

"Meggoth özgür kalacak ve ne isterse yapabilecek."

Dmitri, elini yüzünde dolaştırdı. "Meggoth mu?"

"Alistair Duncan'ın peşinde olduğu iblisin adlarından biri."

İç çekti. "Tamam. Onu nasıl öldüreceğiz?"

"İlla bunu sorman gerekiyordu, değil mi?" İç çektim. Yatak odasının içi en az otuz iki dereceydi ve koku korkunçtu. Yorgunluktan ölüyordum ve bacaklarım titriyordu. Ama ayağa kalkıp silahımı kemerime taktım. Bu işin sonunu görmeliydim. Sunny'ye ve ölü kızlara bu kadarını borçluydum ve hatta dürüst olmam gerekirse Dmitri'nin içini kaplayan intikam hırsını ve kana kan anlayışını ben de paylaşmaya başlamıştım.

Üst taraftan bir tıklama sesi geldi.

Dmitri irkilip, sesin geldiği yöne baktı. "Lanet olsun, bu da neydi?"

Onu susturup yeniden silahımı çektim. Arkasında tavanarasının çıkan merdivenlerin olduğunu tahmin ettiğim kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Ölü kızların üstünden geçip kapıyı açtım.

"Dikkatli ol!" diye fısıldadı Dmitri. Elimi sallayıp onu susturdum ve merdivenin başındaki elektrik düğmesini çevirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Işıklar yanmadı. Karanlıkta bir kan cadısının tavanarasına ilerliyordum. Tam da hayalini kurduğum şeydi.

Evin geri kalanının klasik dekorasyonunun aksine, tavanarasının merdivenleri dar ve halısızdı. Orada burada çiviler vardı ve insan adım atarken dikkatli olması gerektiği hissine kapılıyordu.

Kalem fenerimi çıkarıp örümcek ağlarına ve kutulara baktım. Hepsinde etiketler vardı. Noel, Stephen'ın Eşyaları, Diane'ın Projeleri. Diane, Duncan'ın eşi olmalıydı. Acaba Alistair'ın neyin peşinde olduğunu biliyor muydu? Bazı kadınlar böyle şeyleri çekici bulur. Rock gruplarının peşinde dolanan hayranlar gibidirler.

Hapşırdım. Tavan arası karanlık ve tozluydu. İlk bakışta terk edilmiş gibiydi. Ama sesi hayal etmemiştim. Bu yüzden tozlara aldırmamaya çalışarak içeriyi kokladım.

Köşeden bir inleme duyuldu. İnsan kokusu aldım. Yaklaştım. Işığım sarı saçları ve kan içindeki yüzü aydınlattı.

"Merhaba Stephen," dedim tabancamı doğrultarak. "Hep böyle yerlerde karşılaşmayı kesmeliyiz, derler ya, bizimkisi için gerçekten de bu söz geçerli. Seni sürekli kanlar içinde buluyorum."

"Git buradan," diye fısıldadı.

"Ahh, işte yeni bir cümle," dedim. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı? Örneğin kurt yaptı gibi. O tam bir klasikti. Beni iyi kandırdın."

"Sana cinayeti benim işlemediğimi söyledim," diye fısıldadı. "Ben yapmadım dedim."

"Sana inanıyorum," dedim nazik davranmaya çalışarak. İnsanların huyuna gitmeyi beceremem. İntiharlarda ve esir alınma durumlarında pazarlık etmek konusunda berbatımdır. Belki de bu yüzden cinayet masasında iyiyim. Ölüleri daha fazla üzemezsiniz.

Stephen'ın gözleri üzerimde dolaştı. İki büklüm olup dizlerini göğsüne çekti. "Benden uzak durun!" diye bağırdı. "Yaptığım her şeyi görüyor!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Lockhart'tan bahsediyorsan, şimdi burada değil. Alistair'ın seni almaya yolladığı serseriyi de görmedim. Sadece sen ve ben varız. Karşılıklı konuşan iki kişi."

"Anlamıyorsun," dedi Stephen.

"O zaman anlat bana," dedim. Merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Dmitri varlığını belli etti. Stephen'ı gördüğünde şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

"Tılsım aşkına."

"Dönüşüm..." dedi Stephen. "Onu kontrol edemiyorum. O, dönüşmemi sağlıyor. Beni kullanıyor. Babam. Bana büyü yaptı. Beni zorladı. Kurda dönüşüp aşağıdaki kızları öldürdüm. Sokaktaki fahişeyi. Marina'yı..." Titredi. "Artık böyle olmak istemiyorum. Daha fazla dayanamayacağım."

"Rahatla," dedim. "Gerçekten. Söz veriyorum Alistair bir daha sana dokunamayacak."

Stephen bir kahkaha attı. Neşesiz, ürkütücü bir sesti. "Beni koruyamazsınız dedektif. Ama denemekte serbestsiniz." Dizlerine sarılmayı bıraktı ve doğrudan ışığa baktı. Gözbebekleri o kadar küçülmüştü ki gözleri bembeyaz görünüyordu. "Geliyor. Hissediyorum. Bekleyin ve görün."

"Babanın, şey, büyüye eğilimi olduğunu ne zaman keşfettin?" diye sordum. Madem Stephen delice şeyler gevelemek istiyordu ben de bu oyununa eşlik edebilirdim.

"Zamanımızı ziyan ediyorsun," diye mırıldandı Dmitri.

"Kes sesini," diye fısıldadım.

"Uzun zaman önce," dedi Stephen. "Kuzeye okula gittiğimde damgamı eskisi kadar kolay çağıramamaya başladı. Ama annem ölünce beni geri getirtti. Cenazede bana ne dediğini biliyor musunuz? Annemin hak ettiği cezayı bulduğunu söyledi... Onu o cezalandırmış..." Sırtını dikleştirdi ve yüz kasları gerildi, sanki derisinin altında minik depremler oluyordu. Bir adım geri çekildim.

"Sizi uyarmaya çalıştım," diye inledi Stephen. "Denedim ama onu içime koydu ve artık kurtulmam mümkün değil, onu oradan çıkaramam." Yüzü kasıldı, bir çığlık attı ve titremeler vücuduna yayıldı.

"Gidin buradan," diye bağırdı Stephen. Gözleri yeniden normale dönmüştü. Korkmuş olsa da ne söylediği anlaşılıyordu. Demek Alistair pençelerini geçirmeden önce böyle biriydi. "Bir cesede daha ihtiyacı var. Gidin buradan!"

Her şey cümlesini tamamlamasına fırsat kalmadan gerçekleşti. Sayısız kez kurda dönüştüm ama başka birinin dönüşümünü ilk kez görüyordum. Yine de her kasın gerilişini, her acı verici çatırtıyı ve insanın kurda dönüşümünün nasıl bir şey olduğunu bilirdim.

Stephen'ın yüzü uzadı, çenesi genişledi ve dört ayağının üstüne çömeldi. Debelenip kanlı gömleğinden ve pantolonundan kurtuldu.

Dmitri beni kolumdan yakaladı. "Tılsım aşkına, buradan çıkmalıyız."

"Bekle!" diye seslendim. Gözlerimi Stephen'dan ayıramıyordum. Artık tamamen dönüşmüştü ama gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçek bir kurtadam görmemiş olan birinin aklındaki kurtadam imgesini andırıyordu. Dar bir çene, sivri kulaklar, gri tüyler ve şekilsiz bir vücut. Gerçeğine benzeyen tek şey dört santim uzunluğundaki sivri dişleriydi. Kırmızı dili ağzından dışarı sarkmıştı.

Sarı gözlerini gözlerime dikip hırladı. Çarpık çurpuk dişlerinin arasından siyah salyalar akıyordu.

"Luna," diye fısıldadı Dmitri kulağıma. "Geri çekil. Ani hareketler yapma. Onu kızdırmaktan kaçın."

Açıkça ortada olan şeyleri söylediği için alaycı bir yorum yapamayacak kadar korkuyordum. Dmitri beni kolumdan çekti-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğinde geriye doğru bir adım attım, derken bir adım daha. Alt kattan gelen soğuk havayı ensemde hissettim.

Stephen oluşumu düzgün tamamlanmamış bacaklarıyla yavaş adımlar atarak bize doğru ilerledi. Tırnaklarının ahşaba sürtünüşünden keskin oldukları belli oluyordu. "Gerilemeye devam et," diye mırıldandı Dmitri. "Sakın durma."

Kurt-Stephen ağzını açıp uludu. Tavan arasında yankılanan ses yüzünden yüreğim ağzıma geldi. Gözlerine baktığımda insana ait olmasa da o güne kadar karşılaştığım her şeyden çok daha korkunç olan bir varlığın bize baktığı hissine kapıldım.

Başka bir varlık Stephen'ın gözlerinden bize bakıyordu ve kaçmaya çalışmamızdan hiç, hem de hiç hoşlanmamıştı.

Başımı çevirdiğimde Dmitri'yle göz göze geldim. "Koş."

Hakkını vermeliyim, Dmitri benimle tartışmadı. Kolumdan tutup koşmaya başladı, merdivenlerden indiğimizde tavanarasının kapısını kapadım. Kurt-Stephen diğer taraftan kapıya yüklenirken Dmitri beni kenara çekti. Ahşap sarsıldı ve kıymıklar etrafa saçıldı.

"Tılsımlanan şeyler aşkına," diye bağırdı kapıyı tutmaya çalışan Dmitri. "Hiç böyle bir şey görmüş müydün?"

"Görsem de hatırlamak isteyeceğimi sanmıyorum," dedim. "Gidelim!"

Başını iki yana salladı. "Sen git. Ben kapıyı tutup onu oyalamaya çalışacağım."

Uzanıp Dmitri'yi ceketinin önünden yakaladım. "Şimdi soylu davranmanın sırası değil."

Benden kurtulmaya çalıştı. Stephen diğer taraftan bir kere daha kapıya yüklendi. "Başımın çaresine bakabilirim. Kaçabilecekken kaç," dedi bana.

Erkekler.

Dmitri'yi sıkı sıkı tutup kendime çektim. "Başı belada kadın

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rolünü üstlenmeye niyetim yok," dedim. "Sen de parıltılı zırhı içindeki beyaz atlı şövalye değilsin. Anlaşıldı mı?"

Kısa bir duraksamanın ardından başını salladı. "Tamam."

"Güzel. Şimdi hayatını kurtarmak istiyorsan koşmaya başla."

Dmitri kapıyı bıraktığında Stephen diğer taraftan yeniden yüklendi. Dmitri elimi tutma düşünceliliğini gösterdi.

Bir de şövalyelik öldü derler.

Stephen bizi yakaladığında ancak evin girişine ulaşabilmiştik. Gırtlağından doğaüstü ulumalar dökülüyordu. Ona dönüp silahımı çektim. Stephen gerilip çarpık vücudundan beklenmeyecek seri hareketlerle üstüme saldırdı. Göğsüme çarptığında Dmitri'ye sarıldım ve birlikte yere devrildik. Silahım merdivenlerden aşağı uçtu.

Yeniden nefes almayı başardığımda ve gözlerimin kararması geçtiğinde Stephen'ın tepemde durmuş salyalarını üstüme akıttığını görmek beni şaşırtmadı. Sivri dişlerini kullanmaya hazırlanıyordu.

Derken çok garip bir şey oldu. Dört ayağıyla üstüme basıp bana saldırmadan geçip gitti ve kapıdan dışarı çıktı. Sokağı geçtiği sırada aniden fren yapan tekerleklerden yükselen gürültüleri duyduk.

Dmitri'den kurtulup kurdun peşinden dışarı çıktım ama çoktan Duncan'ların evinin köşesini dönüp ağaçların arasında gözden kaybolmuştu. Karanlığa dalmadan önce son bir kez sarı gözlerini çevirip bana baktığı hissine kapıldım.

Dizlerimin üstüne yığılıp nefes almaya çalıştım. Başkalarının beni görüp görmemesine aldıracak durumda değildim. Dmitri de birkaç saniye sonra yanıma geldi.

"Kahretsin!" dedi duvara vurarak. "Onu kaybettik!"

"Ve buna üzülüyor musun?" diye sordum. "Dişlerinin büyüklüğünü görmedin mi?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dmitri'nin ceketinin cebindeki cep telefonu titreşti. Hazırlıksız yakalandığımızdan ikimiz de yerimizden sıçradık. Sırıttım. "Barry Manilow hayranı olduğunu bilmiyordum."

"Kes şunu," dedi bana telefona bakmadan önce. Bir saniye sonra telefonu bana uzatmıştı. "Kuzenin."

"Alo" dediğim anda Sunny, "Yeni bir telefon almalısın," diye karşılık verdi.

"Eski işyerime gidip şeytani güçler telefonumu eritti bana yeni telefon verin diyebileceğimi sanmıyorum."

"Marcus'un defterindeki kilit büyüsü başlangıç seviyesindeki büyülerdenmiş," dedi Sunny. "Çok yetenekli bir cadı değilmiş. Ayrıca berbat bir elyazısı var."

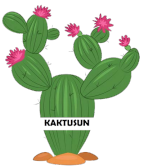
"Neler yazdığını ne zaman çözmüş olursun?" diye sordum.

"Uzun sürmez," dedi Sunny. "Ama kulübeye uğrayıp almanı ve bana getirmeni istediğim şeyler var."

Listeyi sıraladı. Gözlerimi gölgelerden ayırmayıp Stephen'ın dönmesini bekledim ama kimi kandırıyordum? Doğrudan Alistair'a gidecekti. Benim nasıl seçme şansım yoksa Stephen'ın da seçme şansı yoktu. İkimiz de dönüşümün etkisindeydik, ama Duncan'ların evinden uzaklaştığımız sırada sonumuzun farklı olmasını umdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

YİRMİ ÜÇ

Arabayı kulübenin önüne yanaştırdığımızda okyanustan esen nazik rüzgârın kokusuna acı ve kanla özdeşleştirdiğim yanık kokusunun karıştığını fark ettim.

Kapıyı açmadan önce Dmitri'yi durdurdum. "İçerde biri var."

Homurdanıp omuzlarını esneterek dövüşmeye hazırlandı.

"Şşş!" diye fısıldadım ve silahımı merdivenlerin altına düşürmemiş olmayı diledim. Bir yararı olmazdı ama elimde silah olduğunda kendimi daha güvende hissediyordum. En azından güvenim biraz olsun yerine gelmiş, titremelerim geçmiş olurdu.

Kapı kilitliydi. Gürültü yapmadan kilidi açıp kapıyı ittirdim. Geri çekilip kapının açılmasıyla ortaya çıkan karanlık hole baktım. Birkaç santim ötemde olan Dmitri havayı kokladı. O da kokuyu aldı.

Dmitri'ye bakıp başımı sallayarak içeri gireceğimizi işaret ettim. Başını salladı, ellerini yumruk yaptı ve ben omzumla yüklenerek kapıyı sonuna kadar açtığımda oturma odasına daldı.

Gölgeler karanlık boşluklardan ibaretti, görebildiğim kadarıyla içlerinde saklanan biri yoktu. Biraz olsun rahatlayıp derin bir nefes aldım. Bir adım daha attım.

Saldırgan arkamdan geldi, kapının arkasına saklanmış olmalıydı. Onu görmemiştik. Kafatasıma inen şeyin bir boru veya levye olduğunu sanıyordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dizlerimin üstüne yığıldığımda vurulduğum zaman hissettiğime benzeyen bir his her yanımı kapladı. Gümüş.

Zonklayan kafamı çevirip saldırganı görmeye çalıştım. Üstünde aynı maske ve aynı kıyafetler vardı. İki seksen yere uzanmış olduğumdan tebeşirle çizilmiş bir çemberin ortasına düştüğümü yakından görebiliyordum.

Şimdiye kadar pek çok çemberin içine girdim. Ters yıldızlar ve dört güç odağına sahip çemberler hoş değildir ama en azından bir tür simetrileri vardır. Şimdi içine düştüğüm çember ise kaba harflerle donatılmıştı. Merkezinden garip bir güç yayılıyordu. Sadece içinde olmak bile tüm vücudumun karıncalanmasına neden oluyordu. Çemberden çıkmayı denediğimde hareket edemediğimi keşfettim ve parladığında onun benim hapishanem olduğunu anladım.

Dmitri siyahlar içindeki adama saldırdı ama adam seri hareketlerle kenara çekilip gümüş bir diski Dmitri'ye fırlattı. Disk parçalanıp buharlaşırken Dmitri acıyla inledi, ışık aşırı hassas gözlerini yakmıştı. Dizlerinin üstüne yığılmadan önce bir kere daha saldırganıma ulaşmayı denedi ama başaramadı. Öksürükler içinde yere devrildiğinde ağzından kan fışkırıyordu.

Saldırgan kahkaha attı. "Endişelenme Sandovsky. Kalıcı bir hasar yok, seni engellemek amacıyla fırlatılmış sıradan bir tılsımdı." Dmitri yan yatmış nefes almaya çalışıyordu.

Bana dönüp kafasındaki kar maskesini çıkardı. "Sana gelince Dedektif Wilder... Ne yazık ki hayat senin için o kadar basit değil." Maskeyi fırlatıp bana gülümsedi. "Buraya dönmemeliydin," dedi Lockhart. "Sana, yaptığın her şeyi göreceğimizi söylemiştim."

Ceketinin önünü açtığında yine odama girip bana saldırdığı akşam gördüğüm mühürleri gördüm.

"Sen olduğunu tahmin etmeliydim," diye karşılık verdim. "Gözlerin siyaha döndüğünde bir sorun olduğunu anlamıştım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi bir gözlemcisin ama bunun sana ne yararı oldu?" Bir iskemle alıp çemberin içine bıraktı. Tişörtümden tutup beni ayağa kaldırdı ve neredeyse nazikçe sandalyeye oturttu. Çemberden çıkıp telefonun kablosunu kopardı ve Dmitri'nin ellerini bağladı.

Çemberin büyüsü yüzünden hareket edemiyordum. Beynim panik içindeydi ve o an her şeyi kavradım. Bazı parçalar yerli yerine oturdu.

"Thorpe'u sen öldürdün," dedim.

Lockhart beni hapsetmekte kullandığı büyüyü bozmamaya özen göstererek içinde lehim teli olan bir kutuyu yanıma getirdi. "Evet dedektif, kaldırımın alev alması işe yaramayınca başka bir şey bulmak zorunda kaldım."

"Gerçekten korkup efendinin peşini bırakacağımı mı sandın?" diye bağırdım. "Oyunların beni hiç etkilemiyor, seni pislik."

Lockhart kutuyu kapayıp bir kenara attı. Yüzünde ciddi bir gülümseme vardı. "Senin sorunun imalardan hiç anlamaman," dedi lehim cihazını masaya bırakırken. Parmağıyla ucunun ısınıp ısınmadığını kontrol ettikten sonra gücü biraz daha artırdı. "Sana Alistair Duncan'ı rahat bırakmanı söyledim. Büyü yapılmış gümüş kurşunla seni kolundan vurdum. Beni dinle, seninle ikimiz de sıradan birer insanmışız gibi konuşuyorum. Söylemeye çalıştığım şu, aklı başında herkes bu işin peşini bırakırdı. Ama sen, hayır. Onu avlamayı sürdürdün, yaralı geyiğin peşindeki kurt gibi onun peşini bırakmadın. Doğrusunu söylemek gerekirse artık sabrımın sınırlarını zorluyorsun. Bu işi bitirmemiz gerek."

"Duncan sana ne yaptı?" dedim dişlerimin arasından. "İşkence mi etti? Tehdit mi savurdu? Yoksa hasta ruhlu bir pislik olman için bir avuç parayı suratına fırlatması yetti mi? Yaptıklarından hoşlanıyormuş gibi bir havan var."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Lockhart başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Hiçbir şey anlamıyorsun dedektif..."

"Gayet iyi anlıyorum," diye lafını böldüm. "Masum kadınları öldüren, onları kurban eden bir adamın sağ kolu olmayı seçtiğini anlıyorum ve bu cinayetlerden en az onun kadar hoşlandığını anlıyorum."

"Dedektif," dedi Lockhart sabırsızca. Lehim cihazını ve kabloyu kaldırdı. "Söylediklerimi neden kafan almıyor? Alistair Duncan için çalışmıyorum. İşin sonunda Alistair Duncan'ı ortadan kaldıracak kişiyim."

Hiçbir şey attığı nutkun ortasında sözünün kesilmesi kadar bir insanın dikkatini çekemez. İşler daha da kötüye gidemez diye düşünürken Lockhart olayı bambaşka bir boyuta taşımıştı.

"Tılsım aşkına, sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Dimitri iki büklüm uzandığı yerden.

"Dur tahmin edeyim," dedim abartılı bir ukalalıkla, Lockhart'ın dikkatini birkaç saniyeliğine bile olsa dağıtabilmeyi umuyordum. "Bu arkadaşımız gecelerini kötü cadıları avlamakla geçiren başıbozuk bir iblis avcısı."

"Yanlış," dedi Lockhart gülümseyerek. "Cadılarla bir işim yok. Gerçi bir detayı tutturduğun söylenebilir." Eriyen lehimi Dmitri'nin koluna tutup kızgın damlaları derisine akıttı. Kablo cızırdadı ve Dmitri çığlık attı. Kendi kolum yanıyormuş gibi hissettim. Sıcak, yakıcı, sinirleri eriten gümüş damlaları. "Gerçekten hastalıklı biriyim."

"Lanet olsun sana!" diye bağırdım ona. "Beni istiyorsun, o zaman işini benimle gör! Onu rahat bırak!"

"Çok uzun zamandır Regan Lockhart'ım," diye devam etti bağırışlarımı duymazdan gelerek. Sanki sohbet ediyorduk. "Alistair Duncan'ın Meggoth olarak bilinen iblisi çağırabileceğini düşünme yanılgısına düşmesinden kısa süre önce Lockhart'a dönüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kesin konuşmak gerekirse otuz yıl oluyor. Duncan'ın çağırma işlemi için koşulları, tarihleri, zamanları, gelgitleri ve cehennem biliyor başka neleri hesaplamasını bekliyordum. Ben iblisleri avlarım. Çok uzun zamandır bu kahrolası vücudun içinde yaşıyorum ve Meggoth'un yeniden elimden kaçmasına izin veremem. Zavallı bir insoli'nin avıma engel olmasına göz yumamam."

Bakışlarımı üzerine diktim, gırtlağını parçalamak istiyordum ama o bu bakışları *"Ne?"* olarak yorumladı.

"Yanlış anlama," dedi Lockhart kablo eritme işine dönerken. "İyi dövüştün. Senin müdahalelerin ve Duncan'ın ucubeleri yüzünden az kalsın iblisi kaybedecektim. Bu evrende elli yedi yıl geçirmek bana yetti. Onu bir daha elimden kaçırmayacağım."

Kablo yeniden Dmitri'ye yaklaştığında bir çığlık attım. "Yapma!"

"Hayır, hayır, hayır," diye azarladı Lockhart. "Hâlâ dersini almadın."

"Onu rahat bırak yoksa gırtlağını parçalarım," diye bağırdım. "Ay üzerine yemin ederim."

Lockhart bana döndü.

"Dedektif Wilder, insoli bir kurtkadın, gözcüler için tehdit değildir. Şimdi çeneni kapa."

Dişlerimi gıcırdattıysam da sessizliğimi korudum. Tüm kozlar Lockhart'ın elindeydi. Tek umudum benden ne istediğini çözmekti.

"Duncan, Meggoth'un gerçek bir iblis olduğunu zannediyordu. Terk edilmişlerden biri olduğunu bilmiyordu. Meggoth, Düşüş'ten beri dünyanızda dolaşıyor, büyü ve ölümlülük arasındaki boşluklarda saklanıyor, bekliyor ve sürgüne yollandığından beri *o kadını* bulmaya çalışıyor."

Kabloyla Dmitri'ye işkence ettiği üçüncü seferde Dmitri tekme savurup onu ısırmaya çalıştı. Lockhart'a zarar vermek için

BELONGS TO KAKTUS TEAM

elinden geleni yaptı. Ama Lockhart ayağa fırlayıp rahatlıkla ondan kurtuldu ve Dmitri'nin tek elde ettiği kendi canını yakmak oldu.

"Terk edilmişler, kaçaklardır," dedi Lockhart. "Reddedilmişlerdir. Beni, cezalandırılmak üzere Meggoth'u imparatorluğumuza götürmem için yolladılar ve artık sabrım tükeniyor." Çembere dokunup parmaklarını sembollerin üzerinde dolaştırdı ve çatırdamalarına yol açtı. "İkimiz de avcıyız Luna, dur durak bilmeden avımızın peşinden gidiyoruz." Ayağa kalkıp beni vurduğu geceden hatırladığım silahı çıkardı. "Ne yazık ki avımı avlayabilmek için ihtiyaç duyduğum bir şeye sahipsin."

Yeniden kabloyu alıp Dmitri'ye doğru eğildi ve bu sefer damlatmak yerine gümüşü doğrudan tenine değdirdi.

"Ne istersen anlatacağım," diye bağırdım çaresizce. "Lütfen dur? Benden istediğin nedir?"

Dmitri acıyla inledi, iki büklüm olup fetüs pozisyonuna geçmişti. "Luna... benim ... için endişelenme."

"Ne dokunaklı," dedi Lockhart, kabloyu ısıtıp bana döndü. "Marcus Levinson'un büyülerini yazdığı defteri arıyorum, Meggoth'u dünyanıza bağlayan kan cadısının yazdıklarını kopyaladığı defteri. Defter nerede? Konuş."

Yanıtı vermem demek Lockhart'ı Sunny'ye yollamam demekti. Dmitri'nin bembeyaz olan yüzüne baktım ve sonra bakışlarımı kaçırdım. "Sana bu bilgiyi veremem."

Lockhart silaha bir kurşun yerleştirdi. "O zaman bir sonraki adıma geçelim." Namluyu Dmitri'nin dizine doğrulttu. "Sana saygısızlık etmek istemem," dedi Dmitri'ye. "Likanlar aşağı seviyeden yaratıklar olsalar da yine de bizden sayılırsınız. Ne yazık ki arkadaşın ve ben bir çıkmaza düşmüş durumdayız. İkimiz de Duncan'ı ve Meggoth'u istiyoruz ve ben kıdemli olmanın getirdiği avantajlara sahibim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana defterin yerini söylemeyecektir," dedi Dmitri kendinden emin bir sesle. "Dönüşmüş bir kurt, çiğ eti ele geçirmekte ne kadar inatçı davranırsa Luna da o kadar inatçı."

"Ama Dedektif Wilder'ın fazla bir seçeneği yok," dedi Lockhart yüzünde ukala bir sırıtışla. "Bana istediğim bilgiyi vermeyi reddederse seni öldürürüm ve hayatının kalanını polis katili olarak geçirir ya da mantıklı davranıp konuşur ve bir şansı olur." Namluyu Dmitri'nin dizine bastırdı ve başını çevirip bana baktı. "Hangisi dedektif?"

Hayatım boyunca kimseye hiçbir şey için yalvarmadım. Yalvarmam gereken durumlarda bile asla diz çökmedim, ölümün kaçınılmazlığının verdiği korkuya yenik düşüp pes etmedim.

Ama şimdi söz konusu olan benim hayatım değildi. Dmitri'ninkiydi. Lockhart parmağını tetiğe yasladığında ilk aklıma gelen Olya oldu. Ağabeyini kaybetmenin altından kalkamazdı. Sunny de Dmitri için ağlayacaktı. Dmitri ise Lilia'ya karşı yükümlülüklerini yerine getirmeden öldüğünü bilecekti. Likanlara göre yükümlülüklerini yerine getirmemek öteki hayatta mutluluğa kavuşamamak demekti.

Lockhart, Glock'un emniyet kilidini açtı.

"Üst katta!" diye bağırdım. "Sunny'nin odasında."

Lockhart silahın namlusunu Dmitri'den uzaklaştırıp yeniden omuz askısına taktığında ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalıştım.

Çemberin içine uzanıp beni bileğimden yakaladı. "Nerede olduğunu göster." Beni çemberin dışına çekti.

Çok aptalca bir kumardı ama çaresizdim. Çay fincanımla yüzüne vurduğumda nasıl bir çığlık savurduğunu hatırlıyordum. Lockhart'a acı çektirmek mümkündü ve boşta olan elimle kızgın lehim kablosunu yakalayıp yanağına bastırdığımda o geceki gibi çığlık attı. Beni ittirdiğinde kolum çemberin kenarına

BELONGS TO KAKTUS TEAM

çarptı. Vücudum 220 volt elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Kolumu çemberden çektiğimde etimin yandığını gördüm.

Lockhart iki büklüm olmuş burnundan soluyordu. "Sürtük," diye hırladı.

Dmitri'ye uzanıp sağlam elimle bağlarını çözdüm. "Şahsi değildi, Regan. Ne de olsa o aslında senin yüzün bile sayılmaz."

"Neyin ortasına düştüğünü bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Meggoth seni öldürecek ve bundan büyük bir zevk alacak. Ona verilen kurbanlar tamamlanmak üzere. Sonunda istediği şeye kavuşabilecek. Neden onu geri götürmek için çabaladığımı sanıyorsun?"

"Umurumda değil Lockhart," dedim. "Alistair beni öldürmeye çalıştı. Sen beni öldürmeye çalıştın. Açıkçası ikiniz arasında herhangi bir fark görmüyorum. Kutsal iblis avını alıp kendini onunla tılsımlayabilirsin."

Lockhart'ın yüzündeki gülümseme daha da ürkütücüleşti.

"Seni aptal kurt," dedi. "Daha baştan işini bitirmeliydim." Konuşurken yanağının derisi soyulmaya ve kasları seğirmeye başlamıştı. Silahını çıkarıp tek eliyle nişan aldı ve diğer eliyle yüzünün yanan kısmını örttü. "Ama artık bir önemi yok. İhtiyacım olan şeyi bana söyledin."

"Sen öyle san," diye ukalalık edip kendimi kahkaha atmaya zorladım. "Sana gerçekten defterin nerede olduğunu söyleyeceğimi mi sandın? Ciddi olsana."

Lockhart'ın suratı asıldı ve silahın kendi kanıyla ıslanmış olan namlusunu bize doğrulttu. "Defter nerede?"

Yanıt veren arkamda duran Dmitri oldu. "Onu rahat bırak!"

Lockhart namluyu Dmitri'ye çevirdi. "Bana emir verecek durumda değilsiniz Bay Sandovsky."

Dmitri dizlerinin üstüne çöküp omuzlarını kamburlaştırdı ve bir kükremeyle kızıl kürkü ortaya çıktı. Kurt dişleri ağzında belirdi ve gözleri altın rengine döndü.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bunu bana verilen bir işaret olarak kabul edip dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek Lockhart'ın dizine tekme indirdim. Yeniden iki büklüm oldu. Bu sefer kulağıma müzik gibi gelen bir çığlık savurdu.

Silahı elinden alıp bileğini arkaya kıvırdım ve canını acıtacağını bildiğim noktalara baskı uyguladım. Göz göze geldiğimizde silahı alnına yaslamıştım.

"Beni öldüremezsin," dedi. "Sende birini öldürecek cesaret yok."

Namluyu iz bırakacak kadar sertçe derisine yasladım. Tetiği çekmeyi o kadar istiyordum ki. Bana çektirdiklerinin bedelini ödemeliydi. Onun bana acı çektirdiği gibi ben de Regan Lockhart'a acı çektirmek istiyordum. Acı çekmesini, dehşete düşmesini, benim tattığım çaresizliği tatmasını istiyordum.

İçimdeki kurt onu öldürmemi ve gücümü geri almamı söylüyordu.

"Haklısın," dedim sonunda. Sesimin titrememesi için yutkundum. Elim titriyordu ama yavaşça silahın horozunu indirip parmağımı tetikten çektim. "Haklısın Regan. Ben gözü kararmış bir katil değilim. Seni öldürmeyeceğim."

Silahı alnından çekip kapkara gözlerine baktım. İnsan duygularını taklit etmeye çalışan ama iyi bir iş çıkaramayan bir yaratığın gözleriydi. Göz boyama büyüsü geri geldi, teni eski şekline döndü.

"Ama mecbur kalırsam seni öldüremeyeceğimi sanma," diye fısıldadım. "Hayatta olmanın yegâne nedeni seninle kaybedecek zamanımın olmaması."

Konuşmaya başladı ama dinlemek yerine kenara çekilip Dmitri'nin ona saldırmasına izin verdim.

Dmitri'nin kurt halini gördüğünde Lockhart'ın gırtlağından dökülen sesleri asla unutmayacağım. Dmitri üstüne çıkıp diş-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

lerini gırtlağına geçirdiğinde çırpınmayı sürdürdü. O çığlıklar ölene kadar kulaklarımdan gitmeyecek.

Ciğerlerinde hava kalmayana ve vücudundaki bütün kan tükenene dek bağırışlar ve çırpınmalar devam etti. Lockhart evimin zemininde kan kaybından ölürken Dmitri insan haline geri döndü. Çırılçıplaktı ve kanla kaplıydı.

"Bu Lilia içindi, seni pislik," dedi adamın cesedine bir tekme indirip.

"Pantolon giymeye ne dersin?" diye önerdim.

Kurabildiğim tek mantıklı cümle bu oldu. Her şey normalmiş gibi davranırsan normal olur. Eğer paniğe teslim olsaydım hayatımın geri kalanını pijamalar içinde bir tımarhane odasına hapsedilmiş olarak geçirmem gerekirdi.

Dmitri kotunu giyip kemerini taktı. "Kahretsin," dedi. "Hoş bir manzara değildi." Son kez Lockhart'a baktı. "Bizimle uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi, değil mi?" Üstünden yayılan koku onun da benim kadar ürktüğüne işaret ediyordu ama Dmitri hissettiği paniği benden daha iyi saklıyordu. O yapabiliyorsa ben de yapabilirdim.

"İyi işti Luna," dedi elini omzuma koyarak. Elinden kurtuldum.

"Bana Alistair'ı bulup bir hücreye tıkmayı başardığımda iyi bir iş çıkardığımı söylersin."

"Ya yapamazsak?"

Gözlerimi kapadım. "O zaman çok daha büyük sorunlarımız olacak demektir ve tüm bunlar hikâyemizin dipnotu olmanın ötesine geçmeyecek."

"Kan kaybediyorsun," dedi Dmitri.

Elimin çembere değen kısmı artık çok acıyordu. Çember etimi fena kesmişti ve kan kaybediyordum.

"Sen de yaralanmışsın," dedim bir kumaşla kanı durdurmaya çalışırken.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Benim yaralarım kimin umurunda?" dedi Dmitri. "Yukarı çıkalım da sana bir bakayım."

Kurtarılması gereken kadın rolüne itiraz etmek için ağzımı açacak oldum ama Dmitri üst katı işaret etti. "Yukarı."

"Eğer benim de senin yaralarına bakmama izin verirsen," diye karşılık verip alnındaki yaraya dokundum. Acıyla inleyip geri çekildi.

"Tamam. Ama önce kanlarınla parkeleri mahvetmeni engelleyelim. Kuzenin bunu görse kalp krizi geçirir."

"Yerdeki ölü iblis avcısını bir tarafa bırakıp benden damlayan kanlara mı bakacaktı?"

Dmitri sırıtır gibi oldu. Dişlerinin hâlâ kurt dişleri olduğunu fark ettim. Ona çok yakışıyordu. Ayrıca kan konusunda haklı olduğuna karar verip üst kata çıkan merdivenlere yöneldim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ DÖRT

Banyoya girdiğimizde bandajları, antiseptiği ve oksijeni çıkarıp küvetin kenarına dizdim. Elimi uzattım. "Kolunu ver."

"Hayır, önce sen," dedi Dmitri.

"Gerçekten önce kimin doktoru oynayacağı konusunda kavga mı edeceğiz?" Yüzüm kızarmış olmalı ki Dmitri sırıttı.

"Belki önce ben sana dokunmak istiyorumdur," dedi sadece yatak odasında kullanılması gerektiğine inandığım buğulu bir sesle.

İnlememek için yutkundum. "Neden?"

"Belki sana dokunmak hoşuma gidiyordur," diye mırıldandı.

Bütün vücudum ürperdi. Beynim Dmitri Sandovsky denilen seksi adamın bana hissettirdiklerini bastırmaya çalışsa da içimdeki kurt ona karşılık veriyordu. Vücudumun alev aldığını hissettim.

"Benim hakkımda yanıldın Luna," diye fısıldadı boynuma doğru. Parmakları omuzlarımdan yukarı kayıp saçlarımı geriye aldı.

"Efendim?" demeyi başardım ama kendimi konuşmasını bilmiyormuş gibi hissediyordum.

Dmitri hırlayarak konuştu. "Her hareketin seni daha fazla arzulamama yol açıyor."

Ondan birkaç santim uzaklaşıp gözlerine baktım. Zümrütler gibi parlak gözleri vardı. Yanakları benimkiler gibi kızarmıştı. "Neden beni bu kadar çok istiyorsun Dmitri?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İlk tanıştığımızda yüzünde olana benzeyen serseri bir gülümsemeyle bana baktı. Gerçek düşüncelerini saklayan bir maskeydi. "Seninle tatlı tatlı konuşursam Lilia'nın intikamını alma zamanım geldiğinde gerekeni yapmama izin vereceğini düşünmüştüm."

Yerimden sıçradığımda ilkyardım malzemeleri yerlere saçıldı. "Lanet olsun Dmitri!" diye bağırdım. "Düşündüğün bu mu? Sen beni ne sanıyorsun?"

En azından utanmış görünmeyi akıl etti. Öfkeden kızarmıştım. Sadece az kalsın yaşanacakları değil ilerde olabilecekleri de düşünüyordum. Aklıma Joshua'nın üstüme çıkışı ve ben onun malıymışım gibi sırıtışı geldi.

"Defol!" diye bağırdım banyo kapısını işaret ederek. "Kendi yaralarımı kendim sararım."

Tam işler daha da kötüleşemez derken her şey daha da kötüye gitmişti. Dmitri canımı sıkmanın yepyeni bir yolunu bulmuştu. Ona kızgındım. İkinci keredir beni küçük düşürüyordu ve bir alfa tarafından reddedilmenin utancını yaşıyordum. Kendimi küçük, kırılgan ve toy hissediyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Dmitri ellerini başının arasına aldı, hâlâ küvetin kenarındaydı. "Luna... öyle demek istemedim."

"O zaman bencillik etmeyi bırak ve ağzından çıkanı kulağın duysun!" Nefes nefeseydim ve kalp atışlarım hızlanmıştı. Öfkeden gözlerim kararmak üzereydi ve içimdeki bütün nefreti Sandovsky'ye yönelttim.

"Lilia öldü!" diye bağırdım parmağımı ona doğru sallayarak. "Korkunç ve üzücü bir olay olduğunu, canının yandığını anlıyorum ama hiç adil değilsin! Şunu kafan alsın, bunu yapan adamı kovalayarak boşuna vakit kaybediyorsun çünkü ona dokunamazsın! Ben de dokunamam! Kahrolası sürü kanunlarını bir

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tarafa bırakıp bana yardım etmediğin sürece ikimizin de elinden hiçbir şey gelmez!"

Dmitri oksijen şişesini alıp duvara fırlattı. Şişe kırıldı ve içindekiler fayanslara döküldü. "Sence böyle davranmaktan hoşlanıyor muyum?" diye bağırdı. "Sürünün onurunu korumak için ölmek zorunda olmak hoşuma mı gidiyor?"

"Neden?" Kollarımı iki yana açtım. "Dmitri, neden onun uğruna ölmen gereksin?" Kapının eşiğine yaslandım. Tek başıma ayakta duramayacak kadar yorgundum. "Sürü kanunları çok aptalca. Sürü kanunları burada, dünyada hâlâ sana ihtiyaç duyan insanlar olduğunu hesaba katmıyor." Gözlerimden boşalan yaşları bastırmaya çalıştım ama daha başlamadan savaşı kaybetmiştim. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Dmitri uzun uzun bana baktı, ne kadar acı çektiğini ve çaresizliğin onu ne kadar öfkelendirdiğini görmek kalbimi sızlattı. Ardından yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü.

Dudaklarımız birleştiğinde yüzüm ağlamaktan ıslanmıştı. Onun teniyse kuru ve sıcaktı, kadife gibi yumuşaktı. Ilık diliyle dilime dokundu ve saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüştük. Elleri sırtımda dolaştı, parmakları saçlarımın arasına daldı. İçimde bir şeylerin parçalandığını hissettim ve Dmitri'nin beni asla bırakmamasını istedim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

"Pislik," diye fısıldadım kemerine uzanırken. Sırıttı ve pantolonunu çıkarmama izin verdi. Tişörtümü çıkardı.

"Pislik gibi davranmam hoşuna gidiyor." Kotumun fermuarını açtı ve dizlerime kadar indirdi. Beni lavabonun üstüne çıkarıp dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

Dmitri içime girdiğinde konuşulacak bir şey kalmadı. Düzenli bir ritimle hareket etmeye başladığında dudakları sü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rekli dudaklarımın üzerindeydi. Tenim soğuk porselene sürtünüyordu. Aslında o andan sonra çıkardığım tek ses dudaklarımdan dökülen inleme oldu.

Kollarımı lavabonun arkasına yaslayıp kontrolü tamamen Dmitri'ye bıraktım. Terden yapış yapış olan vücutlarımız birbirine sürtünüyor her harekette Dmitri'nin boğazından yeni bir inleme dökülüyordu. Joshua'dan ve garsonluk yaptığım bardaki bütün erkeklerden farklıydı.

"Dmitri..." diye uyardım onu bir yandan inleyerek. Gülümsedi.

"Daha değil." Hareket etmeyi kesip boynumu yaladı, terimin ve yaralarımın tadına baktı. Dişlerini omzuma sapladığında gözlerine bakıyordum, omzundan iki damla kan aktı ama yaptığı bana ısırığı vermek değildi. Oyun oynuyordu. Yine de önceden ısırıldığım yeri ısırdığı için çok canım yandı. Bana sıkı sıkı sarıldığında zevkten ve korkudan çığlık attım.

Dmitri hırlayıp beni saçlarımdan yakaladı ve başımı yana çekti. Hareketleri hızlandı. Elleri uzanıp şişmiş olan memelerimden beni yakaladı ve kan kırmızısına dönene dek meme ucumu sıktı. Bu sefer tamamen zevkten inledim.

Dmitri inlemelerime hırlayarak karşılık verdi. Elleri yeniden sırtıma kaydı ve uyumlu bir ritimle hareket etmeye başladığımızda sırtımda ellerinin baskısını hissettim. Gözleri altın rengine dönmüştü, dişleri hâlâ kurt dişleriydi. Kokusunu içime çektim. O haldeyken dönüşüyordu. Kendimi ilk kez sevişiyormuş gibi hissettim.

"Dmitri," diye fısıldadım yeniden.

Sevişmemiz bittiğinde banyo havlusuna sarınıp küvetin kenarına oturdum. Dmitri kot pantolonunu yoklayıp bir sigara çıkardı ve gözlerini gözlerime dikti. Gözlerimi kısarak karşılık verdim. "Ne var?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hiç," dedi Dmitri sırıtarak. "Sadece çoğu kadın sonrasında bir yorum yapar."

"Ben çoğu kadın değilim Dmitri. Ayrıca şimdi bunların zamanı değil."

"Tamam Luna. Ama zamanı geldiğinde bana haber verirsin." Yine sırıtış. Hem de tam bir tatmin olmuş alfa sırıtışı.

"Biliyor musun," diye yorum yaptım. "Tam bir pislik gibi davranıyorsun. O kadar da iyi değildi."

Sırıtıp diliyle dudaklarını yaladı. "Yeniden denemek ister misin?"

Önerisinin kulağa ne kadar hoş geldiğini düşündüğüm sırada Dmitri'nin telefonu çaldı. Numarayı kontrol ettikten sonra açtı.

"Evet. Sunny? Sunny, sakinleş. Kim gitmiş?"

Birkaç saniye daha anlatılanları dinledikten sonra telefonu kapadı ve panik içinde bana baktı. "Bir şey sürünün evini basmış. Herkes ölmüş."

Ayağa fırladım. Havlunun üstümden düşmesine aldırmadım. "Sunny iyi miymiş?"

"Beni arayan oydu..."

Dmitri cümlesini tamamlayamadı, telefon büyük bir gürültüyle elinden düştü. Neden şokta olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı.

"Tılsım aşkına, Olya!"

Hayalet Kasaba'ya farklı bir yoldan gittik. Bir zamanlar şehir merkeziyle banliyöleri birbirine bağlayan yolu kullandık. Beklediğimden daha iyi durumdaydı. İlk kavşağa geldiğimizde Dmitri arabayı Kuzgun Oteli'nin önünden geçirip Taç'ın biraz gerisine park etti.

Hiç oyalanmadan sinemanın önündeki motosikletlerin yanından geçti ve içeri daldı. "Olya!"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Taç'ın kapıları hiçbir şey olmamış gibi kapansa da ayaklarımızın altı cam kırıklarıyla doluydu. İlk geldiğimde bana laf atan nöbetçilerden biri kanlar içinde yerde yatıyordu. Nabzını kontrol ettim ama çoktan ölmüştü.

Dmitri sıraların arasından geçip projeksiyon kabinine yönelmişti. "Buraya gel!" diye bağırdı.

Koşarak cesetlerin arasından geçtim. Alistair'in çıraklarının yaptığı katliam korkunçtu. Çoğunun yaraları birbirinin aynıydı; kalanlarınsa üzerinde gümüşle yapılmış haç şeklinde yanıklar vardı.

Sunny, Olya'nın dolabına saklanmıştı, şık ayakkabıların arkasındaydı. Farklı koşullar altında kıskanılası bir manzara olurdu ama Sunny'nin kafasındaki kesik, Olya'nın ayakkabı zevkini takdir etmemi engelledi.

"Dmitri, elimden geleni yaptım," dedi hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Karalar içindeki insanlar gelip... kurtları öldürdü."

"Duncan'ın adamları," diye mırıldandım.

Dmitri kuzenimi omuzlarından yakaladı. "Kız kardeşim nerede?"

Sunny yeniden ağlamaya başladı. "Onu da yanlarında götürdüler."

"Olya hayata mı?" Yanıt vermeyince Sunny'yi omuzlarından tutup sarstı. "Sunflower! Olya hayatta mı?"

Kuzenim başını salladı. "Yanlarında götürdüklerinde hâlâ hayattaydı. Çığlıklar atıyordu... Elimden hiçbir şey gelmedi..."

Dmitri'yi ittirip kuzenimi kollarıma aldım. Bana sarılıp ağlamayı sürdürdü. Ceketime sıkı sıkı tutundu. Olya'nın ceketine. Sunny'ye daha sıkı sarıldım. "Senin hatan değildi." Bu sözleri çocukluğumuzda beni sakinleştirmek için kullanırdı. Rhoda ne zaman beni ağlatsa Sunny her zaman benim hatam olmadığını söyleyerek beni sakinleştirirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hepsi öldü," dedi Sunny burnunu çekerek. "Nasıl benim hatam olmaz?"

"Onları kimse durduramazdı," diye fısıldadım ve nazikçe sırtını okşadım. Uyuyamadığım zamanlarda o da aynısını yapardı. "Şimdi, benim için Olya ve Dmitri'ye yardım edebilir misin?"

Hıçkıra hıçkıra ağlamayı kesti. Her zaman iyiye işarettir. İnsanın ya düzeldiğini ya şoka girdiğini gösterir. *Lütfen Tanrım, ikinci seçenek olmasın...*

"Senden istediğim şeyleri getirdin mi? Büyüleri okumak için ihtiyaç duyduğum şeyleri?"

Neyse ki kuzenim inatçı ve güçlü bir kızdı. Ona plastik torbayı uzattığımda içindekileri kontrol etti ve gözlerindeki yaşları sildi. Dmitri yarı kirli bir bandana uzattı.

"Teşekkürler." Burnunu sümkürdü. "İhtiyacım olan her şey burada." Dolabın dibinden büyülerin yazılı olduğu defteri çıkardı. Anlaşılan onca zaman defterin üstünde oturuyordu. "Birkaç dakikamı alacak."

Çemberini çıkarıp torbadan aldığı tebeşirle kitabın kapağına bir şeyler çizdi. Çember ve pentagram. "Daha önce bunu benzer bir büyü yapmayı hiç denemedim bu yüzden patlarsa benim suçum değil," diye bizi uyardı, defteri yere bıraktı, birkaç adım geri çekildi. Torbadan çıkardığı huninin ucunu yakıp tebeşirin üstüne koydu. Tebeşir alevleri emip parlamaya başladı.

Ne yazık ki Sunny tam çemberine dokunup büyülü sözleri mırıldanmaya başladığında polisler kapıda belirdi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ BEŞ

Yaklaşık on iki polis arabası sirenleri çala çala Taç'ın önüne yanaştı. Özel tim aracı da hemen arkalarındaydı.

"Şimdi Bonnie ve Clyde'ın nasıl hissettiğini biliyoruz," dedim Dmitri'ye ikinci katın penceresinden sokağı gözetlerken. "Hayal ettiğim kadar heyecan verici değilmiş."

"Burada olduğumuzu nereden bildiler?" diye bağırdı pencerenin kenarına yumruk atan Dmitri.

Spot ışığı üzerimize çevrildi. "Luna Wilder!" dedi robotumsu bir ses. "Polis memuru Thomas Thorpe'u öldürmek suçundan aranıyorsun! Ellerini kaldırıp dışarı çık!"

Sivil görünüşlü araçlardan birinin kapısı açıldı ve Emniyet Amiri Roenberg yanında ellerinde kelepçeler olan biriyle dışarı çıktı. Pete Anderson. Dmitri'ye onu işaret ettim. "İşte bizi böyle bulmuşlar."

"Şunu bana ver!" diye bağıran Roenberg megafonu polisin elinden kaptı. "Wilder! Polis katili poponu buraya getir yoksa Anderson senin yerine hapse girecek!"

"Lanet olsun sana, sen adi herifin tekisin Roenberg," diye bağırdı Pete, Roenberg megafonu uzaklaştıramadan.

"Sunny," dedim ama pencerenin önünden çekilmedim. Sokağın karşısındaki çatılarda keskin nişancılara ait olduğunu tahmin ettiğim gölgeler vardı. Dmitri'ye ve bana ateş etmek için pozisyon alıyorlardı.

"Luna tılsım aşkına neler oluyor?" diye sordu Sunny. Çemberinden yayılan yumuşak turuncu ışık dışarıdan gelen sert ışıklarla büyük bir tezat oluşturuyordu.

"Orada yazan büyüleri okumasını başarmak zorundayız," dedim. "Kilidi hemen çözmelisin."

"Baskı yapıyormuşuz gibi düşünme ama biraz acelemiz var," diye ekledi Dmitri. Hâlâ soğukkanlılığını koruyordu.

"İstediğin şey bende!" diye bağırdım Roenberg'e. "Pete'in gitmesine izin verirsen seninle pazarlık ederim!"

"Pazarlık yok!" diye bağırarak karşılık verdi. "Ya hemen teslim olursun ya da özel timi üstüne salarım!"

Duncan'ın ağı düşünüldüğünde Roenberg küçük bir sinekti. Ama onun gibi bir kan cadısı şakşakçısının beni itip kakmasına izin vereceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu. Efendisini hapse attığında bu havalara giremeyecekti.

"Her şeyi çözdüğünü mü sanıyorsun?" diye bağırdım. "Lanet olsun Roenberg, ne yaptığının farkında değilsin!"

"Madem tatlı tatlı gelmek istemiyorsun biz de bu işi zor yoldan hallederiz Wilder!" Roenberg öfke içinde megafonu bir kenara fırlattı ve özel time harekete geçmelerini işaret etti.

O anda ay bulutların arkasından çıktı ve spot ışığını bile kararan ışığını mahalleye düşürdü. Dönüşümün getirdiği kasılmalarla vücudum iki büklüm oldu. Dmitri bir küfür savurup pencerenin altına eğildi.

Lanet olsun. O an dönüşmek, başıma gelebilecek en korkunç şeydi. Dmitri'nin de kürkü belli olmaya başlamıştı ve dişleri çıkıyordu.

"Sunny acele et!" diye bağırdım.

"Son kez uyarıyorum!" diye seslendi Roenberg sokaktan. "Adamlarımı içeri yollayacağım!"

Derken büyülerin yazılı olduğu defterden iğrenç kokular

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yükseldi ve bir çat sesi duyuldu. Sunny gözlerini kırpıştırıp sırıttı. "Çocuk oyuncağıydı. İşte, artık yazanları okuyabilirsiniz. Lanet olasıca şeyi benden alın."

Buruş buruş sayfalardaki sembollerden iğrenç bir elektrik yayılıyordu. Artık ne yazdığını okuyabildiğimden defterin verdiği iğrenme hissi güçlenmişti.

Yine de onu kuzenimin elinden kapıp altın parçasını tutuyormuş gibi büyük bir dikkatle tuttum. "Artık gidebiliriz."

"Ben burada kalıyorum," dedi Sunny. Özel timin Taç Sineması'nın kapısını kırıp merdivenlere koştuğunu duydum.

"Hayır!" dedim Sunny'ye. Yaramaz bir köpeği azarlar gibi konuşuyordum. "Hepimiz gitmeliyiz, hemen şimdi."

Sunny başını iki yana salladı. "Ben kalıp onların dikkatini dağıtacağım."

"Sunny, sana hayır dedim!"

Özel tim kata varmıştı. Dmitri kolumdan tutup beni diğer odaya sürükledi.

"Mac'i ara!" diye bağırdım Sunny'ye. "Özür dilerim!"

Elini sallayıp gitmemi işaret etti. "Özür dilenecek bir şey yok, kaçın!"

Dmitri ve ben merdivenlere yöneldiğimizde özel tim liderinin "Eller yukarı!" diye bağırdığını duydum. Bize değil Sunny'ye sesleniyordu. Durup geri dönmeye yeltendim ama Dmitri beni arka kapıdan dışarı sürükledi. Siren sesleri duyulmaz olana dek koşmayı sürdürdük.

Hayalet Kasaba'nın iki çıkışı da polislerce kesilmişti. Ama içimden bir his Alistair'in şehirde değil burada olduğunu söylüyordu.

"Olya'yı eski belediye binalarına götürmüş olmalılar," dedim. "Bu işin sonuna kadar gitme ihtiyacı duyduğunu biliyorum, bu yüzden umarım oraya gitmek istemediğimi söylediğimde bana

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kızmazsın Dmitri." Doğruyu söylüyordum. Alistair Duncan ve onunla ilgili her şey beni korkutuyordu. Büyüden nefret eden bir kız olarak kan cadısının inine dalmak istemiyordum.

Dmitri durup başını yana eğdi. "Kahretsin Luna, ben de istemiyorum ama kız kardeşim o kasabın elinde. Yani fazla bir seçeneğim yok. Haksız mıyım?"

"Değilsin," diye fısıldadım.

Dmitri yürümeyi kesti.

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

Ölü kadınlar gözümün önüne geldi: Lilia, Marina, Katya ve Duncan'ların evindeki üç kadın. Yeniden yürümeye başladım. "Hayır gelmek zorundayım."

"Neden?" diye sordu bana yetişmek için koşmak zorunda kalan Dmitri.

Alistair onları çöp gibi ölüme terk etmişti. O kadınların kimsesi yoktu. "Benim de kendi sürüme karşı sorumluluklarım var," dedim Dmitri'ye. Elimi tutup adımlarıma ayak uydurdu.

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Belediye binalarının bir tarafı yanmış olsa da diğer tarafları hâlâ cam ve çeliktendi. Sağlam olan taraftaki pencerelerden birinde ışık vardı.

"Orada," dedi Dmitri. "Duncan'ın kokusunu alabiliyorum."

Ben de orada olduğunu hissetmiştim ama benim Duncan'ı algılayışımın kaynağı koku değil zihnimdeki bir tür titreşimdi. Sanki çözemediğim bir frekanstan sinyaller alıyordum.

Gökyüzündeki bulutlar rüzgârla dağıldı ve aralarında ayın gümüş ışıltıları belirdi.

Yürüyüşümü hızlandırdım.

Sokağın ay ışığıyla yıkanan kısmından uzaklaşıp gölgelerin arasına daldığımız sırada Dmitri beni durdurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne olursa olsun Duncan'ı öldüreceğim."

Kolumu ondan kurtardım. "Hayır!"

"Luna!.."

"Hayır!" Öfkeyle ona baktım. "Pes et Dmitri! Duncan bir saniyede senin işini bitirir!"

"Kendini benden iyi mi sanıyorsun?" dedi paslı kapılardan içeri girdiğimiz sırada. "Seni de öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni ezmek istiyor," diye fısıldadım. "Öldürmeden önce üstünlüğünü kabul ettirmeye çalışacaktır."

Işıklar yüzünden kırmızıya boyanan girişe adım attığımda Lilia'yı ve cesedi saran neon ışıklarını hatırladım.

Kenara çekilip kancada asılı cesedi gördüğümde Dmitri hemen yanımdaydı.

Stephen'ın bileklerine zincirler dolanmıştı, çırılçıplaktı, kaburgaları kırılmıştı, öyle bir dövülmüştü ki yüzü ve vücudu tanınmaz haldeydi.

Yaklaştığımda inledi. İlk düşüncemde yanılmıştım, henüz ölmemişti. "Gidin... buradan..."

Zincirleri çekiştirip serbest kalmasını sağladım. "Çok üzgünüm," dedim. "Çok üzgünüm..." Aynı şeyleri tekrarlayıp durduğumun farkında değildim. Dmitri, Stephen'ı kollarımdan alıp ışığın altına götürdü.

"Kahretsin," dedi oğlanın halini görünce. Stephen'ın yüzü yarı yarıya dönüşmüştü, kurt dişleri onları alamayacak insan çenesindeydi. Vücudu geri kalan bütün iradesini kullanıp dönüşümle savaşmıştı ama fazla bir şansı yoktu.

Stephen acı içindeki insan gözleriyle bana baktı. "Kaçın," diye fısıldadı.

Yüzü yeniden kayboldu ve dört ayağının üstüne çöktü. Yaraları hâlâ kanıyordu. Onu dönüşmeye zorlamak Alistair'in işkencesinin bir parçasıydı, başka bir anlamı olamazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Stephen hırlayıp üstüme yürüdü. Bundan sonra kurt olmayı isteyip istememesinin bir önemi yoktu. O yırtıcı hayvanlardan biriydi, yaralıydı ve acı çekiyordu. Yani çok tehlikeliydi.

Dmitri hareket ettiğinde Stephen ona döndü ve etini ısırmak üzere harekete geçti. Dmitri inleyip kolunu çekti ama Stephen kolundan ufak bir parça koparmayı başarmıştı. Keyfi yerine gelen kurt gerilip bir sıçrayışta Dmitri'yi yere devirdi ve avını öldürmek için saldırdı.

Elimdeki tek şeyle, defterle ona saldırdım. Büyülerin yazılı olduğu defteri kurdun kafasına indirdim. Hazırlıksız yakalandığı için Stephen'ı Dmitri'nin üstünden çekmeyi başardım.

"Evet, işte böyle," dedim korkunç kafasını bana çevirdiğinde. "Beni istiyorsun, değil mi?"

Beni istiyordu ve harekete geçmekte tereddüt etmedi. Gerilip saldırmaya hazırlandı.

Ama zıplayamadan önce gövdesi sarsıldı. Yaraları yüzünden mi yoksa Dmitri'yi kurtarmaya çalıştığımı gördüğü için mi bilmiyorum Alistair oyun oynamaktan sıkılmıştı. Stephen boğulur gibi oldu, koca kafası iki yana sallandı ve vücudu kasılarak yere yığıldı.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdım.

Stephen çırpındı, ayağı ayağıma çarpı. Dili maviye dönüyordu ama anlaşılan Alistair için bu kadarı da yeterli değildi. Alistair Duncan'ı kimin öldüreceğini umursamadığıma karar verdim. İster Dmitri olsun ister başka biri, umurumda değildi. Ama o adamın bu dünyada yaşamayı sürdürmesini istemiyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım Stephen'a ve ayağımı kaldırıp bütün gücümle kafatasına tekme attım.

Hemen oracıkta öldü. Vücudu insan vücuduna dönmedi. Kurt dişleri, sarı gözler olduğu gibi kaldı.

"Onu ele geçiremedin," dedim Duncan'a, oğlanın gözlerini kaparken. "Kaybettin."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İğrenç cesede sırtımı dönüp Dmitri'ye yardım etmeye gittim. İnleyip doğrulmaya çalıştı. "Lanet olasıca. Isırıldım." Isırığın kenarları kapkaraydı, dişlerden biri Dmitri'nin damarına isabet etmiş olacak ki kötü kanıyordu. Ceketimi çıkarıp kolunu yırttım.

"İşte." Yarayı sardım. Dmitri yanağıma dokundu.

"Sen iyi misin?"

"Hayır," diye söze başladım. "Değilim. Ben..."

Lobide yankılanan çığlık yüzünden cümlemi tamamlayamadım. Ses boş duvarlara çarpıp bize kadar ulaştı. Dmitri başını sesin geldiği yöne çevirdi ve hemen harekete geçti. Ona yetişmek için Stephen'ın cesedinin üstünden atladım. Bu cesedi Mac'e ve olay yeri ekibine nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Derken Dmitri, Duncan ve benim dışımda bu gece yaşananların kimsenin bilmeyeceğini kavradım ve en az birimiz gün doğmadan ölmüş olacaktı.

Dmitri metal merdivenlere ulaştığında çığlıklar güçlenmiş ve aralarındaki boşluklar azalmıştı. Gittiğimiz yeri Gece Gölgesinin etkisiyle gördüğüm hayalden hatırladım. "Dmitri, bekle!"

Yine de kapıdan içeri daldı. Ben de peşinden gittim ama az kalsın ona çarpacaktım çünkü aniden durmuştu. Burun delikleri genişlemiş, gözleri kocaman açılmış, odanın diğer tarafındaki iki kişiye bakıyordu.

Alistair Duncan beni görünce gülümseyip başını salladı. "Gelebilmenize çok sevindim Dedektif Wilder."

Olya Sandovsky çırpınarak bağlarından kurtulmaya çalışıyordu. Çemberin ortasına yerleştirilmiş ve yedi noktadan yere bağlanmıştı. Bir tanesi hariç bütün noktalarda ölü kızların parmak kemikleri vardı. Son kurban.

Çembere yerleştirilmiş olan mumlar ve camdan süzülen ayışığı sayesinde Olya'nın vücudundaki kesikleri fark ettim. Kanı yavaş yavaş çembere akıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dmitri o güne kadar kimsede görmediğim bir hızla Alistair'a saldırdı. Alistair derin bir nefes alıp havaya üfledi ve Dmitri duvara yapıştı.

"Demek oğlum son ana dek beni hayal kırıklığına uğratmadı," dedi Alistair, Dmitri'nin tepesine dikilirken. Elini kıpırdattığında Dmitri'nin ısırılan kolu kasıldı. Dmitri çığlık attığında gırtlağından dökülen ses camları çatırdatacak kadar güçlüydü.

Alistair elini yumruk yaptığında Dmitri'nin yaralı kolu kurt pençesine dönüştü.

Alistair sırıttı. "Asla avınızın peşini bırakmıyorsunuz. Ne zaman pes etmeniz gerektiğini bilmiyorsunuz. Kurtların bu özelliğini çok seviyorum. Beni eğlendiriyorsunuz." On yedi yıl boyunca mahkeme salonlarında jürileri hipnotize eden sesiyle konuşuyordu. "İçinizdeki canavarın kontrolünüzden çıkması nasıl bir his Bay Sandovsky?"

Elini yeniden hareket ettirdiğinde Dmitri yarı yarıya kurda dönüşmüştü. İçindeki kurt ve insan arasındaki uyum parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Ben de uzun ve acı dolu bir çığlık attım çünkü dönüşmemek için mücadele ettiği halde yavaş yavaş kaybettiğini görmek bana da acı veriyordu. Kurt bacakları insan bacaklarının yerini aldı.

Alistair kirlenmişler gibi birbirine sürterek ellerini temizledi ve ağlamakta olan Olya'ya döndü. "Kes sesini," diye seslendi. "Hepiniz yakında son nefesinizi vereceksiniz, kalan zamanınızı ziyan etmeyin."

"Bay Duncan," dedim.

Alistair başını yana eğip bana baktı. "Evet?"

Büyü defterini havaya kaldırdım. "Biliyor musun, büyü yapmaya başlamadan önce araştırma yapmak gerçekten işe yarıyor."

Zaten soluk tenli olan Duncan bembeyaz oldu. "Defteri bana ver dedektif."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"O kadar çabuk değil Alistair. Olya'nın gitmesine izin verirsen seninle pazarlık ederim."

"Sürtük!" diye fısıldadı Alistair.

"Ben de seninle ilgili aynı şeyleri düşünüyorum," dedim. "Söylesene defterde ne var Alistair?" Birkaç sayfayı karıştırdım. Yazanlar artık İngilizce'ydi. "Bir tür el kitabı mı? İnsan kölenizi nasıl beslersiniz, imza Meggoth?"

Duncan kahkaha attı. "Defterde ne yazdığını bilseydin karşıma dikilmiş benimle zavallı bir pazarlık yapmaya çalışıyor olmazdın." Gözleri kapkara oldu. "Defteri bana ver."

Gözlerimi devirdim. "İşte burada o kadar istiyorsan gel de al." Kolumu uzatıp defteri odanın uzak köşesine attım ve Duncan onu almaya koşarken Olya'yı kurtarmak üzere harekete geçtim. Gerekirse kızın kollarını koparacak ama onu o çemberden çıkaracaktım.

Çok geç. Çemberdeki büyü harekete geçti. Daha önce hiç bu tür bir çağrı büyüsü görmemiştim. Duvara çarpmış gibi oldum. Büyüden bir duvara. Arkaya savrulunca gerçek duvara da çarptım. Ciğerlerimdeki bütün hava tükendi. Bütün hücrelerim alev almış gibiydi.

Büyünün etkisini hisseden Duncan da duraksamıştı ama toparlanıp yeniden deftere doğru koştu. Ne var ki ondan hızlıydım. Aynı anda defteri birer ucundan yakaladık. Dudaklarını büzdü. "Bırak onu."

"Dimitri'nin kız kardeşini kurban etmekten vazgeçersen pazarlık edebiliriz," diye tekrarladım. Ellerimiz büyülerin yazılı olduğu defterin üzerinden neredeyse birbirine değecekti. Bu kadar yakınımdayken Alistair diğer kan cadıları gibi yanmış ve çürümüş et kokuyordu.

Kaba kuvvet kullanıp defteri elimden almayı denedi ama hırlayarak karşılık verdim. Kurt dişlerimi gösterdim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Tamam, tamam." Boşta olan elini havaya kaldırdı. "Defteri bırakırsan ben de Olya'yı bırakırım."

"Olmaz önce sen Olya'yı bırak sonra ben defteri bırakayım."

Alistair öfkeyle bana baktı. "Seni bu işe karıştırmak büyük bir hataydı dedektif."

Sırıttım. "Roenberg belki de hayatında ilk kez haklıydı."

Duncan'ın dudakları aralandı ve hafifçe üflediğinde Olya'nın ipleri çözüldü. Genç kız doğrulup bileklerini ovuşturdu. "Gitmekte özgür," dedi Alistair.

Defteri bıraktım. "Umarım iblis efendin senin işini bitirir."

Duncan beni duymadı bile. Defteri aldıktan sonra çembere dönüp ceketinin yeninden çıkardığı gümüş bıçağı Olya'nın boynuna yasladı.

"Hayır!" diye çığlık attı genç kız.

Ayakta durmayı denedim ama vücudumu o kadar yıpratmıştım ki artık bacaklarım tutmuyordu. Olya'ya ulaşamadım. Çok güçsüzdüm.

Duncan bıçağı indirip Olya'nın gırtlağını keserken kurt çaresizlik içinde uludu.

"Yedi günah için yedi ruh, yedinin kanı ve yedinin acısı." Alistair aynı bıçakla Olya'nın parmağını kesip çemberdeki yedinci noktaya bıraktı. Defterde yazan büyüyü okudu.

"Çağrımı duy ve dünyalar arasında yolculuk eden gezgini buraya getir!" Çemberin ortasında altın rengi bir duman belirdi. Duman ona doğru gidip gırtlağından ve burnundan içeri doldu.

Alistair öksürerek dizlerinin üstüne düştü. "Evet..." Sırıttı. "Evet... Al beni..."

Ama dumanlar onunla oyalanmadı. Bulut kıvrıla kıvrıla çemberin ortasında toplandı ve yavaşça şekle büründü, önce sadece siluetti sonra bir vücut ve en sonunda gerçek bir adam.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha doğrusu aslan bacaklı, aslan kuyruklu ve timsah dişleri olan altın rengi tenli bir yaratık. Gözlerini dikip insanların dünyasına baktığında dili yılanlarınki gibi dudaklarının arasına girip çıkıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ ALTI

Meggoth yeni vücuduna ve etrafında olup bitenlere şöyle bir baktı.

"Sonunda!" diye bağırdı Alistair. "Otuz yıl geçti ve seni çağırmayı başardım!"

"Alistair Duncan, neden önümde diz çökmedin?" Meggoth başını yana eğdi. Aksanlı bir konuşması vardı ve kelimelerini anlamak güçtü. Sanki uzun zamandır ilk kez insan sesiyle konuşuyordu.

"Seni piç." Alistair sırıttı. "Bu lafların üstüne tükürürüm. Onca yıl hizmetkârın olmak için mi beklediğimi sanıyorsun?"

"Seçme şansın yok!" diye mırıldandı Meggoth.

İki büklüm olan Alistair doğruldu. "Nerede olduğuna bak, Gezgin."

Duvarın dibinde olduğumdan Alistair'in iblisi çağırmakta kullandığı çemberin ikili olduğunu görebiliyordum. Sunny'nin söylediklerini hatırladım. En kötü yaratıkları bağlamak için çifte çember kullanılırdı.

Demek ki çember çağrı için değil, bağlama büyüsü için yapılmıştı.

"Hain!" diye bağırdı Meggoth.

Alistair tebeşiri eline alıp ikiye böldü. "Kanla çizilmiş bu çizgilerle seni sonsuza kadar kendime bağlıyorum Meggoth. Bundan sonra benim irademe boyun eğeceksin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Meggoth'un gözlerinde altın rengi alevler belirdi ve saf öfkeden doğan bir çığlık savurdu. Alistair gülümsüyordu. Bilinen en güçlü iblisi köle etmeyi başarmış bir kan cadısı olsaydınız siz de gülümsemez miydiniz?

"Sana görülmedik acılar çektireceğim," dedi Meggoth, Duncan'a.

Alistair başını iki yana salladı. "Bu tavırların, ikimize de yararı olmaz. *Benden ne istiyorsunuz efendim,* demeye ne dersin?"

Meggoth kendisini bağlayan çemberlerden kurtulmaya çalıştı. "Diğerlerine boyun eğmedim, senin gibi kan cadısı bir solucana da boyun eğmeyeceğim!"

O saniye için Meggoth'tan hoşlandığımı söylemeliyim.

Alistair defteri ona doğru salladı. "Kabalık ediyorsun. Gerçek adını kullanarak seni bağlamama ne dersin gezgin?"

Meggoth hiçbir şey söylemeksizin öfkeyle Duncan'a baktı. O bakışın Alistair'i paramparça etmemesine şaşırdım. "Benden ne istiyorsunuz efendim?"

"Öncelikle yerdeki insoli pislikten kurtul." Alistair tebeşiri bir kenara fırlattı.

Köşeye büzüldüğümde Meggoth'la göz göze geldik. Ruhumun derinliklerini bir ürperti sardı. Zihni zihnime dokunduğunda buz kestim.

Acınası bir yaratık, dedi zihnimdeki ses. *Zahmet ettiğime değmez.*

Artık seçme şansın yok, diye yanıt verdim düşünmeden. *Artık bir efendin var.*

Ölümün hızlı olacak insoli, dedi. *Sana acı çektirmem için beni kışkırtma.*

Altın rengi gözlerine baktım, buz gibi ve ıssızdı. Kurtların gözlerinin sarısından farklı bir sarıydı. Ama artık üşümüyordum. Etrafımda garip bir ışıltı belirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık korkmadığımı anladım. Meggoth'tan, Alistair'den, ölmekten korkmuyordum.

Dönüşmekten de korkmuyordum. Artık değil.

"Ne emrediyorsam yap!" diye bağırdı Alistair. "Beni, seni geri yollayıp emrime uyacak bir iblis bulmak zorunda bırakma!"

Meggoth gözlerini benden ayırmadan eğilip Olya'nın yüzünü okşadı.

Tek istediğim Serah'tı, dedi hüzünlü bir sesle. *Diğerleri karanlığa sürülürken o bana kalabileceğim bir yer verdi. Çember cadıları bu yüzden onu öldürdü.*

"Kurdu öldür," diye uyardı Alistair. "Yoksa daha fazla eğlenmene izin vermem."

İblis yavaşça ona döndü ve o anda Alistair'in çemberinin Meggoth'un sonsuz gücü karşısında hiçbir şansı olmadığı izlenimine kapıldım.

"Efendi acaba adakların zevk için mi verildiğini zannediyor?"

Adak. Kurban kelimesini kullanmamıştı. İblis, Alistair'in cinayetlerden aldığı hazzı gerçekte olduğu şeye indirgemişti, iğrençliğe.

"Onları öldürmekten zevk alıyorum," dedi Duncan. "Senin ne düşündüğün umurumda değil." Bağlayıcı çemberden kıvılcımlar yükseldi. "Dikkatli ol! Çemberi zorlamak istemezsin!"

Meggoth ayaklarının dibindeki çizgilere baktı. "Burada olmamalıydım."

"Elbette olmamalıydın!" diye bağırdı Duncan. "İnsanlara, kurtadamlara ve salak çember cadılarına göre sen zaten yoksun." Artık tiz perdeden sesler yaymaya başlayan ikili çemberden uzaklaştı. "Ama işte karşımdasın."

Meggoth'un gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Aklıma Gece Gölgesi rüyası geldi. O zaman da düşüncelerimi okumuştu. Çemberi oluşturan büyülerin kıvrılıp büküldüğünü ve ancak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

benim ve iblisin duyabildiğimiz çatırtılar çıkararak parçalandığını fark edip gözlerimi kırpıştırdım.

Hiçbir zaman bu dünyada olmayı istemedim. Tek istediğim benim olana kavuşmak ve intikamımı alabilmek. Ben Yok Edici Meggoth değilim. Öldürmek için öldürmem. Gerçek adım Asmodeus'tur, Yalnız Gezgin.

Ona karşılık vermeyi denedim. *Gerçek adım Luna Wilder ve ben bu dünyanın koruyucularındanım. Bana yardım etmelisin.*

Yapamam, ölümlünün emrettiğini yapmak zorundayım.

Duncan bağlayıcı büyüsünün zayıfladığının farkında değil. Eğer çemberler kırılırsa Hayalet Kasaba'daki herkes ölür. Bir şeyler yap.

Asmadeus'un gözleri buğulandı. "Elveda insoli."

"Sonunda!" dedi Duncan. "Aferin. Dedektif Wilder'ı öldürdükten sonra sana bir kadın bulacağım ve ona yaptıklarını izleyeceğim."

Budalalık etme, dedim zihnimden Asmadeus'a. *Alistair sana zarar verenlerden biri. Hırslı bir kan cadısından başka bir şey değil o.*

Neden bir kurtkadına güveneyim? Türün bana karşı iyi hisler beslemez.

Göz ucuyla Duncan'a baktım, Olya'nın cesedinden gözlerini alamıyordu. Çemberlerin zayıfladığının farkında değildi. Kalkanlar kanla örülmüştü yani güçlüydüler ama çemberin kendisi yeterince usta işi olmadığından uzun süre dayanmayacaktı.

İblisi bağlayan kalkanların onu kontrol altında tutacak güçleri kalmadığında neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. *Belki de seni kontrolü altına almaya çalışmayan tek kişi ben olduğum için bana güvenmelisin.*

Özür dilerim. Bu iş bitmek zorunda, dedi Asmodeus.

Hay lanet.

Asmadeus elini uzattı. Gözlerimi ondan kaçırmadım. Ölüme

BELONGS TO KAKTUS TEAM

korkakça gitmeyecektim, dövüşçü bir kurt gibi gidecektim. Binlerce yıl önce karanlık tepelerden şehirlere inen türdeşlerim gibi gidecektim.

Göz ucuyla mum ışığında parlayan gümüş nesneyi gördüm. Asmodeus'a son bir çağrı yolladım.

Bitir o zaman.

Bıçağa bir tekme savurup çemberin içine yolladım. Olya'nın kanına bulandığından rahatlıkla kalkanların içinden geçti. İblis uzanıp bıçağı eline aldı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye bağırdı Duncan.

Asmodeus ona bakıp gülümsedi. Duncan'ın eski yüz ifadesinin alaycı bir taklidiydi. "Dünyayı senden kurtarıyorum."

Bıçağı bir kurşun gibi dışarı yolladı. Çemberin kalkanları bıçağın geçmesine izin verdi. Bıçak cama çarpıp paramparça etti. Ay ışığı içeri süzülüp Asmodeus'u, Duncan'ı ve odanın her köşesini aydınlattı.

Tenime dokunduğunda canım yandı.

Ruhuma dokunduğunda dönüşmeye başladım.

Her şey siyah beyaz oldu, oda aydınlandı, artık her şeyi gündüz gibi net görüyordum. Dönüşüm o güne kadar tatmadığım saflıkta bir coşkuyla birlikte geldi. Kurt postu vücudumu sararken derimde bir karıncalanma hissettim ve içgüdüsel olarak dört ayağımın üstüne çöktüm.

Pençelerim çıkarken de çenem genişlerken de canım yanmadı. Tenimden Asmodeus'unki gibi altın rengi bir parıltı yayıldı.

Yapman gerekeni yap, dedi iblis.

Dönüştüğüm için her şeyi duyabiliyordum. Alistair'den yayılan gücün kalp atışını andıran sesi, çemberden yükselen çatırtılar ve Asmodeus'tan gelen dehşet verici sessizlik. Karadelikleri andırıyordu, öyle büyük bir güçle her şeyi kendine çekiyordu ki orada sese yer yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Asmodeus yapmam gerekeni yapmamı söylemişti. Çemberi bozmayı kastediyordu ama bunu yaparsam ölecektim. Koruyucu kalkanlar ancak onları koyan cadı tarafından kaldırılabilir.

Beni anladın. Çok üzgünüm insoli, dedi Asmodeus.

Ben de, diye karşılık verdim.

Alistair Duncan'a yaklaştım, tırnaklarım çimentoya sürtündü. Gözümü kan hırsının bürümesine izin verdim. Öldürdüğü kadınları hatırladım. Ama aklıma görüntülerinden çok kokuları geliyordu. Bütün öfkemi tek bir noktaya odakladım.

Dört ayak üstünde ilerlemeyi sürdürdüm, çemberden gelen sıcak rüzgâr yüzümü okşadı. Hiçbirinin önemi yoktu. Ben bir kurttum. Kurtlar öldürürdü. Avlanırdık ve avlanmaktan zevk alırdık çünkü öldürmek bizim parçamızdı.

Dişlerimi gösterip Duncan'a hırladım. Kanının kokusunu ciğerlerime doldurup av olarak onu işaretledim.

Duncan üst üste çığlıklar savuruyordu. Kaçmaya çalışırken kendi ayağına takılıp düştü. Kapıya ulaşamayacağını anlayınca çembere doğru geriledi. Kalkanlar yıkılırken çemberden mavi kıvılcımlar yükseldi.

Alistair'ın ayağı kalkana dokunduğunda üstüne atlayıp gırtlağını parçaladım.

Kanı sıcacıktı. Kirliydi ve acı bir tadı vardı ama onun ölümüyle beraber kalkanlardaki son güç kırıntıları da kayboldu. Çember çatırdayarak yok olmadan önce hatırladığım son şey buydu. Uyandığımda kendimi insana dönüşmüş halde gümüş rengi ay ışığı altında yatarken buldum.

Hareket edebilecek hale geldiğimde emekleyerek Dmitri'ye gittim ve başını çıplak vücuduma yasladım. "Lütfen," diye fısıldadım. Kime dua ettiğimi bilmiyordum ve bir yararı da olmadı. Dmitri'nin vücudu kucağımda cansız yatıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda başımı çevirdim ve Asmodeus'la karşılaştım. "Beni serbest bıraktın," dedi yüksek sesle.

"Eh artık ne yapacaksan yapıp beni öldürebilirsin." Cesedi yere bırakmadan önce son kez Dmitri'nin yanağını okşadım.

"Ben canavar değilim," dedi Asmodeus.

"Ben de inandım," diye karşılık verdim. Bir iblisle tartışmak çok akıllıca değildi ama umursamıyordum. Dmitri ölmüştü. Hem de benim yüzümden. Benim hatamdı. İçimdeki boşluk hissi o kadar büyümüştü ki ayakta duracak halde değildim. İçine düşüp kaybolmaktan korkuyordum.

"Öfke çirkin bir histir insoli," dedi Asmodeus. "İnsanı tüketir."

"Bana insoli demeyi bırak ve defol git!" diye bağırdım ona. "Dmitri öldü ve onu geri getiremeyeceksen bir işime yaramazsın!"

Asmodeus yanıma çömeldi. Siyah tırnaklı insan elleri vardı. Beni ittirdiğinde dokunuşunun sıcak ve yumuşak olduğunu fark ettim.

"Beni özgür bıraktın," dedi. "Karşılığında bir şey istemeye hakkın var."

"Git buradan," diye fısıldadım. "Beni yalnız bırak."

Asmodeus uzanıp Dmitri'nin koluna, Stephen'ın ısırdığı yere dokundu. Dmitri'ye dokunduğu için onu parça parça etmek istedim ama o kadar güçsüz düşmüştüm ki gözlerimi açık tutmakta bile güçlük çekiyordum.

"Bu arzunu farklı bir şekilde yorumlamayı tercih ediyorum." Avucunu açıp tırnağını Dmitri'nin yarasına dokundurdu. Kan cızırdadı, ısırık izi yok olup kara bir hilale dönüştü. Dmitri'nin vücudu kasıldı, kurda dönüşen tarafı yeniden insan oldu.

Asmodeus ayağa kalktı. "Şimdi benden istediğini yapacağım insoli. Belki bir gün yeniden karşılaşırız." Altın rengi bir duman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odayı doldurdu. Hiçbir şey göremez oldum. Kaybolup gitmeden önce Asmodeus'un elini uzattığını ve ikinci birinin onun elini tuttuğunu gördüğüme yemin edebilirim. Birlikte dumanların arasında kayboldular. Halüsinasyon gördüğüme karar verip dikkatimi Dmitri'ye çevirdim ve yanına uzandım. Uyanık kalamayacak kadar yorgundum.

Birinin böğrümü tekmelemesiyle uyandım. "Tılsım aşkına!" Işığa alışmaya çalışarak yavaş yavaş gözlerimi açtım ve beni kimin tekmelediğine baktım.

Regan Lockhart öfkeyle beni süzüyordu. Çığlık atıp ondan uzaklaşmayı denedim. Gülümsedi. "Karşılaşmayı beklediğin kişi değil miyim?"

"Lockhart, *kişi* demek sana iltifat etmek sayılır."

Saçları şimdi kahverengimsi bir kızıla dönmüştü, yüzü eski yüzüne nazaran daha kareydi ve vücudu değişmişti ama gözleri ve sırıtışı aynıydı. Karıştırmama imkân yoktu, karşımdaki Lockhart'tı.

"Meggoth'un gitmesine izin verdiniz. Sürü kanunlarına göre iblislerle işbirliği yapmanın cezası ölümdür."

"Onun adı Asmodeus'tu ve beni öldürmeyi denersen bedelini ödemeye hazır ol," diye onu uyardım. Bayıldığım sırada Dmitri'nin yattığı noktaya baktım. Artık orada değildi. Geriye sadece bir kan gölü kalmıştı.

"Dedektif, savunmaya geçtiğinde bütün çekiciliğini kaybediyorsun," dedi Lockhart. "Asmodeus'u serbest bıraktığın için derini yüzmek istesem de yukarıdakiler Duncan'ı ortadan kaldırarak bize bir iyilik yaptığını düşünüyor." Son kelimeleri söylerken gözlerini devirdi. Emir aldığı kişiler kimdi acaba? Roenberg'e benzeyip benzemediklerini merak ettim.

"Ne yani, bana madalya mı vereceksiniz?" diye sordum taşı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yamayacağım kadar ağır geldiği için kafamı duvara yaslayarak. Lockhart burnunu çekti.

"Tehlikeli bir kan cadısını ortadan kaldırdığın için hayatını bağışlayacaklar. Asmodeus'un sana yaptığı *iyiliğe* gelince... Buna kendi başına katlanman gerekecek..."

Avucuna baktığımda orada Roenberg'inki gibi ama daha karışık bir dövme olduğunu gördüm. Şimdi de başka kan cadılarının arasına karışmak üzere harekete geçecekti. "Artık *onun* için endişelenmen gerekmiyor," dedi Lockhart. "Duncan öldükten sonra çömezlerinin hiçbiri bir fincan kahve yapacak kadar bile enerji bulamayacaktır."

"Ne o Regan, düşüncelerimi mi okuyorsun?" diye sordum, gerçi yanıt umurumda değildi.

"Bir sonraki karşılaşmamızda yeniden sor," dedi Lockhart. "Eğer o zamana dek çözememiş olursan," diye de ekledi. Başını sallayıp beni selamladıktan sonra ortadan kayboldu.

Şöyle bir düşününce... İyilik kelimesini telaffuz edişinden hiç hoşlanmamıştım.

Gerçek, insan polisler beni bulana dek bir iki kere daha bayginlık geçirdim. Kimse Thorpe cinayetti için beni tutuklamaya yeltenmedi. Beni bir battaniyeye sarıp ambulansa taşıdılar. Araca bindirildiğimde yeniden bayıldım ve iki gün sonra hastanede uyandım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

YİRMİ YEDİ

Sunny öyle büyük bir hızla yerinden fırladı ki az kalsın sandalyesi devrilecekti. Canımın yanmasına aldırmaksızın bütün gücüyle bana sarıldı.

"Ay," dedim beni sıktığında.

Yirmi dördüncü karakolun küçük sorgu odası her zamanki kadar kirliydi ama Sunny oturmam için bir sandalye çektiğinde gözümün gördüğü en hoş manzaraymış gibi geldi.

İlk kelimeleri, "Öldüğünü sandım!" oldu.

"Her zaman en kötüsünü beklemek zorunda mısın?" diye sordum. "Sharpsin Memorial'da bir süre baygın yattım ama hayatım tehlikede değildi."

Gülümsemesi yüzüne yayılırken yüzünün ikiye bölüneceği hissine kapıldım. "Kayıp Bürosu sana uyan bir Jane Doe raporu yolladığında Bay McAllister o kadar heyecanlandı ki zafer dansı yaptı."

"Beni Jane Doe olarak mı rapor etmişler? Doğru ya, üzerimde kimliğim yoktu. Bir saniye, McAllister zafer dansı mı yaptı?"

"Ufak bir gösteriydi," dedi başını kapıdan uzatan Mac. "Saygın bir dans." Ona sarıldığımda homurdandı. "Kahretsin Wilder, beni mahvetmek için başka planların da var mı?"

"Her şey sırasıyla," dedim.

Elinde adımın yazılı olduğu bir dosya vardı. "Neden oturmuyoruz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sunny'yi gördüğümde yerine gelen neşem kaybolup gitti. Mac bana işime dönme şansımın olmadığını söylemeye gelmişti.

"Duncan'ın yol açtığı fırtınalar hâlâ devam ediyor," dedi. "İşleri fena karıştırdın. Roenberg kayıp ve yanında Hayalet Kasaba'ya götürdüğü polislere ne olduğu bilinmiyor. İç İşleri beş dakikada bir bizi arıyor." Çenesini dosyaya yaslayıp diğer haberleri nasıl vereceğini düşündü. "Soruşturma devam ettiği için seni süresiz izne almaya karar verdiler."

Neredeyse sevinç çığlığı atacaktım. Sunny irkilip kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi de bu, kötü haber."

"Kimin umurunda?" dedim. "Uzaklaştırılmış bile olsam hâlâ polisim demektir. Böylesi işten atılmaktan çok daha iyi."

Mac, Mac ne kadar gülümseyebilirse o kadar gülümsedi. "Kuzenin seni eve götürsün," dedi. "Birkaç hafta beladan uzak durmaya çalış." Gülümseyip sorgu odasından çıktı.

Sunny ayağa kalktı. "Gidelim."

Dudağımı ısırdım. "Gidemeyiz."

"Neden?" diye sordu Sunny.

Bütün kaslarımın ağrımasına aldırmamaya çalışarak ayağa kalktım ve kapıya ilerledim. "Rhoda'ya bana yardım edersе seni yükümlülüklerinden serbest bırakacağıma söz verdim. Yardımlarının karşılığı olarak."

Sunny hışımla yerine oturdu. "Ne yaptın? Gerçekten bunu kabul mü ettin?"

"Sevinçten havalara sıçramanı beklemiyordum," dedim. "Ama mutlu olacağını düşünmüştüm."

Sunny'nin Rhoda'yla daha mutlu olacağını biliyordum. Büyükannem de bunu biliyordu. Yine de kuzenimin gidişinin içimi acıtmadığını söyleyemezdim.

Ceketimin cebinden anahtarlarımı çıkardım. "Arada bir uğra, Sunny. Görüşmek üzere." Dışarı çıkıp otoparka yürüdüm.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Hayatta olduğunu görmek güzel dedektif!" diye seslendi Rick, görev noktasının önünden geçerken.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Rick!"

Fairlane'e bindiğimde başımı cama yaslayıp okyanustan esen soğuk rüzgârın üstümdeki hastane kokusunu silmesine izin verdim. Motoru çalıştırıp Nocturne şehrinin yanımdan geçip gidişini izledim ve gün ışığında her şeyin ne kadar cansız göründüğünü düşündüm.

Geceleri uyuyamıyordum. Saatlerce uyanık kalıp tavanı izliyordum. Yeni ay zamanı uyumakta oldum olası güçlük çekerdim ama Sunny'nin boş yatak odasının bomboş olması ve evde yaşanan onca şey uyumamı iyice güçleştiriyordu. Uyurken Lockhart'ın tepemde belirmesi, mutfak duvarına saplanan gümüş kurşun, iyi olduğumu görmek için oturma odasında beni bekleyen Dmitri...

Dmitri. Daha benim için kendini feda eden kimse olmamıştı ve bundan hoşlandığımı söyleyemem. Ölmesinden hoşlanmadım. Adil değildi, büyük haksızlıktı ve olaylar öyle gelişmemeliydi.

Gözlerim yaşlarla doldu ve yastığımın kılıfıyla gözyaşlarımı sildim. Lanet olsun. Ben karanlıkta tek başına ağlayan tiplerden değilimdir. Ya da başka zamanlarda ağlayan tiplerden. Ama ona veda veya teşekkür etme şansım bile olmamıştı.

Dışarıdan gelen motor sesi dikkatimi dağıttı. Yataktan fırladım. Daha doğru düzgün düşünmeye fırsat bulamadan ayaklarım sessizce yere kondu. Alt kata inip kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Evin köşesini dönüp yolun kumsalla birleştiği yere gittim ve "Dur!" diye emrettim.

"Demek başladığımız yere döndük!" dedi Dmitri. Motosikletinin üzerindeydi ve bacaklarının arasındaki motordan güçlü gırlamalar yükseliyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dizlerim tutmaz oldu. "Tanrım..."

Göz açıp kapayana dek yanımda belirdi. "Sakin ol." Bayılmadan önce beni tutup ayakta durmama yardım etti.

"Sen..." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, binlerce söz dudaklarımdan dökülmeye çalışıyordu ama söyleyecek zekice bir şeyler bulamadım. "Demek hayattasın," diyebildim sadece.

Dmitri omuz silkti. "Göründüğü kadar kolay değil."

"Duncan'ın seni öldürdüğünü gördüm."

Kaşlarını çattı. "Harika hissetmiyorum ama hayatta kaldım."

"Hayır, öldün!" diye bağırdım.

İşte benim hayatım! Âşık olduğum adamla ölüp ölmediğini tartışmak.

Dmitri iç çekip Stephen'ın ısırdığı yeri gösterdi. Yara siyah bir hilale dönmüştü. "Bu şey hâlâ içimde," dedi. "Siyah maddenin ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım beni o kurtardı. Sen onun oraya nasıl geldiğini biliyor musun Luna?"

Yaraya dokunduğumda karanlığa dokunduğumda oluşan elektriklenmeyi algıladım. Bir şey çıt etti. "Dmitri, çok üzgünüm, yapabileceğim başka bir şey oktu."

"Diğer tarafı gördüm," dedi yumuşak bir sesle. "O kadar da kötü değildi. Olya... Orada. Onunla."

Anlaşılan halüsinasyonlarıma önem vermesini öğrenmeliyim.

"Huzurluydu," dedi Dmitri.

Yaşlar gözlerime dolduğunda acımı ve ağlama arzumu bastırmaya çalıştım ama iki damla yanaklarımdan aşağı aktı. "Dmitri..."

"Hey," dedi çabucak. Başparmağıyla akan yaşları sildi. "Unut gitsin. Buraya seninle vedalaşmaya geldim. Ukrayna'ya dönüyorum."

Ağzım açık kaldı. Hiç çekici görünmediğime emindim. "Neden?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sürünün yaşlıları orada," dedi Dmitri. "Kurt olmayan bir şeye dönüştüm. Bir tür büyü ama sürünün büyüsü gibi doğal değil. Yaşlılar beni yargılayıp ne yapılması gerektiğine karar verecek."

"Ne yani, ilahiler söyleyip kalbine gümüş bir kurşun sıkmalarına izin mi vereceksin?"

Motosikletine geri döndü. "Elveda Luna."

"Ölmeni istemedim," dedim.

Koşup ona sarılmak, dudaklarına ateşli bir öpücük kondurmak istiyordum. Beni asla terk etmemesi için ona yalvarmak istiyordum. Ama öylece durup ayaklarıma bakmaktan başka bir şey yapmadım.

"Beni geri getirdiğine seviniyorum," dedi. "Hiçbir şey için seni suçlamadığımı bilmelisin." Motosikleti önce çalıştırıp sonra durdurdu. "Benimle gelebilirsin, Luna. Seni hemen şimdi ısırabilirim ve sen de Kızılkürklerden birine dönüşürsün. Bana ne olacağını bilmiyorum ama yanımda kalabilirsin."

Ona doğru koşmadım. Yavaş adımlarla yürüyüp kırık deniz kabuklarının üstünden geçtim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben neysem oyum Dmitri. İkimiz de ne yapmamız gerekiyorsa onu yapacağız." Nazikçe onu öptüm, dudaklarımız çok hafifçe birbirine değdi. "Bana geri gelsen iyi edersin."

Başımı kendine çekip öpücüğüme beni uzun uzun öperek karşılık verdi. "Söz."

Bu sözün ardından geri çekildim ve farları gözden kaybolana dek sahil yoluna baktım. Sonunda görülecek bir şey kalmadığında kulübeye doğru yürüdüm ama son anda eve girmekten vazgeçtim. Kumsala gidip kıyıya sürüklenen bir kütüğe oturdum.

Dmitri hayattaydı. Asmodeus özgürdü. Alistair ölmüştü. Dosya kapanmıştı.

Doğru bir şey yapmış olduğumu bilerek o ânın tadını çıkardım ve Dmitri gittiğinde içimde oluşan boşluğu görmezden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gelmeyi denedim. Ay ışığı kıyıya vuran dalgaları aydınlattı ve bir soğuk dalgası, ayaklarımdan başlayarak vücuduma yayıldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadım gökyüzüne bakarak. "Lilia için. Marina, Katya ve Olya için. Ve kendim için."

Artık kurda dönüşmekten korkmamaya karar verdim. Bu gece ay ışığı altında kâbussuz bir uyku çekecektim. Ben insoliydim. Ve bence bir sakıncası yoktu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

CAITLIN KITTREDGE

1984 doğumlu, Amerikalı yazar. Fantastik romanları ve çizgi romanları vardır. "Nocturne Şehri" serisi en bilinen eseridir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM